

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในจังหวัดนราธิวาส

ปริญญาณิพนธ์

ของ

สุภา แลณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2546

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

152.642

๕๕๑๑ก

จ.3

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในจังหวัดนราธิวาส

บทคัดย่อ

ของ

อุฎา แลน

23 ก.ค. 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2546

๒๒๔๖๓๗ จ.3

ฐฎา แลนิ. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดนราธิวาส. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา , อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส.

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ในจังหวัดนราธิวาส ที่จำแนกตามความสัมพันธ์ในครอบครัวและภูมิหลังของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มแยกตามเพศและระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนรัฐบาล และของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดนราธิวาส จำนวน 450 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว และแบบสอบถามทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้ $t - test$ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว และการทดสอบพหุคูณโดยวิธีของเชฟเฟ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนวัยรุ่นทุกกลุ่ม และแต่ละกลุ่มแยกตามเพศและแยกตามระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการแตกต่างกันดังนี้

2.1 ในกลุ่มรวม พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ และนับถือศาสนาอิสลาม มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ในกลุ่มแยกตามเพศ พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนหญิง พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งสองกลุ่มพบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา

4.3 ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARATIVE STUDY OF ATTITUDE TOWARDS 6 ALLUREMENTS WHICH
LEAD TO RUIN AND ACADEMIC ACHIEVEMENT OF ADOLESCENT
STUDENTS IN GOVERNMENT SECONDARY SCHOOLS AND
ISLAMIC PRIVATE SCHOOLS IN NARATHIWAT PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
HUDA LAENI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakarinwirot University

May 2003

Huda Laeni. (2003). *A Comparative Study of Attitude towards 6 Allurements which Lead to Ruin and Academic Achievement of Adolescent Students in Government Secondary Schools and Islamic Private Schools in Narthiwat Province*. Master thesis , M.Ed. (Developmental Psychology). Bangkok : Graduate School , Srinakarinwirot University. Committee : Assist. Prof. Wattana Srisatvaja , Dr. Niyada Jitjarat.

The aims of thesis survey research were to study and compare attitudes towards 6 allurements which lead to ruin and academic achievement among adolescent students with different family relationship and backgrounds in the whole group , and each subgroup of the same sex and the educational level. The sample group was 450 students in Mattayom 1 , 3 and 6 in Government secondary schools and Islamic private schools in Narathiwat province. The instruments were a questionnaire including items about family relationship and attitude towards 6 allurements which lead to ruin. The data was statistically analysed by t – test and One – way analysis of Variance.

The results of research revealed that

1. Adolescent students in the whole group , and in each subgroup of the same sex and educational level , who had good family relationship had more negative attitude towards 6 allurements which lead to ruin than adolescent students who didn' t have good family relationship.

2. The students who had different backgrounds had different attitude towards 6 allurements which lead to ruin as follows :

- 2.1 For the whole group , Buddhist adolescent students and Muslim adolescent students in Government secondary school had more positive attitude towards 6 allurements which lead to ruin than the adolescent students in Islamic private school.

- 2.2 For the sex groups, it showed that Buddhist male adolescent students in Government secondary school had more positive attitude towards 6 allurements which lead to ruin than Muslim male adolescents in Government secondary school and male adolescent students in Islamic private school. In female group , it showed that Buddhist female adolescent students in Government

secondary school had more positive attitude towards 6 allurements which lead to ruin than female adolescents in Islamic private school.

2.3 For educational level groups, it was found, in both Mattayom 3 and Mattayom 6 students, that Buddhist adolescent students in Government secondary school had more positive attitude towards 6 allurements which lead to ruin than the adolescent students in Islamic private school. But, no difference of the attitude was found in Mattayom 1 students.

3. The students who had different family relationship had different academic achievement as follows :

3.1 For the whole group, adolescent students who had good family relationship got higher academic achievement than adolescent students who didn' t have good family relationship.

3.2 For sex groups, female adolescent students who had good family relationship got higher academic achievement than female adolescent students who didn' t have good family relationship. But no difference of the academic achievement was found in male group.

3.3 For the educational level groups, Mattayom 6 adolescent students who had good family relationship got higher academic achievement than adolescent students who didn' t have good family relationship. But no difference of the academic achievement was found in Mattayom 3 students.

4. The students who had different backgrounds had different academic achievement as follows :

4.1 For the whole group, Buddhist adolescent students in Government secondary school got higher academic achievement than Muslim adolescent students in Government secondary school.

4.2 For sex groups, it showed that male adolescent students in Islamic private school got higher academic achievement than Buddhist male adolescent students and Muslim male adolescent students in Government secondary school.

4.3 For educational level groups, it was found, Mattayom 3 students, Muslim adolescent students in Government secondary school got lower academic achievement than Muslim adolescent students in Islamic private school. In Mattayom 6 students, it was found, Buddhist adolescent students in Government

secondary school got higher academic achievement than Muslim adolescent students in Government secondary school and the adolescent students in Islamic private school.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในจังหวัดนราธิวาส

ของ

นางสาวสุภา แลณี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)

วันที่ ๒ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

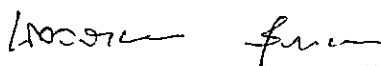
.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัดนา ศรีสัตย์วาจา)

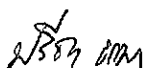
.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ธรรมา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา ประธานกรรมการปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ ข้อคิดเห็น และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา ธรรมา ที่ให้ความกรุณารับเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่า และให้คำแนะนำต่างๆด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้จัดการโรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา ผู้อำนวยการโรงเรียนนราธิวาส และอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คุณมะยิ ยะยา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรอิสลามศึกษา

ขอขอบคุณ คุณกมลเนตร เอียดเกิด ที่ได้ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณเพื่อนๆ เอกจิตวิทยาพัฒนาการ ทุกคนที่ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา และเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอโน้มระลึกถึงพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี ขอระลึกถึงพระคุณ อาจารย์ทุกท่านที่ถ่ายทอดวิชาความรู้ต่างๆ ให้ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อศึกษาค้นคว้าจนถึงปัจจุบัน คุณค่าอันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่พระคุณ บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณยิ่งทุกท่าน

สุภา แลณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
นิยามปฏิบัติการ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	10
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	10
ความหมายของทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	10
ความหมายของทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ	22
เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	23
แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว.....	23
ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	26
เอกสารเกี่ยวกับประเภทโรงเรียนกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ.....	33
เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	37
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	37
หลักการและวิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	38
ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	40
เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	44
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	48
สมมติฐานการวิจัย.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 50
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	51
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 57
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 82
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	82
สมมติฐานในการวิจัย.....	82
วิธีดำเนินการวิจัย.....	83
สรุปผลการศึกษา.....	85
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	93
บรรณานุกรม.....	96
ภาคผนวก.....	103
ภาคผนวก ก.....	104
ภาคผนวก ข.....	113
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	119

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
2 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสัมพันธ์ในครอบครัว ทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นทั้งในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา.....	58
3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มรวม.....	60
4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามเพศ.....	61
5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา.....	62
6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มรวม.....	63
7 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มรวม.....	64
8 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามเพศ.....	65
9 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนชาย.....	66
10 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนหญิง.....	67
11 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตาม ระดับการศึกษา.....	68
12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน ในกลุ่มนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	69

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	70
14 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มรวม.....	71
15 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามเพศ.....	72
16 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา.....	73
17 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มรวม.....	74
18 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มรวม.....	75
19 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามเพศ.....	76
20 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนชาย.....	77
21 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนหญิง.....	78
22 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียนวัยรุ่น ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา.....	79
23 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	80
24 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6.....	81

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสังคมไทยให้ความสำคัญแก่เยาวชนในฐานะเป็นทรัพยากรที่มีค่าสูงยิ่งของประเทศ สังคมจึงพยายามเรียกร้องให้เยาวชนตระหนักถึงความรับผิดชอบ หาทงพัฒนาและฝึกฝนตนให้มีพื้นฐานสมกับที่จะเป็นพลังในการพัฒนาสังคม และรับผิดชอบต่อประเทศชาติต่อไป (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 1) โดยเฉพาะเยาวชนที่เป็นวัยรุ่นจัดได้ว่าเป็นระยะสำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ วัยนี้เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ชีวิตนั้นปลายจะราบรื่นหรือไม่เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับกระการดำเนินชีวิตของระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ไม่น้อยทีเดียว เพราะเหตุว่าเด็กวัยนี้ต้องประสบความยุ่งยาก มีปัญหาต่างๆ มาก และความลำบากในการปรับตัว จึงมีผู้กล่าวว่า เป็นวัย “วัยวิกฤติ” (Critical-period) บ้าง หรือ “วัยพายุบูแคม” (Storm & stress) บ้าง (สุชา จันทน์เอม. 2540 : 135) ถ้าเด็กวัยรุ่นผู้ใดได้ดำเนินชีวิตในช่วงเวลานี้ผ่านพ้นไปอย่างราบรื่น มีปัญหาไม่ซับซ้อนมากนัก เด็กวัยรุ่นผู้นั้นย่อมเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ด้วยดี และมักจัดการกับชีวิตในวัยผู้ใหญ่ได้อย่างราบรื่น เป็นผู้ใหญ่ที่มีสมรรถภาพ สามารถรับผิดชอบต่อตัวเอง ครอบครั้ว และสังคมได้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540 : 329 – 330) แต่ถ้าเป็นไปในทางตรงกันข้ามกัน วัยนี้จะประสบกับความยุ่งยากมาก กลายเป็นวัยรุ่นที่เป็นปัญหา สร้างความเดือดร้อนมาสู่ตนเอง ครอบครั้ว และกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

สภาพสังคมไทยปัจจุบันอยู่ในภาวะที่มีปัญหามากมาย เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาทางสังคมอื่นๆ อีกมากมายที่ยังไม่สามารถหาทางแก้ไขได้ ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ส่วนหนึ่งมาจากเด็กวัยรุ่น ซึ่งถ้าสังเกตแล้วจะพบได้ว่าวัยรุ่นไทยในยุคปัจจุบันนี้มีรูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัย และสถานะหลายประการจนน่าจะเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ควรจะได้รับการแก้ไข กล่าวคือในแต่ละคืนจะพบวัยรุ่นทั้งชายหญิงจำนวนไม่น้อยที่เตร็ดเตร่ใช้ชีวิตตนเองแขวนอยู่ตามสถานเริงรมย์ต่างๆ ซึ่งมีนับสิบนับร้อยแห่งในกรุงเทพมหานคร (อลิศรา ชูชาติ. ม.ป.ป. : 46) นอกจากนี้ยังพบว่ามีกรสร้างสิ่งยั่วยุหมอมเมาเยาวชน แอบแฝงมาในรูปแบบต่างๆ เช่น วีดีโอ สื่อโฆษณาทางโทรทัศน์ การสร้างสถานบันเทิงเริงรมย์เพิ่มหลายแห่ง มีการประชาสัมพันธ์ของสถานเริงรมย์ต่างๆ ผ่านสื่อมวลชนในทุกรูปแบบ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ตลอดเวลา ทำให้เยาวชนได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ได้ง่ายมากยิ่งขึ้น (นันทยา คงประพันธ์. 2543 : 87) และยังมีการโฆษณาชักจูงให้เยาวชนมีความเห็นคล้อยตาม อยากได้ อยากเห็น อยากทดลองกับสิ่งชั่วร้ายแปลกใหม่ โดยไม่รู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็น

อบายมุขทั้งสิ้น โดยเฉพาะอบายมุข 6 อันได้แก่ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านทำงาน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2525 : 877 ; รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 19) อบายมุขทั้ง 6 ประการดังกล่าวนี้เป็นทางแห่งความเสื่อมของวัยรุ่นและเป็นสิ่งพื้นฐานที่วัยรุ่นควรหลีกเลี่ยง เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นช่องทางนำไปสู่ความเสื่อมเสียทั้งต่อตนเองและสังคม ปัญหาที่พบได้บ่อย คือปัญหาวัยรุ่นเที่ยวกลางคืนตามสถานเริงรมย์ต่างๆ ความประพฤติเหล่านี้ นอกจากจะทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนแล้ว ยังเป็นการเสียเงินทองและเวลาโดยเปล่าประโยชน์ (นันทยา คงประพันธ์. 2543 : 5) และปัญหาวัยรุ่นติดการพนันในรูปแบบต่างๆ พบว่าในปัจจุบันมีวัยรุ่นจำนวนมากที่ใช้เวลาหมดกับการพนัน ทั้งโดยเล่นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเล่นพนันเพื่อหวังเงินทอง หากเล่นจนติดเป็นนิสัย จะส่งผลให้วัยรุ่นเป็นบุคคลที่ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อครอบครัว และสังคม (ชนาวรรณ ลิมลิตอักษร. 2536 : 1 ; อ้างอิงจาก สายสุรี จุติกุล. 2531 : 227) ซึ่งถ้าเยาวชนไทยที่เป็นวัยรุ่นยังคงเกิดความหลงใหลและต้องการในสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆ ดังกล่าว จะทำให้ประเทศไทยไม่สามารถพัฒนาไปได้อย่างเต็มที่ เพราะการพัฒนาประเทศและสังคมให้เจริญก้าวหน้าขึ้น ประชากรในประเทศต้องมีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็ง มีสติปัญญาและมีคุณภาพที่จะเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศต่อไป

ในการส่งเสริมวัยรุ่นให้เติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมนั้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือการศึกษา ซึ่งเยาวชนวัยรุ่นจัดได้ว่าอยู่ในวัยเรียน จากการศึกษาพัฒนาการของวัยรุ่นนั้น พบว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นมีการพัฒนาอย่างเต็มที่ การคิดอ่านได้พัฒนาอย่างกว้างขวาง ความจำดี ความสามารถทางนามธรรมดี การหาเหตุผลก็พัฒนามาก (ปราณี รามสูตร. 2528 : 25) สังคมจึงให้ความสำคัญมากในเรื่องการเรียนกับเยาวชนที่เป็นวัยรุ่น ปัญหาเรื่องการเรียนจึงจัดได้ว่าเป็นปัญหาหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อยุวรุ่น (ทัศนีย์ สิทธิวงศ์. 2541 : 58) ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ดังที่ริงเนสส์ (Ringness. 1968 : 131) กล่าวว่าเด็กที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง และมักมีสุขภาพจิตที่ดี ส่วนคนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีความวิตกกังวล ท้อถอย ซึ่งถ้าวิตกกังวลมากๆ จะทำให้มีสุขภาพจิตที่ไม่ดี และอาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ จากการศึกษางานวิจัยพบว่าองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนได้แก่ ครอบครัว (กมลนันท์ รังสยาธร. 2543 : 1; อ้างอิงจาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. ม.ป.ป. : 91) กล่าวคือ ครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเข้าใจ ใช้เหตุผลและให้อิสระแก่บุตร สมาชิกในครอบครัวมีความเสมอภาคกัน ย่อมส่งเสริมให้ลูกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้ และพัฒนาเป็นบุคคลากรที่มีคุณภาพต่อไป (กมลนันท์ รังสยาธร. 2543 : 89 - 90)

ดังนั้นจึงจัดได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่เล็กที่สุด แต่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องช่วยสร้างและพัฒนาครอบครัวให้

เป็นครอบครัวที่มั่นคงไม่เปราะบาง เพราะครอบครัวที่มั่นคงจะช่วยป้องกันหรือลดปัญหาที่จะเกิดขึ้นแก่สังคมได้ (โสภา ชปิลมัน. 2542 : 121) จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เกิดจากองค์ประกอบทางกายภาพ จิตใจและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ในครอบครัว (ปรารธนา ช้อนแก้ว. 2542 : 2) เช่น ความแตกร้างในครอบครัว ครอบครัวทะเลาะวิวาท ดุด่า หรือเข้มงวดมากเกินไป มีผลทำให้เด็กขาดความรัก เบื่อบ้าน ซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังที่ชัตเทอร์แลน บิดาแห่งอาชญากร กล่าวว่า ครอบครัวที่ขาดพ่อหรือแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่ เนื่องจากการตาย การหย่าร้าง หรือการจากกัน และครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ควบคุมลูก หรือความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวไม่ลงรอยกัน เป็นลักษณะของครอบครัวที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (สมชาย ธีรชนกุล. 2526 : 161 – 162 ; อ้างอิงจาก Sutherland. 1974 : 49 – 61) ดังนั้นพ่อแม่จำเป็นต้องดูแลเอาใจใส่ให้การศึกษาแก่ลูก หรือคนในครอบครัวอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ทั้งนั้นความยากจน การได้รับการศึกษาดำ ความด้อยค่าทางสังคมไม่ใช่อุปสรรคต่อการอบรมสั่งสอนให้ลูกเป็นคนดี การดูแลเอาใจใส่ และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันภายในครอบครัวมีความสำคัญที่สุด (ประเทิน มหาพันธ์. 2521 : 258) เมื่อใดที่สมาชิกในครอบครัวอยู่ร่วมกันด้วยความรักความเข้าใจกัน ความสงบสุขก็จะเกิดขึ้นส่งผลให้เกิดความรักใคร่กลมเกลียวกัน อันมีผลไปถึงลูกหลานที่จะเติบโตขึ้นมาเป็นสมาชิกที่ดี (โสภา ชปิลมัน. 2542 : 121) มีทัศนคติและพฤติกรรมต่างๆที่เหมาะสม สามารถเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้

นอกจากสถาบันครอบครัวที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเยาวชนแล้ว โรงเรียนก็เป็นสถาบันหนึ่งที่ทำหน้าที่ให้ความรู้ และอบรมสั่งสอนให้เยาวชนประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ถูกที่ควร โดยส่วนใหญ่เด็กจะใช้เวลาวันหนึ่งอย่างน้อยหกชั่วโมงอยู่ที่โรงเรียน ต้องติดต่อสัมพันธ์กับทั้งเพื่อนนักเรียน ครูตลอดจน เจ้าหน้าที่โรงเรียน ดังนั้นโรงเรียนจึงเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลในการสร้างความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม อุปนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆให้แก่เด็ก เพราะโรงเรียนมีสิ่งแวดล้อม บรรยากาศที่มีอิทธิพลในการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจใหม่ๆและทัศนคติต่อสิ่งต่างๆหลายอย่าง เด็กก็สามารถเรียนรู้ได้จากโรงเรียน ในขณะเดียวกันโรงเรียนสามารถเปลี่ยนทัศนคติเก่าๆที่เด็กได้รับการสร้างสมมาจากครอบครัวด้วย (ประเทิน มหาพันธ์. 2521 : 86 - 87) จุดมุ่งหมายหลักของโรงเรียนก็คือ ผลิตบุคลากรที่มีคุณค่าและมีประโยชน์สำหรับตนเองและผู้อื่น มีความรู้ความสามารถในการทำงานต่างๆที่สร้างสรรค์ เป็นบุคคลที่มีศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยม ตามครรลองของศาสนาที่ตนนับถือ (ศักดิ์ชัย นิรัญทวี. 2541 : 44) ดังจะเห็นได้จากปัจจุบันโรงเรียนทั้งของรัฐบาลและโรงเรียนของเอกชนที่ให้ความรู้ทางวิชาการ พร้อมกับมีการอบรมสั่งสอนทางด้านคุณธรรม จริยธรรม คือนอกจากมุ่งสร้างเยาวชนให้เป็นคนเก่งแล้วยังเน้นให้เยาวชนเป็นคนดีของสังคมด้วย

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เป็นโรงเรียนที่ให้ความรู้ทางสายวิชาการเช่นเดียวกับโรงเรียนรัฐบาล แต่โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีหลักสูตรการเรียนวิชาทางศาสนาเพิ่มเติมทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งแตกต่างจากโรงเรียนของรัฐบาล เป็นการส่งเสริมให้เยาวชนยึดมั่นและปฏิบัติตามหลักศาสนาของตนอย่างเคร่งครัด มีความประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ซึ่งการยึดมั่นศาสนามีคุณค่ากับวัยรุ่น ดังที่แซดเลอร์ ได้กล่าวว่าศาสนามีผลดีแก่วัยรุ่น สามารถใช้เชื่อมโยงประสบการณ์ทางจิตของวัยรุ่นที่แตกแยกปั่นป่วนให้สงบลงได้ ศาสนาช่วยยกระดับอุดมคติของวัยรุ่นให้สูงขึ้น และผสมผสานเจตนารมณ์มีค่าทางจริยธรรมเข้ากับไม่เห็นแก่ตัว อีกทั้งยังช่วยเพิ่มพูนการควบคุมตนเอง เพราะศาสนาจะสอนและอบรมให้เด็กวัยรุ่นทำความดี ละเว้นความชั่ว (พินดา กมลรัตน์. 2541 : 2 ; อ้างอิงจาก Sadler. 1948) ดังนั้นวัยรุ่นที่ศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จะได้รับการส่งเสริมความรู้ทางศาสนาเพิ่มเติมนอกจากความรู้ทางสายวิชาการที่ได้รับมาเหมือนกับโรงเรียนของรัฐบาล โดยจะเป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นเกิดทัศนคติที่เหมาะสมต่องามพร้อมที่จะปฏิบัติตนเป็นคนดีเพื่อให้หลุดพ้นจากสิ่งอบายมุขต่างๆที่กำลังมีเพิ่มขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เพื่อให้ทราบแนวโน้มของพฤติกรรมวัยรุ่นที่จะแสดงต่อสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆในสังคม ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลให้กับบิดามารดาตลอดจนอาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น ได้พัฒนาและส่งเสริมให้บุคคลวัยรุ่นเกิดทัศนคติที่เหมาะสม รวมไปถึงการให้ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อให้ นักเรียนวัยรุ่นเติบโตเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของสังคมในอนาคตต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตาม เพศ และระดับการศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตาม เพศ ระดับการศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตาม เพศ และระดับการศึกษา

2. ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตาม เพศ และระดับการศึกษา

3. ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนาเยาวชน นำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีทัศนคติที่เหมาะสม มีผลสัมฤทธิ์การเรียนที่ดี และเห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ในครอบครัว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดนราธิวาส

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 ในจังหวัดนราธิวาส โดยเป็นนักเรียนโรงเรียนนราธิวาส จำนวน 300 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธจำนวน 150 คน นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามจำนวน 150 และนักเรียนโรงเรียนอัสตดาร์กียะห์อิสลามียะห์ ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามจำนวน 150 คน รวมทั้งหมดเป็นจำนวนนักเรียน 450 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรที่ใช้ในการเปรียบเทียบทัศนคติต่อแนวทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

1.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

- (1) ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี
- (2) ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี

1.1.2 ภูมิหลังของนักเรียน

- (1) นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ
- (2) นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม
- (3) นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

1.2 ตัวแปรจัดกลุ่ม ได้แก่

1.2.1 เพศ

- (1) นักเรียนชาย
- (2) นักเรียนหญิง

1.2.2 ระดับการศึกษา

- (1) มัธยมศึกษาปีที่ 1
- (2) มัธยมศึกษาปีที่ 3
- (3) มัธยมศึกษาปีที่ 6

1.3 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่อทางแห่งความเสี่ยง 6 ประการ

2. ตัวแปรที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

- (1) ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี
- (2) ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี

2.1.2 ภูมิหลังของนักเรียน

- (1) นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ
- (2) นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม
- (3) นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

2.2 ตัวแปรจัดกลุ่ม ได้แก่

2.2.1 เพศ

- (1) นักเรียนชาย
- (2) นักเรียนหญิง

2.2.2 ระดับการศึกษา

- (1) มัธยมศึกษาปีที่ 1
- (2) มัธยมศึกษาปีที่ 3
- (3) มัธยมศึกษาปีที่ 6

2.3 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในเชิงประมาณค่าว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี อันเนื่องมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมา และทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะแสดงพฤติกรรมตามทิศทางหรือความเข้มข้นจากที่ตนได้ประเมินไว้

2. ทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ หมายถึง สิ่งที่เป็นอบายมุขอันเป็นทางนำไปสู่ความเสื่อมเสียทั้งต่อตนเองและสังคม 6 อย่างคือ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านทำงาน

2.1 การดื่มน้ำเมา หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ทุกชนิด ซึ่งทำให้เกิดอาการมึนเมาและให้โทษต่อร่างกาย เช่น เหล้า เบียร์ ไวน์ วิสกี้ เป็นต้น

2.2 การเที่ยวกลางคืน หมายถึง การไปเที่ยวตามสถานบริการต่างๆที่เปิดบริการในเวลากลางคืน หรือการเที่ยวในช่วงกลางคืนตั้งแต่เวลา 20.00 น. เป็นต้นไป เช่น การเดินไปตามถนน ตรอก หรือซอยต่างๆในเวลาค่ำคืน การไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่างๆ ยามราตรี เป็นต้น

2.3 การเที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การทำกิจกรรมต่างๆเพื่อสนุกสนานและเกิดความต้องการที่จะกระทำกิจกรรมดังกล่าวอยู่สม่ำเสมอโดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบ อันทำให้เกิดผลเสียต่อตัวเอง เช่น การไปดูการแสดงต่างๆในช่วงเวลาที่ตนมีงานต้องรับผิดชอบ ดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์จนทำให้เวลาในการเรียนน้อยลง และเกิดผลกระทบต่อการเรียน เป็นต้น

2.4 การเล่นการพนัน หมายถึง การที่มีบุคคลสองฝ่ายนำเงิน หรือสิ่งอื่นมาเล่นโดยทั้งสองฝ่ายถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนเป็นเครื่องใช้ในการตัดสินการแพ้ชนะในกิจกรรมดังกล่าว เช่น เล่นไพ่ เล่นม้า การเสี่ยงโชคต่างๆ เป็นต้น

2.5 การคบคนชั่วเป็นมิตร หมายถึง การคบหาสมาคมหรือรวมกลุ่มกับคนไม่ดีเป็นเพื่อน มีเพื่อนที่มีลักษณะสังคมไม่ให้การยอมรับ ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตัวเองและสังคม และเป็นคนที่ฝ่าฝืนศีลธรรม หรือจารีตประเพณี เช่น เป็นคนอันธพาล นักเลงการพนัน คนคดโกง ขายสินค้านำผิดกฎหมาย เป็นต้น

2.6 การเกียจคร้านทำงาน หมายถึง ขี้เกียจไม่ยอมทำงาน ไม่สามารถทำงานให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดได้ เช่น ทำงานอย่างเฉื่อยชา ผลัดวันประกันพรุ่ง อ้างเหตุผลต่างๆเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานต่างๆ เป็นต้น

นิยามปฏิบัติการ

1. ทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี และทำที่ที่จะแสดงออกต่อสิ่งที่เป็นอบายมุข 6 อย่าง ของนักเรียนซึ่งได้จากแบบวัดทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ที่ผู้วิจัยสร้างเอง จำนวน 60 ข้อ แต่ละข้อมี

มาตราส่วน 5 หน่วย ซึ่งแสดงถึงทัศนคติทางบวกต่อทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการ ผู้ที่ได้คะแนนมากเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรวมทุกวิชาทางสายสามัญของภาคเรียนที่ผ่านมา ได้จากการรายงานในแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

3. ความสัมพันธ์ในครอบครัว หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ นักเรียนกับพ่อแม่ และนักเรียนกับพี่น้องในครอบครัว ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบสอบถามของ กุลวรรณ วงศุจิ (2526) แต่ละข้อมีมาตราส่วน 5 หน่วย ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวแบ่งเป็น

3.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี หมายถึง นักเรียนได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ สมาชิกในครอบครัวอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีการทำกิจกรรมร่วมกัน เกณฑ์การพิจารณาใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้จากแบบสอบถาม โดยนักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ถือว่านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ดี

3.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี หมายถึง นักเรียนอยู่ในครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อและแม่ที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีต่อกัน มีการทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยครั้ง นักเรียนกับพ่อแม่มีการปฏิบัติไม่ดีต่อกัน สมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กันแบบห่างเหิน มีการแสดงความรักความเข้าใจกันและกันน้อย เกณฑ์การพิจารณาใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้จากแบบสอบถาม โดยนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย ถือว่านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี

4. ภูมิหลังของนักเรียน หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่จำแนกตามประเภทของโรงเรียน และการนับถือศาสนา ซึ่งได้จากการรายงานในแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว โดยแบ่งสภาพของนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

4.1 นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ หมายถึง นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธในโรงเรียนของรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งไม่เคยศึกษาระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

4.2 นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม หมายถึง นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามในโรงเรียนของรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งไม่เคยศึกษาระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

4.3 นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม หมายถึง นักเรียนซึ่งนับถือศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งไม่เคยศึกษาในระดับมัธยมศึกษาใน
เรียนของรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
 - 1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
 - 1.2 ความหมายของทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
 - 1.3 ความหมายของทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
2. เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
 - 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว
 - 2.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
3. เอกสารเกี่ยวกับประเภทของโรงเรียนกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ
5. เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.2 หลักการและวิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสัมพันธ์ในครอบครัว
6. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. เอกสารเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

การศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเริ่มศึกษาจากความหมายของคำว่า “ทัศนคติ” เป็นอันดับแรก ดังต่อไปนี้

1.1.1 ความหมายของทัศนคติ

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า “ทัศนคติ” ไว้แตกต่างกันหลายแง่มุม สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอนักการศึกษาจากต่างประเทศก่อน ดังนี้

เกเบิล และวูล์ฟ (Gable and Wolf. 1993 : 5 – 7) ได้นำเสนอความหมายของทัศนคติตามที่มีผู้ให้คำนิยามแตกต่างกัน ดังนี้

อัลพอร์ท (Allport. 1935) กล่าวว่า ทักษะคือ สภาวะความพร้อมทาง ด้านจิตใจและระบบประสาทที่เกิดจากประสบการณ์ ซึ่งสภาวะความพร้อมนี้เป็นอำนาจในการ กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อสิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

เทอร์สโธน (Thurstone. 1946) กล่าวว่า ทักษะคือ ความเข้มข้นของ ความรู้สึกทางบวกหรือทางลบ หรือความรู้สึกต่อต้านสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทางจิตวิทยาอันได้แก่ สัญลักษณ์ บุคคล คำพูด คติพจน์หรือความคิด ซึ่งบุคคลสามารถเห็นความแตกต่างที่จะ พิจารณาความรู้สึกทางบวกหรือความรู้สึกทางลบต่อสิ่งดังกล่าว

แวกเนอร์ (Wagner. 1969) กล่าวว่า ทักษะคือประกอบด้วยองค์ประกอบ ทางความรู้ องค์ประกอบทางความรู้สึก และองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกัน ตามลำดับ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดความโน้มเอียงที่จะแสดงออกต่อสิ่งต่างๆตามทักษะ ที่มี

ไอเคน (Aiken. 1980) อธิบายว่า ทักษะเกิดขึ้นมาเช่นเดียวกับการ เรียนรู้ที่จะเกิดความโน้มเอียงในการตอบสนองทางบวก หรือตอบสนองทางลบต่อสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ ข้อคิดเห็น หรือต่อบุคคล รวมถึงองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (ความเชื่อ หรือความความรู้) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (อารมณ์ แรงจูงใจ) และการกระทำ (พฤติกรรม หรือนิสัย)

ฟิชเบิน และแอจเซน (Fishbein and Ajzen. 1975) กล่าวว่า ผล สะท้อนของทักษะคือ การเรียนรู้ที่จะแสดงความโน้มเอียงในการตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่าชอบหรือไม่ชอบอย่างมั่นคง

สำหรับในประเทศไทยมีผู้ให้ความหมายของทักษะ ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) กล่าวว่า ทักษะเป็นความคิดเห็นซึ่งมี อารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

เชิดศักดิ์ โฆวสินธุ์ (2520 : 38) กล่าวว่า ทักษะ หมายถึง ความรู้ สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆอันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้น ใ้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นๆไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบ วิธีของสังคม ซึ่งทักษะนี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นได้ชัดในกรณีที่สิ่งเร้านั้นเป็นสิ่งเร้า ทางสังคม

รุ่งฤดี เมธีธำรง (2536 : 5) กล่าวว่า ทักษะ หมายถึง ผลรวมของ ความคิดนึก และความรู้สึกโน้มเอียงของจิตใจที่มีต่อสิ่งต่างๆที่ได้เรียนรู้ หรือผ่านเข้ามาใน ประสบการณ์ของบุคคล ในเชิงประมาณค่าสิ่งต่างๆเหล่านั้นให้อยู่ในทางที่ดีหรือไม่ดี และเกิด ความพร้อมที่จะแสดงอาการโต้ตอบออกมาตามทิศทางและความเข้มข้นที่ตนประเมินไว้

สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ (2541 : 12) กล่าวว่า ทศนคติ คือความโน้มเอียง ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นต่อบุคคล หรือสถานการณ์หนึ่งๆซึ่งอาจจะเป็นกลาง บวกหรือลบก็ได้

จากความหมายดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของทศนคติว่า ทศนคติ คือ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในเชิงประมาณค่าว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี อันเนื่องมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมา และมีผลทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะแสดงพฤติกรรมตามทิศทางหรือตามความเข้มข้นจากที่ตนได้ประมาณค่าไว้ จากความหมายดังกล่าวนี้พบว่า การเกิดทศนคติของบุคคลนั้นจะมีองค์ประกอบต่างๆมารวมกัน ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอองค์ประกอบของทศนคติในหัวข้อต่อไป

1.1.2 องค์ประกอบของทศนคติ

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2534 : 26) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทศนคติว่าทศนคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางความคิด (Cognitive component) ได้แก่ ความรู้ ความเชื่อ ความคิดรวบยอด หรือการรับรู้ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งอาจเป็นในแง่ดีหรือไม่ดี

2. องค์ประกอบทางความรู้สึก (Effective component) ได้แก่ ความรู้สึกส่วนบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากองค์ประกอบแรก เช่น เกลียด รัก ชอบ ฯลฯ ความรู้สึกนี้อาจจะแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง เมื่อเขาคิดเห็นหรือกล่าวถึงสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านความพร้อมที่จะกระทำ (Action tendency component) เป็นความพร้อมหรือแนวโน้มที่จะมีการกระทำต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทั้งนี้หมายถึงแนวปฏิบัติที่จะแสดงออกโดยไม่ฝักใฝ่ต่อความคิด และความรู้สึกในสององค์ประกอบข้างต้น

จากองค์ประกอบของทศนคติทั้ง 3 มารวมกันจะเกิดเป็นทศนคติของบุคคลหนึ่งๆ ซึ่งเมื่อบุคคลได้เกิดทศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว เขาก็จะแสดงออกตามทิศทางของทศนคตินั้นๆ นั่นหมายความว่า การที่เราทราบถึงทศนคติของวัยรุ่น ทำให้สามารถทำนายแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมของวัยรุ่นได้

1.1.3 ทศนคติ และพฤติกรรม

การศึกษาทศนคตินั้นโดยมากแล้วมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทราบแนวโน้มของพฤติกรรม คาร์สัน (Carlson. 1988 : 397) อธิบายว่า บุคคลมักจะไม่ได้แสดงพฤติกรรมตามทศนคติและความเชื่อของตนเองตามที่เราคาดหวังได้ ดังตัวอย่างผลการศึกษาของ ลาเปียร์ (Lapierre. 1934) ซึ่งเขาได้ขับรถไปยังสหรัฐอเมริกาพร้อมกับคู่ของเขาที่เป็นชาวจีน เขาทั้งสองได้หยุดรถตามร้านอาหารและห้องพักมากกว่า 250 แห่ง พบว่าเขาทั้งสองไม่ได้รับการบริการจากร้านอาหารและห้องพัสดังกล่าวเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นหลายเดือนต่อมา ลาเปียร์

ได้เขียนจดหมายถึงเจ้าของสถานที่ที่เขาได้ไปเยี่ยมมา และถามว่าจะให้บริการกับชาวจีนหรือไม่ ผลตอบกลับมากครอบคลุมไปในทางลบ คือ 92 % ของทั้งหมดตอบว่าจะไม่ให้บริการ จากผลดังกล่าวจะเห็นได้ชัดว่าการมีอคติเกี่ยวกับเชื้อชาติแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมน้อยกว่า การแสดงทัศนคติที่ได้กล่าวไว้ในตอนหลัง

มีการศึกษาหลายผลงานในช่วงปี 1960 - 1969 ที่ได้ศึกษาพบว่าทัศนคติกับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาต่อๆมาก็พบว่าทัศนคติและพฤติกรรมนั้นมีความสัมพันธ์กัน ถึงแม้ว่าจะมีองค์ประกอบหลายอย่างเข้ามามีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าการศึกษาทัศนคติมีประโยชน์ต่อการคาดเดาพฤติกรรมของบุคคลได้ ดังนั้นการศึกษาทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของวัยรุ่นให้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 ความหมายของทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

คำว่า "ทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ" ในที่นี้ได้มาจากความหมายของคำว่า อบายมุข 6 ซึ่งคำว่า "อบายมุข" ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง ทางแห่งความฉิบหาย เหตุเครื่องฉิบหาย มี 2 หมวด คือ

1. อบายมุข 4 ได้แก่
 - 1) เป็นนักเลงหญิง
 - 2) เป็นนักเลงสุรา
 - 3) เป็นนักเลงการพนัน
 - 4) คบคนชั่วเป็นมิตร
2. อบายมุข 6 ได้แก่
 - 1) ดื่มน้ำเมา
 - 2) เที่ยวกลางคืน
 - 3) เที่ยวดูการละเล่น
 - 4) เล่นการพนัน
 - 5) คบคนชั่วเป็นมิตร
 - 6) เกียจคร้านทำงาน

โดยสรุปแล้วทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ หมายถึง สิ่งที่เป็นอบายมุข อันเป็นแนวทางนำไปสู่ความเสื่อมเสียทั้งต่อตนเองและสังคม 6 อย่าง คือ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การคบคนชั่วเป็นมิตร , และการเกียจคร้านทำงาน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอความรู้เกี่ยวกับอบายมุขทั้ง 6 อย่างนี้ ในหัวข้อต่อไป

1.2.1 การเติมน้ำเมา

การเติมน้ำเมา หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ซึ่งทำให้ผู้ดื่มมีอาการมึนเมาเกิดขึ้นได้ เช่น เหล้า เบียร์ กระแช่ น้ำขาว ไวน์ วิสกี้ บรั่นดี เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 6) ในปัจจุบันการใช้เครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ในงานสังคมเป็นที่ยอมรับโดยคนทั่วไปว่าเป็นสิ่งปกติที่ทำให้เกิดความสนุกสนานรื่นเริง เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้คนคลายเครียดได้พักผ่อนแต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในขอบเขตและกฎสังคม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีหลายชนิด มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปตามวิธีการปรุงและการผลิต และความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ที่ผสมอยู่ ดังนี้ (จรินทร์ ศรีสุวรรณ. 2534 : 31 - 33 ; อ้างอิงจาก กมลศักดิ์ ตั้งธรรมนิยม. 2525 : 61 -66)

1. บรั่นดี (Brandy) เป็นสุราที่ได้จากการกลั่นไวน์องุ่น แล้วจึงนำไปเก็บบ่มในถังไม้เชอร์รี่ ก่อนจะนำออกบรรจุขวดขายจึงปรุงรสชาติ นอกจากนี้บรั่นดียังมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น คอนยัค กราฟฟา เมตาซา เป็นต้น

2. วิสกี้ (Whisky) เป็นสุราที่ได้จากการกลั่นสุราที่หมักจากข้าวต่างๆ เช่น ข้าวบาเลย์ ข้าวโอ๊ต ข้าวโพด ข้าวเหนียว เป็นต้น แล้วนำไปเก็บบ่มในถังไม้โอ๊ต ก่อนจะนำออกบรรจุขวดขายจึงปรุงแต่งรสชาติ นอกจากนี้วิสกี้ยังมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น วิสกี้ไรย์ วิสกี้มอลต์ วิสกี้เบอร์เบิน เป็นต้น

3. รัม (Rum) เป็นสุราที่ได้จากการกลั่นสุราที่หมักจากน้ำอ้อย กากน้ำตาลและน้ำเชื่อม

4. ยิน (Gin) เป็นสุราที่ได้จากการกลั่นคล้ายๆกับวิสกี้ แล้วนำสุราที่กลั่นได้ไปผสมกับเครื่องเทศ เช่น ผักชี ยี่ห่วย ว่านน้ำ ฯลฯ แล้วนำไปกลั่นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

5. วอดก้า (Vodka) เป็นสุราที่มีลักษณะคล้ายกับวิสกี้ โดยวิสกี้ที่กลั่นออกมาด้วยดีกรีต่ำ แต่วอดก้ากลั่นออกมาด้วยดีกรีที่สูงกว่า

6. อาร์แรค หรือสุราขาว หรือสุราโรง เป็นสุราที่กลั่นมาจากสุราที่หมักจากกากน้ำตาล ข้าว น้ำตาลมะพร้าว น้ำตาลโตนด เป็นต้น

7. สุราคอกเทลต่างๆ คอกเทล คือ การนำเอาสุราหลายชนิดมาผสมกันตามสูตร ซึ่งขึ้นอยู่กับรสนิยมของผู้ดื่ม

8. แชมเปญ (Champan) เป็นสุราที่ได้จากการหมักองุ่น ซึ่งแชมเปญเป็นสุราองุ่นประเภทมีฟอง โดยมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ผสมอยู่คล้ายๆเบียร์

9. ไวน์และไซเดอร์ (Wine and cyder) เป็นสุราที่ได้จากการหมักองุ่นหรือผลไม้อื่น อาจจะใช้อุ่นผสมกับผลไม้อื่นในการผลิตก็ได้ แต่สำหรับไวน์นั้นจะต้องใช้อุ่นในการหมักไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 ถ้าต่ำกว่าร้อยละ 60 เรียกว่าไซเดอร์

10. เบียร์ (Bear) เป็นสุราที่ได้จากการหมักมอลต์ของข้าวบาเลย์ อบและบดให้ละเอียด แล้วนำไปต้มให้สุกใส่ถังหมักให้ได้ที แล้วจึงเติมดอกฮอปและใส่เชื้อยีสต์ เบียร์แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ แลเกอร์เบียร์ เอลเบียร์ สเต้าร์เบียร์ และฟอตเตอร์เบียร์

11. สุราหมักพื้นบ้าน เป็นสุราที่ได้จากการหมักวัตถุดิบข้าว ผลไม้ น้ำตาล ตัวอย่างเช่น อุ กระแช่ สาโท น้ำตาลเมา เป็นต้น

การดื่มสุราถ้าดื่มปริมาณเกินพอดี หรือดื่มจนติดเป็นนิสัยและขาดไม่ได้ย่อมมีผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายของผู้ดื่ม ในลักษณะ เทพสวัสดิ์ (2542 : 109 - 110) ได้อธิบายถึงผลกระทบจากการติดสุราก่อนที่จะมีการแสดงออกจากผลกระทบจากการติดสุรานั้น ผู้ติดสุราจะดื่มสุราเป็นระยะเวลานานถึง 10 - 15 ปี ดื่มไปเรื่อยๆจนถึงจุดหนึ่งจะพบว่ามีตับขรุขระหรือมีอาการต่างๆตามมา อาการติดสุราจะค่อยๆเป็นไปใช้ระยะเวลายาวนาน

ลักษณะการดื่มในในระยะแรกผู้ดื่มจะดื่มเพื่อสังคมและจะค่อยๆดื่มมากขึ้นจนกระทั่งใช้เหล้าเพื่อบรรเทาความเครียด ความกังวล ความคับข้องใจต่างๆ ซึ่งเกิดจากการที่ผู้ดื่มค้นพบว่าการดื่มเหล้าทำให้ลืมความทุกข์ ความเจ็บป่วยด้านจิตใจและไม่เข้าใจเขาก็จะใช้เหล้าทุกครั้งเมื่อต้องการเผชิญกับปัญหาข้อยุ่งยากหรือความเครียดต่างๆ เมื่อดื่มมากขึ้นก็เริ่มจำอะไรไม่ค่อยได้ เช่น จะหลงลืมว่าได้พูดหรือทำอะไรลงไป และเริ่มหมกมุ่นกับเหล้า เนื่องจากแอลกอฮอล์ให้แคลอรีสูง ผู้ดื่มจะไม่รู้สึกหิวจึงมีแนวโน้มที่จะละเลยไม่กินอาหารทำให้ร่างกายขาดวิตามิน การขาดวิตามินมีผลต่อระบบร่างกายและจิตใจมากกว่าตัวแอลกอฮอล์ ผลกระทบที่เห็นได้ชัดในพวกดื่มสุราจัด คือ ดับอึกเสบ นอกจากนี้ระบบประสาทก็ได้รับความกระทบกระเทือนด้วยซึ่งมีผลทำให้มือเท้าเป็นตะคิวและเหน็บชา มีอาการปวดแสบปวดร้อนที่มือและเท้า เป็นอัมพาตได้ เพราะถึงระยะเวลาที่เป็นมากๆแล้วจะพบว่าขาและแขนไม่มีกำลังเดินไม่คงที่ตัวเซไปเซมา อาการที่เห็นได้ชัดในระยะนี้คือ อาการขาดเลือด มีแก๊สในกระเพาะอาหาร ดับขรุขระและมีอาการเจ็บปวดที่หัวใจ

ถ้าดื่มสุราติดเป็นนิสัย จะมีผลทำให้เกิดโรคหัวใจล้มเหลวได้ หายใจไม่ทัน และอาจจะเกิดโรคมะเร็งที่ตับ ที่ปาก ที่ลิ้นและหลอดคอ ที่กระเพาะและที่ลำคอ สำหรับผู้หญิงที่ดื่มเหล้ามีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งที่เต้านม ประมาณ 20 - 60 % และสามารถเป็นมะเร็งผิวหนังประมาณ 20 - 70 % ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์และชอบดื่มเหล้า 2 ขวดใน 1 วันสามารถส่งผลกระทบต่อรังไข่มีผลต่อลูกในครรภ์ ทำให้หยุดการเจริญเติบโตของเด็กในครรภ์ ทำลายเนื้อเยื่อ ทำให้ระบบประสาทผิดปกติและสมองพิการ เด็กที่เกิดจากแม่ที่ดื่มเหล้าจึงมีสมองพิการและผิดปกติได้

อาการทางจิตของผู้ที่ติดสุรา ได้แก่ โรคจิตที่เรียกว่า "Korsakoff s' psychosis" ซึ่งจะพบว่าเขาสูญเสียความจำแม้แต่เหตุการณ์จะเพิ่งเกิดขึ้น โดยเขาจะประติดประต่ออะไรไม่ได้จะจำเวลา สถานที่ไม่ถูก ความฉลาดปราดเปรื่องที่เขาเคยมีก็จะลดน้อยลงไป

รวมทั้งกิจกรรมทางสังคมก็จะลดน้อยลงไปด้วย ผู้ที่ติดเหล้าจะมีผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว ชีวิตการทำงาน และชีวิตทางสังคม ในที่สุดผู้ติดเหล้าจะมีความคิดฆ่าตัวตาย และมักพบเห็น อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นประจำในบ้าน ในที่ทำงาน และบนท้องถนนกับบุคคลที่ติดเหล้าอยู่เสมอๆ

โดยสรุปแล้ว การดื่มน้ำเมา คือ การดื่มเครื่องดื่มทุกชนิดที่ผสม แอลกอฮอล์ ซึ่งดื่มเข้าไปแล้วทำให้เกิดอาการมึนเมาและให้โทษแก่ร่างกาย เช่น เหล้า เบียร์ ไวน์ วิสกี้ เป็นต้น

1.2.2 การเที่ยวกลางคืน

การเที่ยวกลางคืน คือ การเที่ยวไปในเวลากลางคืน คือช่วงตั้งแต่ย่ำค่ำ ถึงย่ำรุ่ง เช่น การเดินไปตามถนน ตรอก หรือซอยต่างๆในเวลากลางคืน การไปเที่ยวใน สถานเริงรมย์ต่างๆยามราตรี เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 6) ในปัจจุบันพบว่า การเที่ยว กลางคืนกำลังได้รับความนิยมมากในหมู่วัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ และสถานบริการที่เปิด รับให้กับวัยรุ่นและผู้มาเที่ยวกลางคืนมีหลายประเภท ซึ่งสามารถจำแนกสถานบริการกลางคืน ได้ ดังนี้ (นันทยา คงประพันธ์. 2534 : 24 - 26)

1. คาเฟ่ สถานบริการประเภทนี้ต้อนรับผู้ที่มาเที่ยวได้ตั้งแต่ครอบครัว ประกอบด้วย พ่อแม่ และลูก ตามความเป็นจริงแล้วเป็นการผิดกฎหมายที่ให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีไปใช้บริการ โดยสถานบริการปัจจุบันได้เน้นทางด้านการโชว์ตลก ผู้ปกครอง พ่อแม่ ต้องการเที่ยวก็เลยต้องพาลูกเข้าไปด้วย เป็นวิธีการหนึ่งที่ทางสถานบริการจะดึงดูดลูกค้าให้ เข้าไปใช้บริการ อีกส่วนหนึ่งเป็นการโชว์การร้องซึ่งแต่งตัวชุดอวดทรวดทรงให้เห็นสัดส่วน และมีการคล้องพวงมาลัยให้กับนักร้อง โดยแขกที่เป็นลูกค้าชายจะนิยมลักษณะของสถาน บริการประเภทคาเฟ่ จะเป็นไปในรูปแบบของสถานที่มืดซิด มีมุ่มมืด โดยหน้าร้านจะเน้น ความหรูหราของสถานที่โดยมีแสงไฟเข้าช่วยและอาจมีรูปของนักร้องคาเฟ่นั้นๆติดเอาไว้ให้แขก ดูอีกด้วย ประตูทางเข้าจะเป็นกระจกสีชาทึบ มองไม่เห็นข้างใน

2. อาบอบนวด ลักษณะของอาบอบนวดมีทั้งแผนปัจจุบัน คือ อาบอบ นวดธรรมดาทั่วไป และอาบอบนวดแผนโบราณ หรือการนวดแผนโบราณ ผู้ใช้บริการมีตั้งแต่ วัยรุ่น วัยทำงานจนถึงผู้มีอายุมาก

3. บาร์ร่าว เป็นสถานที่ให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไป โดยการจัดเป็น ลานกว้าง มีเวทีอยู่ส่วนหนึ่งของลานกว้างนั้น มีการเปิดเพลงหรือวงดนตรีเล่นสด ผู้ใช้บริการ จะต้องมีการซื้อตัวร่าวกับพนักงาน จึงจะขึ้นไปร่าวบนเวทีกับพนักงานได้ ส่วนของบาร์ร่าว มีการติดหรือประดับไฟแบบดิสโก มีแสงสีเร้าใจ

4. โรงน้ำชา เป็นสถานบริการให้กับเพศชายโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นที่รู้ จักกันว่าจะมีหญิงสาวไว้อวยบริการกับผู้มาเที่ยวเป็นกิจการเก่าแก่มีมานาน มีมากที่เป็นย่าน

คนจีนอาศัยอยู่ ซึ่งคนจีนจะนิยมดื่มชาเป็นพิเศษ เป็นสถานบริการราคาถูก ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีรายได้น้อย ปัจจุบันก็ยังได้รับความนิยมอยู่

5. คาราโอเกะ เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลง ซึ่งแบ่งเป็นทั้งห้องรวมและห้องพิเศษ สำหรับการให้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวีและมีเครื่องเสียงคาราโอเกะ โดยจะเป็นระบบสเตอริโอป้องกันความไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมค์สำหรับให้ผู้ให้บริการได้ร้องเพลง ซึ่งเนื้อเพลงจะขึ้นมาจากจอทีวีพร้อมทั้งเสียงดนตรี แต่จะไม่มีเสียงของนักร้อง โดยจะเป็นเสียงของผู้ที่เข้าไปใช้บริการร้องเพลงแทน เนื่องจากมีเนื้อเพลงและมีตัวหนังสือเคลื่อนไปตามจังหวะทำนองดนตรีของเพลงโดยการเลือกเพลงนั้นทางสถานบริการจะมีเมนูให้ผู้ให้บริการเลือกเพลงเอง ผู้เข้าไปใช้บริการมีทั้งหญิงและชายทุกเพศทุกวัย

6. ดิสโกเธค เป็นสถานที่ที่ผู้ใช้บริการได้ไปใช้เวลาดื่มกิน และเต้นรำแบบอิสระ คือ ไม่มีแบบแผนในการเต้นรำ ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีการติดแสงสีเร้าใจเพื่อเป็นแรงจูงใจให้คนเข้าไปใช้บริการ ภายในสถานบริการดิสโกเธคจะมีฟลอร์เต้นรำใหญ่อยู่ภายในให้ผู้ต้องการจะเต้นรำเข้าไปเต้นกลางฟลอร์นั้น ดิสโกเธคนี้จะเป็นแหล่งมั่วสุมของวัยรุ่นต่างๆ อาจจะเป็นเพื่อนชวนกันมาเที่ยว เป็นแหล่งใช้เซฟหรือจำหน่ายยาเสพติดอีกด้วย ผู้ใช้บริการไปใช้บริการส่วนมากมักเข้าไปเสพสุรา เต้นรำ

7. ในด์คลับ เป็นสถานบริการไว้สำหรับผู้ฟังเพลงค่อนข้างเก่า โดยนักดนตรีนักร้องต่างๆค่อนข้างมีอายุพอสมควร วัยรุ่นมักไม่ค่อยไปเที่ยวนัก ราคาอาหารเครื่องดื่มค่อนข้างสูง

8. ค็อกเทลเลี่ยน หรือคอฟฟี่ชอป เป็นสถานที่เที่ยวสำหรับคนกลางคืน ในปัจจุบันจะเป็น 2 ลักษณะคือ

8.1 เป็นสถานที่ที่มีนักร้องมีชื่อเสียง เป็นที่เที่ยวสำหรับคนมีระดับ มีรสนิยมสูง เป็นที่ฟังเพลงของคนชอบเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ให้บริการด้านเสียงเพลงโดยแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ห้ามสวมรองเท้าแตะ ผู้ใช้บริการมีทุกระดับอายุ ทั้งระดับหนุ่มสาว วัยรุ่นและผู้มีอายุ

8.2 สถานที่ต่างจากประเภทแรกเกือบจะทั้งหมด มักไม่ค่อยได้อยู่ตามโรงแรมใหญ่ๆ ภายในจะตกแต่งหรูหราเล็กน้อยแต่ชื่อเสียงของสถานที่นั้นๆ

9. ผับ เป็นสถานที่กินเหล้า ฟังเพลง เต้นรำ โดยเฉพาะผู้ใช้บริการส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นหรือหนุ่มสาว ผับจะสามารถลุกขึ้นเต้นรำตามจังหวะเพลงได้ตรงโต๊ะที่ตนเองนั่ง และเปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอด แม้ไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้คนนั่งก็ตาม จะเต้นรำตรงไหนก็ได้ไม่จำกัด เป็นแหล่งรวมของวัยรุ่นในปัจจุบัน มีทั้งสิ่งเสพติดทุกอย่างในนั้น มีระบบแสง สีเสียงที่ทันสมัย บรรยากาศจะเป็นกันเองในหมู่เพื่อนฝูง หรือจะทำความรู้จักกับคนรอบข้างก็ได้ ปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

10. บาร์ โดยมากเรียกกันว่า บาร์อะโกโก้ มีการโชว์ประเภทงูน้อยห่มน้อยหรือเปลือยกายไปเดินบนเวที ส่วนใหญ่ผู้ใช้บริการเป็นชาวต่างประเทศ คนไทยมีบ้างเพียงเล็กน้อย

การเที่ยวกลางคืนจะมีผลเสียต่อวัยรุ่นดังนี้ (นันทยา คงประพันธ์. 2534 : 14 - 26)

1. เป็นแหล่งอาชญากรรม แหล่งอบายมุข ยาเสพติดและอันธพาล
2. แหล่งค้าประเวณี ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคเอดส์
3. จูงใจ ล่อใจผู้มีอายุน้อยให้หลงผิด หลงทางไปในทางที่ผิด

โดยสรุป การเที่ยวกลางคืน หมายถึง การไปเดินเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ หรือในสถานบริการต่างๆ ในเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา 20.00 น. เป็นต้นไป เช่น การเดินไปตามถนน ตรอก ซอยต่างๆ ในเวลาค่ำคืน หรือการไปเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่างๆ ยามราตรี การเที่ยวกลางคืนทำให้เสียเงินทอง และยังเป็นแหล่งอบายมุขต่างๆ ซึ่งไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับเยาวชนวัยรุ่น

1.2.3 การเที่ยวดูการละเล่น

การเที่ยวดูการละเล่น คือ การทำกิจกรรมที่เป็นไปเพื่อความสนุกสนานรื่นเริง ซึ่งชวนให้เกิดความดีใจหลงใหล มัวเมา มีใจกังวลคอยคิดจ้องจนเป็นเหตุให้เสียเวลาและการการงาน เช่น การไปดูการแสดงต่างๆ ดูโทรทัศน์หรือวีดีโอเทป เดินตามศูนย์การค้าหรืออื่นๆ ที่เป็นการสนุกสนานอย่างเกินพอดี จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายได้เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 6) จากการศึกษาของเยอรมันพบว่า เด็กวัยรุ่นระหว่าง 13 - 15 ปี ส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างไปกับการฟังรายการของการ์ตูน การอ่านและเกมต่างๆ ส่วนภาพยนตร์และโทรทัศน์นั้นเป็นที่สนใจของวัยรุ่นที่มีสมาธิน้อย มีความอดทนและความสม่ำเสมอ และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตโรงเรียนและที่อื่นๆ มักจะสร้างความพอใจให้กับตนเอง โดยการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ และทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่ต้องการการร่วมมืออย่างจริงจังและโดยตรง โดยทั่วไปแล้วเด็กในก่อนวัยรุ่นมักจะสนใจรายการของเด็กๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องอาชญากรรมสืบสวน เรื่องรักใคร่และดนตรีสำหรับเต้น ซึ่งต้องคอยให้ความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ (ประดับ เรืองมัลย์. 2525 : 108) การทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นการผ่อนคลายความเครียดของวัยรุ่น แต่ถ้ากระทำในเวลาที่ไม่เหมาะสม หรือมากเกินไปก็จะกลายเป็นอบายมุข ซึ่งจะก่อให้เกิดโทษดังนี้ (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 28)

1. ทำให้ใจแตก เพราะเกิดจิตใจ อยากดูอีกบ่อยๆ หมดความสามารถที่จะยับยั้งใจได้

2. เสียทรัพย์ นอกจากเสียทรัพย์จากการดูการเล่นแล้ว การไปดูการละเล่นบางอย่างยังเป็นเหตุให้ต้องเสียค่าเครื่องแต่งกายให้สวยทันสมัย ค่าอาหาร

3. เสียเวลา การดูการเล่นฟรีเฟรื่อ เป็นการทำให้เวลาในชีวิตหมดเปลืองไปโดยไร้ประโยชน์ เสียเวลาที่จะควรจะไปใช้ทำงานอื่น ๆ

4. เสียการงาน เพราะงานอย่างหนึ่งก็เหมาะกับเวลาอย่างหนึ่ง ถ้ามัวเอาเวลานั้นไปดูการละเล่น ติดอยู่กับความสนุกสนาน การงานย่อมเสียหาย

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนุกสนาน และเกิดความต้องการที่จะกระทำการกิจกรรมดังกล่าวอยู่เสมอ โดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบ อันทำให้เกิดผลเสียต่อตัวเอง เช่น การไปดูการแสดงต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่ตนมีงานต้องรับผิดชอบ ดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์จนทำให้เวลาในการเรียนน้อยลง และเกิดผลกระทบต่อการเรียน เป็นต้น

1.2.4 การเล่นการพนัน

การเล่นการพนัน คือ การเล่นเอาเงินหรือสิ่งอื่นด้วยการเสี่ยงโชคหรือด้วยฝีมือ เช่น เล่นไพ่ เล่นม้า เล่นหวย เล่นไฮโล ลอตเตอรี่ เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีธำรง. 2536 : 6) หรือการเล่นที่ใช้ความสามารถโดยทั้งสองฝ่ายถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนเป็นเครื่องชี้ในการตัดสินการแพ้ชนะในกิจกรรมดังต่อไปนี้ (บุษราคัม ฐระพันธ์. 2534 : 16)

1. เล่นพนันหรือวางเดิมพันระหว่างนักเรียนด้วยกัน ในการเล่นเกม เกมต่าง ๆ การนำสัตว์มาต่อสู้กัน

2. เล่นพนันโดยใช้ไฟสำหรับ ลูกเต๋า เป็นอุปกรณ์ในการเล่น

3. การเสี่ยงโชคในรูปของการซื้อสลากกินรวบหรือสลากกินแบ่ง

นอกจากกิจกรรมดังกล่าวแล้ว เสรีน ปุณณะหิตานนท์ และคณะ (บุษราคัม ฐระพันธ์. 2534 : 16 ; อ้างอิงจาก เสรีน ปุณณะหิตานนท์ และคณะ. 2531 : 21) ได้อธิบายรูปแบบของการเล่นพนันไว้ ดังนี้

1. การเล่นพนันเอาเงินหรือสิ่งของมีค่าสำหรับผู้เล่น (เช่น ลูกหิน ร่อน รูป เป้ากบ โยนเหรียญ เล่นว้าว ฯลฯ) ในเกมกีฬาหรือระหว่างบุคคล (เช่น ฟุตบอล วิ่งผลัด ตะกร้อ ฯลฯ) และในการนำสัตว์มาต่อสู้กัน (เช่น กัดปลา กัดจิ้งหรีด ชนกว่าง ฯลฯ) ในกรณีที่เจ้าตัวมีส่วนร่วมโดยทางอ้อม หมายถึง ไม่ได้ร่วมเล่นด้วยเพียงแต่ดูเพื่อนๆ เล่น แต่ก็ได้วางเดิมพัน พนัน หรือ "ถือหาง" ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

2. เล่นพนันขันต่อหรือวางเดิมพัน โดยอาศัยกิจกรรมหรือเครื่องมือที่ผู้อื่นจัดให้มีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าหรือหารายได้ เช่น ในเกมกีฬาฟุตบอล มวย แข่งม้า ฯลฯ ในเกมบิลเลียด สนุกเกอร์ หรือที่เรียนชื่ออย่างอื่นในการตีไก่ กัดปลา ชนวัว ชนกว่าง ฯลฯ

3. การเสี่ยงโชคในรูปของการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล สลากกินรวบ หวย ปิงปอง หวยซอง ฯลฯ การเสี่ยงโชคในรูปของการซื้อของเพื่อจับรางวัล การเสี่ยงโชคโดยวางเงินแทงภาพ ไฟ 3 ใบ ฯลฯ การเล่นเกมตู้ไฟฟ้า ฟุตบอลโต๊ะ สลอตมาซิน ฯลฯ

4. การพนันแบบที่เล่นกันในบ้านโดยใช้ไพ่สำหรับ ลูกเต๋า เงินเหรียญ ชิ้นส่วนบางชนิด ฯลฯ เป็นอุปกรณ์ในการเล่น

ดังนั้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การเล่นเกมพนัน หมายถึง การที่มีบุคคลสองฝ่ายนำเงิน หรือสิ่งอื่นมาเล่นโดยทั้งสองฝ่ายถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนบนเป็นเครื่องใช้ในการตัดสินใจการแพ้ชนะในกิจกรรมดังกล่าว เช่น เล่นไพ่ เล่นม้า การเสี่ยงโชคต่างๆ เป็นต้น

1.2.5 การคบคนชั่วเป็นมิตร

การคบคนชั่วเป็นมิตร คือ การคบค้าสมาคมกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรมหรือจารีตประเพณี ก่อความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น เช่น อันธพาลเกรง นักเลงการพนัน นักเลงหลอกลวงผู้หญิง คนคดโกง เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีธารง. 2536 : 6) วัยรุ่นจะมีกิจกรรมในลักษณะที่ต้องสัมพันธ์กับเพื่อนในรุ่นเดียวกัน สำหรับวัยรุ่นแล้วการคบเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถ้าเด็กหรือวัยรุ่นได้เพื่อนเกเรมีความประพฤติไม่ดีแล้ว ก็อาจชักจูงให้วัยรุ่นนั้นประพฤติเสียหายหรือเสียผู้เสียคนได้ โดยเฉพาะเด็กหมดที่พึ่งทางบ้านโดยพ่อแม่ไม่มีโอกาสอบรมสั่งสอน หรือเด็กที่พ่อแม่ไม่พยายามเข้าใจปัญหาของลูก ย่อมทำให้เด็กต้องหันไปพึ่งนอกบ้านแทน และอาจไปได้เพื่อนชั่วที่ชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย เช่น ชักจูงหนีโรงเรียน เทียวเตรเซเพลในสถานเริงรมย์ซึ่งเป็นแหล่งอบายมุขต่างๆ จนกระทั่งไปเที่ยวหญิงโสเภณี เล่นการพนัน เสพยาเสพติด ดื่มสุรา เป็นต้น จนกระทั่งติดเป็นนิสัย เมื่อไม่มีเงินเที่ยวเตร่เพื่อนก็ยืมให้ขโมยเงินบิดามารดา หรือถ้าเห็นโอกาสเหมาะก็จะลักขโมยดีชิงวิ่งราว ฉะนั้นการคบเพื่อนชั่วจึงทำให้เด็กดีๆ ประพฤติผิดกฎหมายของบ้านเมืองได้อย่างหนึ่ง (สุชา จันทน์อม. 2542 : 26-27) ส่วนใหญ่แล้วการคบเพื่อนของวัยรุ่นจะมีการรวมกลุ่มทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ ถ้าสังเกตการรวมกลุ่มของเด็กวัยรุ่นในสังคมอาจแยกประเภทการรวมกลุ่มได้ 2 ประเภท ดังนี้ (สมชาย ัญญชนกุล. 2526 : 99 – 101)

1. การรวมกลุ่มอย่างมีแบบแผน (Formal group) การรวมกลุ่มประเภทนี้เด็กวัยรุ่นจะรวมตัวกันแบบชุมนุมหรือสโมสรโดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินงาน อาจจะเป็นการรวมกลุ่มภายในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย เช่น การตั้งชุมนุมต่างๆ หรือการรวมกลุ่มในสังคมทั่วไป เช่น กลุ่มอาสาสมัคร เป็นต้น

2. การรวมกลุ่มอย่างไม่มีแบบแผน (Informal group) การรวมกลุ่มอย่างไม่มีแบบแผนจะเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีอิสระของวัยรุ่น ซึ่งมีหลายลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 มิตรภาพ (Friendship) นิัยของวัยรุ่นคือ การแสวงหาเพื่อนสนิทที่มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้นในลักษณะที่เรียกว่า "เพื่อนสนิท" หรือ "เพื่อนคู่หู" เป็นเพื่อนที่สามารถให้คำปรึกษาหารือ สามารถระบายความคับอกคับใจต่อกันและกันได้

2.2 พรรคพวก (Cliques) เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีขนาดใหญ่กว่ากลุ่มมิตรภาพเล็กน้อย วัยรุ่นที่รวมเป็นพรรคพวกมักจะมีการไปมาหาสู่กัน คิดหรือทำอะไรคล้ายคลึงกัน คบหาสมาคมกันเป็นประจำทุกวัน เช่น โรงเรียน มักจะมีการแบ่งพวกกลุ่มเล็กในโรงเรียน

2.3 เพื่อนทั่วไป (Crowds) เป็นการรวมกลุ่มของวัยรุ่นที่ใหญ่ที่สุดมีเพื่อนมากหน้าหลายตา ประกอบไปด้วยกิจกรรมที่จัดร่วมกันเป็นประจำ การรวมตัวกันแบบนี้มักจะอยู่ที่การจัดกิจกรรมนั้นเป็นสำคัญ ซึ่งจะตรงกันข้ามกับมิตรภาพหรือพรรคพวกที่มีสายสัมพันธ์ทางใจมากกว่า ในโรงเรียนการจัดกิจกรรมของวัยรุ่นเป็นชั้นเรียนมักจะมีการละเล่นการจัดงานเลี้ยงและอื่นๆ

2.4 แก๊งค์ (Gang) การรวมตัวเป็นแก๊งค์ของวัยรุ่นมีลักษณะพิเศษอยู่หลายประการหนึ่ง คือ สมาชิกส่วนใหญ่ที่มารวมกันมักประสบปัญหาทางสังคม วัยรุ่นที่รวมกันเป็นแก๊งค์มีจุดประสงค์ในการแสวงหาความปลอดภัย และความพึงพอใจของตนเองที่เขาไม่สามารถจะหาได้ในแวดวงของสังคมทั่วไป แก๊งค์ของวัยรุ่นเป็นทางนำไปสู่ยาอาชญากรรม (Juvenile delinquency) เพราะฉะนั้นการรวมกันในลักษณะเช่นนี้เป็นเรื่องที่ไม่พึงปรารถนาของสังคม ผู้เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นจึงควรเอาใจใส่เป็นพิเศษ

โดยสรุปแล้วการคบเพื่อนเป็นสิ่งที่วัยรุ่นทุกคนต้องการ และมีอิทธิพลมากต่อการตัดสินใจ และความประพฤติของวัยรุ่น ดังนั้นวัยรุ่นไม่ควรใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี ชอบก่อปัญหาแก่ตนเองและผู้อื่น เพราะจะเป็นหนทางให้วัยรุ่นนั้นเติบโตเป็นบุคคลที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น เป็นคนอันธพาล เป็นนักเลง เป็นต้น จากการศึกษาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การคบคนชั่วเป็นมิตร หมายถึง การคบหาสมาคมหรือรวมกลุ่มกับคนไม่ดีเป็นเพื่อน มีเพื่อนที่มีลักษณะสังคมไม่ให้การยอมรับ ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตัวเองและสังคม และเป็นคนที่ฝ่าฝืนศีลธรรม หรือจารีตประเพณี เช่น เป็นคนอันธพาล นักเลงการพนัน คนคดโกง ขาดสินค้าผิดกฎหมาย เป็นต้น

1.2.6 การเกียจคร้านทำงาน

การเกียจคร้านทำงาน คือ ขี้เกียจไม่ยอมทำงาน เช่น ทำงานอย่างเฉื่อยชา ผลัดวันประกันพรุ่ง อ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ทำงานต่างๆ เป็นต้น (รุ่งฤดี เมธีขำรง. 2536 : 6) ความเกียจคร้านของเด็ก มีสาเหตุมาจาก (สุชา จันทน์เอม. 2542 : 121)

1. ร่างกายไม่สมบูรณ์ สุขภาพไม่ดี ไม่มีความคล่องแคล่วจะทำอะไรไม่สนุกไม่ออกกำลังกาย จะทำให้เบื่องานกลายเป็นคนเกียจคร้าน

2. ความฉลาด ใจ เชื้อเกินไป ไม่สามารถทำงานที่เพื่อน ๆ ทำได้ เพราะความใจทำให้มองเห็นอะไรๆว่าเป็นของยากอยู่เสมอ จึงไม่ยากที่จะทำอะไรทั้งสิ้น

3. ฉลาดเกินไป งานที่พ่อแม่หรือครูให้เด็กทำควรจะให้เหมาะสมกับสติปัญญา ถ้าเป็นของง่ายเกินไปเด็กที่ฉลาดมักไม่ค่อยอยากทำเพราะกลัวเสียเวลา แต่ถ้าเป็นงานที่ยากหรือท้าทายเด็กจะทำได้และเกิดความภูมิใจ

4. สิ่งแวดล้อมไม่ดี เช่น พ่อแม่เอาแต่เที่ยวไม่ทำงานอะไร เอาแต่ทะเลาะ ดุด่าทุบตีกัน ครั้นไปโรงเรียนครูไม่สอนเอาแต่รู้ เด็กจึงเอาอย่างบ้าง โดยหนีพ่อแม่หรือหนีโรงเรียนไปเที่ยวบ้าง

ดังนั้นสรุปได้ว่า การเกียจคร้านทำงาน หมายถึง ขี้เกียจไม่อยากทำงาน ไม่สามารถทำงานให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดได้ เช่น ทำงานอย่างเฉื่อยชา ผลัดวันประกันพรุ่ง อ้างเหตุผลต่างๆเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานต่างๆ เป็นต้น

1.3 ความหมายของทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

ความหมายของทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการในที่นี้มีความหมายเดียวกับคำว่า ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ซึ่งมีคุณรุ่งฤดี เมธีธำรง (2536 : 6 - 7) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ทัศนคติต่ออบายมุข 6” ว่าเป็น ความนึกคิด ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี และทำที่ที่จะแสดงออกต่ออบายมุข 6 โดยแบ่งระดับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ได้ 3 ระดับ คือ

1. ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 จะแสดงลักษณะว่า มีความรู้ ความรู้สึกว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่น่าสนใจไม่ใช่ว่าเรื่องเสื่อมเสียและมีทำที่ที่จะเข้าหา หรือสนับสนุนอบายมุข 6

2. ผู้ที่มีทัศนคติปานกลางต่ออบายมุข 6 จะแสดงลักษณะว่า ยังมีความลังเลไม่แน่ใจว่าอบายมุข 6 เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี มีความรู้สึก หรือทำที่ที่จะแสดงออกต่ออบายมุข 6 ไม่รุนแรงหรือชัดเจนไปในทางใดทางหนึ่ง

3. ผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 จะแสดงในลักษณะว่า มีความรู้ ความรู้สึกว่าอบายมุข 6 เป็นสิ่งที่ไม่ดี นำความเสื่อมเสียมาให้ ไม่น่าสนใจ ไม่น่าเข้าใกล้ และมีทำที่ที่จะหนีห่างหรือต่อต้านอบายมุข 6

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีของทัศนคติ และความหมายของคำว่าทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า “ทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ” หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี และทำที่ที่แสดงออกต่อสิ่งที่เป็นอบายมุขทั้ง 6 ประการ อันได้แก่ การดื่มหน้าเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นเกมพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านการทำงาน เมื่อพิจารณาแล้วจะ

เห็นได้ว่าอบายมุขหรือทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 อย่างนี้เป็นสิ่งใกล้ตัววัยรุ่น ซึ่งถ้าผู้ใหญ่ไม่คอยชี้แนะถึงโทษของมัน หรือไม่ห้ามปรามให้หลีกเลี่ยงในอบายมุขดังกล่าว หรือวัยรุ่นได้อยู่สภาพแวดล้อมที่เอื้อให้ได้เข้าไปลิ้มลองในอบายมุข เช่น มีปัญหาทางครอบครัว ไม่สนใจการเรียน สิ่งเหล่านี้จะทำให้วัยรุ่นได้เข้าไปใกล้ชิดกับอบายมุขได้ง่ายยิ่งขึ้น

2. เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

โดยธรรมชาติแล้วเด็กเกิดมาต้องการความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่ ต้องการตัวอย่างที่เหมาะสมมาพัฒนาลักษณะนิสัยหรือจิตใจ พ่อแม่จึงต้องเข้าใจถึงความต้องการของลูก และมีวิธีปฏิบัติกับลูกให้เหมาะสม สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเด็กและวัยรุ่น ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540 : 431)

2.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชาย

เด็กชายที่มีอายุระหว่าง 5 - 13 ขวบ จะถึงระยะที่แตกเนื้อหนุ่ม มีความต้องการพิเศษ คือ ในระยะนี้เด็กต้องการคำแนะนำในเรื่องเพศ ฉะนั้นพ่อแม่จึงต้องช่วยลูกชายเตรียมตัวเพื่อแสดงพฤติกรรมให้ได้เหมาะสมตามเพศ โดยเฉพาะพ่อมีอิทธิพลต่อตัวเด็กมากเพราะลูกชายอยากเคารพนับถือและเลียนแบบ พ่อที่มีลักษณะอ่อนแอเมินเฉย ไม่มีปากเสียงในบ้าน และไม่เอาธุระที่จะทำให้ตนเป็นคนสำคัญในครอบครัว เด็กก็จะขาดให้การเคารพนับถือและไม่ต้องการเลียนแบบ แนวทางที่พ่อควรกระทำคือพยายามทำให้ลูกสนใจงานบางอย่างหรือมีกิจกรรมที่สนุกสนานร่วมกัน ซึ่งปกติเด็กจะสนใจสิ่งที่พ่อแม่ทำและจะพยายามทำตาม พ่อที่ไม่ใส่ใจในในขณะที่ลูกกำลังเรียนรู้ จะทำให้ลูกเสียกำลังใจและเลิกสนใจที่จะเข้าไปใกล้หรือช่วยเหลือในกิจกรรมนั้นๆ ถ้าพ่อและลูกชายสนิทสนมกันได้ก็จะเป็นโอกาสที่จะได้พูดคุยกันอย่างลูกผู้ชาย ถ้าพ่อปลุกมิดรไต่อย่างมั่นคงมั่นใจและไม่รู้สึกอายเมื่อลูกเกิดสงสัยความรู้ในเรื่องเพศและเรื่องอื่นๆ ลูกก็จะนึกถึงพ่อเป็นคนแรกที่จะเข้าไปคุยด้วยเพื่อให้ได้คำตอบและคำปรึกษาที่ตรงถูกต้อง

เมื่อพ่อกับลูกชายคุ้นกันนานๆ การพูดคุยกันอย่างถูกคอกอาจจะหันไปในเรื่องความสนใจด้านวิชาการและอาชีพของลูกชาย ซึ่งในตอนนั้นลูกได้เกิดความมั่นใจขึ้นแล้วว่าประสบการณ์ของพ่อในด้านนี้จะเป็นประโยชน์ต่อตน ถ้าหากลูกชายไม่มีศรัทธาในตัวพ่อ เขาอาจดิ้นรนเพื่อแสดงว่าต้องการอิสระในเรื่องนี้ พ่อจะทราบได้ว่าความสัมพันธ์กับลูกชายสำเร็จสมปรารถนา ก็เมื่อลูกชายรับฟังความคิดเห็นของพ่อเพื่อนำไปพิจารณาด้วยตนเองไม่ได้เถียง หรือขัดแย้งอย่างรุนแรง เมื่อเป็นเช่นนี้โอกาสเด็กจะเกรงกมีน้อยลง เพราะเท่ากับช่วยให้

เขาได้เรียนรู้วิธีสร้างสัมพันธ์กับชายอื่น ๆ ที่จะต้องศึกษาหรือทำงานด้วย หรือกับผู้บังคับบัญชาที่ต้องเคารพนับถือ

2.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกสาว

เด็กหญิงต้องการใกล้ชิดและเป็นเพื่อนกับแม่ด้วยเหตุผลข้อเดียวกับที่เด็กชายต้องการพ่อ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางเลียนแบบให้เหมือนแม่สร้างความเป็นสตรี ลักษณะของแม่ที่มีที่ท่าว่าไม่รักบ้าน มีการแสดงอย่างเปิดเผยว่าชอบชีวิตนอกบ้านมากกว่า มักจะทำให้ลูกสาวรู้สึกสับสนและต้องเรียนรู้จากแม่เสียก่อนที่จะสามารถตัดสินใจได้ว่าควรเลือกชอบสิ่งใด ดังนั้นลูกสาวอาจแสดงพฤติกรรมให้เห็นความขัดแย้งอย่างไม่มีเหตุผลของแม่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของผู้หญิง แต่อย่างไรก็ดีเด็กผู้หญิงทุกคนควรยอมรับว่าแม่มีบทบาทสองอย่าง คือเป็นผู้ประกอบอาชีพนอกบ้าน ในขณะที่เดียวกันก็เป็นแม่บ้านที่มีประสิทธิภาพด้วย

2.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกสาวและแม่กับลูกชาย

โดยทั่วไปแล้วพ่อมีความโน้มเอียงที่จะรักใคร่เอ็นดูและเอาใจลูกสาวมากกว่าลูกชาย และในทำนองเดียวกันแม่ก็มีความโน้มเอียงที่จะรักและเอาใจใส่ลูกชายมากกว่าลูกสาวเช่นกัน เด็กๆ มักจะใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศตรงข้ามกับตนมากกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการเจริญเติบโตทางอารมณ์ของเด็กและเป็นประสบการณ์เบื้องต้นที่เป็นประโยชน์เมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นปกติวิสัยและเกิดขึ้นกับครอบครัวที่สมบูรณ์แบบทั่วไป ซึ่งโดยธรรมดาแล้วพ่อมักจะรู้สึกหึงหวงลูกสาวเมื่อเห็นไปรักชายที่เขาจะแต่งงานด้วย ส่วนแม่เพียงแต่รู้สึกเป็นห่วงอนาคตของลูกสาวเท่านั้น แต่เมื่อลูกชายมีคนรักและแต่งงานแม่ก็จะเกิดความรู้สึกหึงหวงขึ้นมาเช่นเดียวกับพ่อที่รู้สึกต่อลูกสาว

2.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง

สมชาย ธีบุญฤกษ์ (2526 : 81 - 82) กล่าวว่า ภายในครอบครัวเดียวกัน พ่อแม่อาจจะมีลูกหลายคน ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้พ่อแม่ต้องเอาใจใส่ในเรื่องความสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นกับพี่น้องของเขา ซึ่งปกติเด็กมักเกิดอาการน้อยอกน้อยใจ ถ้าเห็นพี่หรือน้องได้รับความสนใจมากกว่าตน เพราะเด็กส่วนใหญ่ไม่ปรารถนาที่จะเห็นพ่อแม่ลำเอียงรักพี่หรือรักน้องมากกว่า เด็กทุกคนอยากให้พ่อแม่เข้าใจความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นความดีใจหรือเสียใจ ความผิดหวังหรือความสมหวัง พ่อแม่มักจะประจบยอๆ ในเรื่องเด็กวัยรุ่นชอบมีปากเสียงกับพี่น้องของตนอยู่เสมอ สาเหตุมักเกิดจากการแก่งแย่งชิงดีกัน เห็นพี่น้องเป็นคู่แข่ง ความจริงแล้วการแข่งขันกันระหว่างพี่น้องจะมีผลดีเหมือนกันหากไม่ทำจนเกินการเกินไป และเด็กควรจะได้รับการฝึกฝนในเรื่องมิตรจิตมิตรใจ ให้คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นในวัยเดียวกันบ้าง

กุลวรรณ วิทยาวงศฤจ (2526 : 5 - 7) ได้กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมด้านต่างๆ ของสมาชิกในครอบครัวที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในครอบครัว ดังต่อไปนี้

1. การพักผ่อนร่วมกันในครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่และลูกได้มีกิจกรรมร่วมกันในการพักผ่อนหย่อนใจเมื่อมีเวลาว่าง
2. การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและรับรู้เรื่องราวต่างๆ หมายถึง การที่ลูกได้มีส่วนร่วมกับพ่อแม่ในการแสดงความคิดเห็นและรับรู้เกี่ยวกับทุกขัสนุข
3. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ หมายถึง การที่บุตรได้มีส่วนร่วมกับบิดามารดาในการตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆภายในบ้าน เช่น การจัดระเบียบกฎเกณฑ์ภายในบ้าน
4. การเห็นชอบของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกในลักษณะของการเห็นด้วยกับการกระทำ ความคิดเห็นของลูก เช่น การไม่ปฏิเสธข้อเสนอนะข้อคิดเห็นหรือการกระทำต่างๆของบุตร
5. ความรักความห่วงใยของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ลูกรับรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อบุตร เช่น การช่วยเหลือคลายปัญหาต่างๆ การให้ความเป็นกันเองกับลูก
6. ความไว้วางใจของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงความไว้วางใจในตัวลูกว่าสามารถปฏิบัติตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง
7. การที่พ่อแม่เห็นด้วยกับกิจกรรมของเพื่อนๆของลูก หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงการเห็นด้วยกับการที่ลูกไปมีกิจกรรมกับเพื่อนๆ โดยที่ไม่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรค หรือแสดงออกถึงความไม่ไว้วางใจในการไปร่วมกิจกรรม
8. การที่บุตรยอมรับเกณฑ์มาตรฐานของพ่อแม่ หมายถึง การที่ลูกแสดงพฤติกรรมยอมรับมาตรฐานพฤติกรรมต่างๆ มาตรฐานการดำรงชีวิตของพ่อแม่ เช่น เห็นด้วยกับความคิดเห็นของพ่อแม่ในด้านการเรียน การทำงาน ค่านิยม ทัศนคติและยินยอมกระทำตามเกณฑ์ที่พ่อแม่กำหนดด้วยความยินดี
9. ความรักและความเคารพของลูกที่ดีต่อพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของลูกที่แสดงต่อพ่อแม่ซึ่งเป็นการแสดงถึงความรัก ความเคารพพ่อแม่โดยการเชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ขัดใจ ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ
10. การไม่มีข้อกำหนดมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงพฤติกรรมที่เป็นการกำหนด หรือจำกัดความประพฤติของลูกมากเกินไป
11. การไม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับระเบียบวินัยมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงการกระทำใดๆ ที่สื่อแสดงถึงความเข้มงวดในระเบียบวินัย เช่น การลงโทษอย่างรุนแรง การไม่ยืดหยุ่นในระเบียบวินัย การบังคับให้ลูกปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด โดยไม่คำนึงถึงความพร้อม

12. การไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกอย่างไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป หรือไม่แสดงพฤติกรรมต่างๆเหมือนหนึ่งลูกไม่มีความสามารถดูแลตนเองได้ หรือเหมือนลูกเป็นเด็กเล็กๆ

13. การที่พ่อแม่ไม่คอยย้าเตือนถึงความสำเร็จมากเกินไป หมายถึง พ่อแม่ไม่คอยย้าเตือน หรือรบเร้าให้บุตรได้รับความสำเร็จในการทำงานมากเกินไป เช่น ไม่เคี่ยวเข็ญให้ลูกกระทำการสิ่งต่างๆมากเกินไป

14. การยินดีให้กำลังใจเพื่อความสำเร็จ หมายถึง การที่พ่อแม่ให้กำลังใจ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้ลูกประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน ทั้งการกระทำและด้วยคำพูด

15. ความกลมเกลียวของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่กระทำต่อกันในลักษณะที่ไม่มีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน มีความรักใคร่สามัคคีกัน ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน

ยิ่งยง บุทธศักดิ์ (2539 : 8 - 9) กล่าวถึงลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ต่างกันว่า ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีนั้น เด็กจะได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง และสมาชิกในบ้านมีความสัมพันธ์กันดี บุคคลในครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่น ส่วนครอบครัวที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี คือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ประกอบด้วย พ่อและแม่ที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีต่อกัน บุคคลในครอบครัวมีการทะเลาะวิวาทขัดแย้งกันเป็นประจำ

2.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

พฤติกรรมที่ไม่สมควรของเด็ก ที่มีสาเหตุมาจากครอบครัวนั้น มีดังต่อไปนี้ (รุ่งฤดี เมธีขำรง, 2536 : 31)

1. การแตกแยกหรือการหย่าร้าง
2. บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่สนใจเอาใจใส่ในบุตรหลานหรือเด็กในอุปการะทอดทิ้งเด็ก หรือไม่มีเวลาให้เด็ก ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น ขาดผู้ที่ให้คำปรึกษา
3. บิดามารดา รักและตามใจมากเกินไปจนสมควร ขาดเหตุผลในการควบคุม และชี้แนะแนวทางประพฤติของบุตร
4. บิดามารดา หรือผู้ปกครองขาดความรับผิดชอบ ไม่ประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตร หรือเด็กในปกครอง ล้มเหลวในอบายมุขต่างๆ เช่น การพนัน ดื่มสุรา อาละวาด ฯลฯ ทำให้เด็กเห็นตัวอย่างที่ไม่ดี จนเป็นความเคยชิน และประพฤติตามในที่สุด
5. บิดามารดา หรือผู้ปกครองขาดความรู้ทางด้านจิตวิทยา เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู เช่น แสดงความรักบุตรไม่เท่าเทียมกัน ลงโทษโดยปราศจากเหตุผล เป็นต้น

6. บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่เคยให้ความร่วมมือกับโรงเรียน บางครั้งยังต่อต้านโรงเรียนในการอบรมเลี้ยงดูบุตร

ลักษณะของความสัมพันธ์ในครอบครัวสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กได้ โดยพิจารณาได้จากงานวิจัยของพิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ (2510 : 75) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ในครอบครัวตามทัศนะของเด็กที่กระทำผิดและเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย โดยพบว่าเด็กที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่ตนเองได้รับความรักจากแม่มากกว่าพ่อ บรรยากาศในบ้านมีความตึงเครียด พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ทะเลาะกันรุนแรงจนกระทั่งใช้กำลังทุบตีกัน เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นเด็กจะเกิดการแก้ปัญหาโดยออกจากบ้าน สำหรับเด็กที่ไม่กระทำผิดนั้นส่วนใหญ่จะได้รับความรักทั้งจากพ่อและแม่ บรรยากาศในบ้านมีความตึงเครียดน้อยกว่า พ่อแม่มีการทะเลาะวิวาทกันบ้าง การทะเลาะกันส่วนใหญ่เป็นเพียงการโต้เถียงกันมากกว่า และเด็กจะเกิดความรู้สึกเพียงไม่สบายใจเท่านั้น

จากเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดความสัมพันธ์ในครอบครัวดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงกันระหว่างพ่อกับแม่ และพ่อแม่กับลูก โดยแสดงออกในลักษณะของการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน เช่น การพักผ่อนร่วมกัน การร่วมกันแสดงความคิดเห็น ร่วมกันตัดสินใจปัญหาต่างๆภายในบ้าน รวมถึงการแสดงออกทางด้านความรักความห่วงใย ความไว้วางใจ และการยอมรับซึ่งกันและกันของสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวนี้ วัยรุ่นจะได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ เกิดความรู้สึกมั่นคงทางจิตใจ สามารถอยู่ร่วมกับสมาชิกในครอบครัวอย่างมีความสุขแสดงว่าเขามีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดี ในลักษณะตรงกันข้ามถ้าพ่อแม่แสดงพฤติกรรมที่ขาดการให้ความรักความอบอุ่น หรือวัยรุ่นอยู่ร่วมกับสมาชิกภายในครอบครัวอย่างไม่มีความสุข มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน แสดงว่าเขามีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่ดี และจะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ในที่สุด ทั้งนี้ทั้งนั้นครอบครัวเป็นสถานที่แห่งแรกที่วัยรุ่นได้ใกล้ชิดและเรียนรู้สิ่งต่างๆเก็บเอามาเป็นประสบการณ์ส่วนตัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงมีผลต่อพฤติกรรมรวมทั้งมีผลต่อการเกิดทัศนคติต่อสิ่งต่างๆของวัยรุ่น ซึ่งจะนำไปสู่การตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ดี จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี

3. เอกสารเกี่ยวกับประเภทของโรงเรียนกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของเด็กเช่นเดียวกับครอบครัว ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สนใจศึกษาโรงเรียน 2 ประเภท คือ โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในช่วงต้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงโรงเรียนรัฐบาลกับทัศนคติต่อทางเสื่อม 6 ประการนี้ก่อน นั่นคือ

โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ทางกระทรวงศึกษาธิการได้มีแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนพันทางในเรื่องเกี่ยวกับทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการอันได้แก่ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านทำงาน แนวทางหนึ่งนั่นคือ การเพิ่มเติมรายวิชาพุทธศาสนาเข้าไปในหลักสูตร โดยทางกระทรวงศึกษาธิการให้เหตุผลว่า เยาวชนและชาวพุทธทั่วไปมีจำนวนไม่น้อยขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการและจริยธรรมของพุทธศาสนา ทำให้มีความเชื่อถือ และปฏิบัติตนผิดพลาดหรือหลงใหลลงมายตกเป็นทาสของอบายมุข ชอบทะเลาะวิวาทขาดระเบียบวินัย ผักใฝ่อาชญากรรมหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นปัญหาก่อให้เกิดโทษภัยแก่สังคมทั้งสิ้น (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. 2528 : 51) นอกจากนี้แล้วยังมีรายวิชาเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม สำหรับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามได้เลือกเรียน รายวิชาเกี่ยวกับศาสนาอิสลามจัดเป็นวิชาเลือกเสรี ซึ่งมีดังต่อไปนี้

- หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ (กรมวิชาการ. 2535ข)

- ส 012 เอกภาพ	- ส 019 พระพุทธศาสนา
- ส 014 ศาสนบัญญัติ	- ส 010 พระพุทธศาสนา
- ส 015 จริยธรรม	- ส 0111 พระพุทธศาสนา
- ส 016 ศาสนประวัติ	- ส 0112 พระพุทธศาสนา
- ส 018 พระพุทธศาสนา	- ส 0113 พระพุทธศาสนา
- หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ (กรมวิชาการ. 2535ค)

- ส 043 อรรถธิบายอัลกุรอาน	- ส 048 พระพุทธศาสนา
- ส 044 หะดีษ	- ส 049 พระพุทธศาสนา
- ส 045 ปรัชญาอิสลาม	- ส 0410 พระพุทธศาสนา
- ส 046 กฎหมายอิสลาม	- ส 0411 พระพุทธศาสนา
- ส 047 เศรษฐศาสตร์อิสลาม	- ส 0412 พระพุทธศาสนา
	- ส 0413 พระพุทธศาสนา

จากการสอนพระพุทธศาสนาผลปรากฏว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร มีการวิพากษ์วิจารณ์จากคณะกรรมการจัดทำรายละเอียดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนา ว่าที่ผ่านมการสอนพระพุทธศาสนา อาจบรรจุเนื้อหาที่ยากเกินไปในแต่ละช่วงชั้น ดังนั้นทางกระทรวงศึกษาธิการจึงทำการปรับปรุงเนื้อหาใหม่ให้เหมาะสม (“หลวงพ่อดำห้ามการเมืองหรือหลักสูตรพระพุทธศาสนา”. 2545 : 20) ในการปรับปรุงสาระการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานใหม่นี้ พระธรรมกิตติวงศ์ เจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม ได้แสดงความคิดเห็นว่า

ควรเน้นว่าเด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้อะไรได้บ้าง และให้มีการบูรณาการการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาเข้าไปในวิชาอื่นๆ รวมทั้งให้เร่งพัฒนาครูให้เป็นตัวอย่างด้านคุณธรรมและจริยธรรมแก่เด็ก (“ศธ.เร่งทำคู่มือการสอนวิชาพระพุทธศาสนา”. 2545 : 10)

โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลนอกจากจะมีการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาดังกล่าวแล้ว ทางกระทรวงศึกษาธิการยังได้มีมาตรการป้องกันไม่ให้เด็กนักเรียนวัยรุ่นเข้าใกล้ในสิ่งที่เป็นอบายมุขหรือทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการนี้ นั่นคือ การทำงานด้านการปกครองนักเรียน ในด้านแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน โดยพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนี้ครอบคลุมไปถึงการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นอบายมุขทั้ง 6 ประการ ซึ่งพิจารณาจากคู่มือการปกครองนักเรียนโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ได้ให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม” ว่า หมายถึง การแต่งกายผิดระเบียบ กิริยามารยาทไม่เรียบร้อย การไม่ตรงต่อเวลา ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ความเกียจคร้าน การแตกสามัคคี การพึ่งยา การหนีเรียน ความประพฤติด้านชู้สาว การเที่ยวกลางคืน การเล่นการพนัน การทะเลาะวิวาท การลักขโมย ความหยาบคายและก้าวร้าว การทำลายทรัพย์สิน การมั่วสุมในสถานที่ไม่สมควร ความไม่สะอาด การไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร การพกพาอาวุธ ฯลฯ (ถาวร วิชาผง. 2540 : 51) ดังนั้นการทำงานของฝ่ายปกครองในโรงเรียนจึงเกี่ยวข้องกับการป้องกันนักเรียนไม่ให้หลงใหล หรือเข้าใกล้ในสิ่งที่เป็นอบายมุขทั้ง 6 ประการ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานการปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ พบว่าปัญหาด้านการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เป็นปัญหาอันดับสองเมื่อเรียงตามลำดับสูงสุด (สุรพล บุญมีทองอยู่ 2542 : 71 – 72 ; วีระพงษ์ วีระนาคินทร์. 2542 : 98) ทั้งนี้เนื่องจากในปัจจุบันนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่างๆเป็นอันมาก และทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนนี้มาก การที่โรงเรียนพยายามแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน จึงเป็นปัญหาที่ยุ่งยาก เพราะการพยายามแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนที่ประพฤติปฏิบัติไม่เหมาะสม เป็นสิ่งที่สวนทางกับความรู้สึกของนักเรียน ทำให้เกิดปัญหาโดยสรุปได้ดังนี้ (วิศิษฐ์ หมายดี. 2541 : 51 – 52)

1. ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริง ทั้งครู อาจารย์ภายในโรงเรียน ก็ถือว่าไม่ใช่ภาระกิจของตนเอง ผู้ปกครองก็ให้ความร่วมมือน้อย ส่วนชุมชนอื่นๆก็ละเลยไม่เอาเป็นธุระ

2. ขั้นตอนในการลงโทษผู้กระทำความผิดกระทำยุ่งยากและสลับซับซ้อนเกินไป
3. ผู้บริหารและฝ่ายปกครองมีทัศนคติขัดแย้งกันในเรื่องของการลงโทษนักเรียน
4. จำนวนนักเรียนมีมากเกินไปเมื่อเทียบกับครูอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง
5. นักเรียนอาศัยอยู่ในท้องที่ต่างๆห่างไกล การควบคุมเป็นไปด้วยความยากลำบาก
6. ชุมชนมอมเมาเด็กและเยาวชนโดยไร้สำนึกในทางค่านิยมอันดีงาม

ถาวร วิชาผง (2540 : 134 - 142) ศึกษาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสตรีศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด พบปัญหาในการปฏิบัติงานด้านการบริหารการปกครองนักเรียน คือ มีบุคลากรไม่เพียงพอต่อจำนวนภาระของงาน งานบางงานไม่สามารถดำเนินให้เป็นไปตามบทบาทหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ครูอาจารย์บางคนปฏิบัติตามหน้าที่ได้ไม่สมบูรณ์ และทำงานไม่เป็นไปตามกำหนดเวลา สำหรับการปฏิบัติงานด้านการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน สรุปได้ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการติดตามดูแลพฤติกรรม และการจัดเก็บข้อมูลไม่เป็นปัจจุบัน การดูแลแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนบางส่วนไม่เป็นไปตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ สารวัตรนักเรียนไม่สามารถสอดส่องดูแลได้ทั่วถึง ระเบียบข้อบังคับต่างๆที่เป็นมาตรการการของโรงเรียนไม่นำมาใช้อย่างจริงจังเท่าที่ควร และนักเรียนมีการต่อต้านการนำมาตรการการต่างที่มาใช้

สุนันทา จันทรแดง (2542 : 108) ศึกษาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม โดยศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนปิยะมหาราชาลัย ในด้านการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย จัดเก็บข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน โดยให้มีแฟ้มเอกสารตามลักษณะของพฤติกรรมนักเรียนเป็นระดับชั้น และประเภทของพฤติกรรม เช่น มาโรงเรียนสาย หนีเรียน เล่นการพนัน เที่ยวกลางคืน ขู่สาว ยาเสพติด โรคเอดส์ เป็นต้น โดยโรงเรียนแจ้งให้ครู - อาจารย์ติดตามดูแลพฤติกรรมของนักเรียนอย่างใกล้ชิด โรงเรียนจัดกิจกรรมนักเรียนพบอาจารย์ที่ปรึกษา 1 ครั้งต่อสัปดาห์เพื่อสอบถามปัญหาต่างๆ ก่อนเปิดภาคเรียนโรงเรียนจัดประชุมผู้ปกครอง เพื่อซักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติและจัดประชุมผู้ปกครองกลุ่มย่อยในกรณีที่มีนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่ต้องแก้ไขเป็นรายกรณี เป็นต้น จากการปฏิบัติงานดังกล่าวพบว่า คณะกรรมการปกครองนักเรียนและอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิบัติงานด้านนี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เนื่องจากปัญหาการจัดเก็บข้อมูลไม่เป็นปัจจุบันและไม่ต่อเนื่อง ผู้ปกครองบางคนไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน เช่น ไม่มาร่วมประชุมตามวันเวลาที่ทางโรงเรียนกำหนด ไม่ยอมรับว่าเด็กที่อยู่ในความดูแลของตนเองผิด สารวัตรนักเรียนไม่สามารถสอดส่องดูแลได้ทั่วถึง และระเบียบข้อบังคับต่างๆที่เป็นมาตรการของโรงเรียนไม่นำมาใช้อย่างจริงจังและสม่ำเสมอ

สำหรับโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีการบริหารงานด้านการปกครองนักเรียนที่เป็นมาตรการป้องกันนักเรียนไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับทางแห่งความเสื่อม 6 ประการหรืออบายมุข 6 เช่นเดียวกับโรงเรียนของรัฐบาลนี้แล้ว แต่ที่มากกว่านั้นคือ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีการเรียนการสอนวิชาทางศาสนามากกว่าโรงเรียนของรัฐบาล ซึ่งเป็นการเรียนการสอนตามหลักสูตรอิสลามศึกษาทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ในหลักการของหลักสูตรอิสลามศึกษานี้ นอกจากมุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง เป็นผู้ที่มีความรู้ในการประกอบอาชีพ สามารถใช้ความรู้ในการศึกษาต่อไป

ยังมุ่งเน้นให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิชาศาสนา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนา เป็นมุสลิมที่ดีอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 3 - 4)

โครงสร้างของหลักสูตรนี้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีวิชาบังคับแกนของรายวิชาศาสนาทั้งหมด 54 หน่วยการเรียนรู้ แบ่งเป็นกลุ่มวิชาดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : สารบัญ)

- อัลกุรอาน	- ภาษาอาหรับ
- หลักการอ่านอัลกุรอาน	- หลักภาษาอาหรับ
- อรรถธิบายกุรอาน	- เรียงความ
- วળะของศาสนา (หะดีษ)	- สนทนาภาษาอาหรับ
- ศาสนบัญญัติ	- อาชยาน
- เอกภาพ (เดาฮีด)	- คัดอาหรับ
- ศาสนประวัติ	- ภาษาถิ่น
- จริยธรรม	

นอกจากนี้ก็มีกิจกรรมศาสนา จำนวน 2 คาบต่อสัปดาห์ แบ่งเป็น 6 กิจกรรม ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535ก : 294 - 297)

- กิจกรรมที่ 1 วันสำคัญทางศาสนา ให้จัดกิจกรรมในวันสำคัญ เช่น วันขึ้นปีใหม่ อีสลาม วันอิฎเราะและม็อรอจ วันประทานอัลกุรอาน ฯลฯ
- กิจกรรมที่ 2 จริยธรรมในสังคม ให้จัดกิจกรรมตามหัวข้อเรื่อง เช่น การมีระเบียบวินัย มารยาทต่อบิดามารดาและผู้มีพระคุณ มารยาทในการคบค้าสมาคมกับผู้อื่น ฯลฯ
- กิจกรรมที่ 3 การขอพร (ดูอาอ) ในโอกาสต่างๆ
- กิจกรรมที่ 4 การบรรยายธรรมทางศาสนา
- กิจกรรมที่ 5 การเข้าค่ายพักแรม
- กิจกรรมที่ 6 การพัฒนาชุมชน

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีวิชาบังคับแกนของรายวิชาศาสนา 30 หน่วยการเรียนรู้ มีกลุ่มวิชาศาสนา ดังนี้ (สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2. 2535 : 1 - 58)

- กุรอาน	- อารยธรรมอิสลาม
- อรรถธิบาย	- จริยธรรม
- วળะธรรม	- ประวัติศาสตร์อิสลาม
- เอกภาพ	- อาหรับพื้นฐาน
- ศาสนบัญญัติ	- หลักภาษาอาหรับ
- เรียงความ	- สำนวนโวหาร
- สนทนา	- มรดก

- เขียนอาหรับ
- คัด
- อ่านอาหรับ
- วรรณคดีอาหรับ
- หลักการอ่านอัลกุรอาน
- ภาษามลายู
- มุสตอละฮ์หะดีษ

การที่วัยรุ่นมีความรู้ และปฏิบัติตนตามคำสอนของศาสนาอย่างเคร่งครัด ส่งผลดีต่อตัววัยรุ่นเอง และมีแนวโน้มที่จะสามารถหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆได้ ดังคำสอนในศาสนาอิสลามจากคัมภีร์อัลกุรอาน ที่ห้ามในเรื่องการพนันและการดื่มสุรา ว่า

“โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาแล้วทั้งหลาย แท้จริงสุรา การพนัน การบูชาอันต์ และการเสี่ยงทาย เป็นสิ่งโสโครกจากการงานของชายฏอน ดังนั้นสุเจ้าทั้งหลายจงหลีกเลี่ยงมันเถิด เพื่อสุเจ้าทั้งหลายจะได้รับชัยชนะ แท้จริงชายฏอนต้องการที่จะสร้างการเป็นศัตรูกันและความเกลียดชังกันระหว่างพวกสุเจ้า ในสุรา และการพนัน และมันจะนำพวกสุเจ้าให้หันเหออกจากการรำลึกถึงอัลลอฮ์ และการละหมาด แล้วพวกสุเจ้ายังไม่ยุติอีกหรือ?”

โดยเหตุนี้ ทุกสิ่งที่ก่อให้เกิดการมีเมมา เช่น เบียร์ วิสกี้ แชมเปญ ไวน์ และสิ่งที่ใช้รับประทาน ไซดัม รวมทั้งสารเสพติดต่างๆถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามเช่นกัน (สมศักดิ์ มุหะหมัด. 2542 : 128 – 129) นอกจากนี้ยังมีคำสอนในเรื่องการคบคนชั่วเป็นมิตร อิสลามสอนไว้ว่าให้มุสลิมทำความดี คบหาสมาคมกับทุกคนโดยไม่จำกัดเพศ วัย ผิว เชื้อชาติ ศาสนาหรือลัทธิ แต่ห้ามคบเป็นมิตรสนิทกับคนชั่ว เช่น คนที่พูดจาไร้สาระ คนที่ทำให้เกิดความเสื่อมเสียเป็นต้น (มูนีเราะฮ อับดุลอะมาเรฟูร. 2532 : 102)

จากข้อมูลดังกล่าวสังเกตได้ว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ได้เรียนรู้ทำความเข้าใจพร้อมการปฏิบัติในเรื่องศาสนาของตนอย่างจริงจัง ซึ่งจะเป็นผลดีต่อตัวนักเรียนอย่างมาก ดังที่แซดเลอร์ (พินดา กมลรัตน์. 2541 :2 ; อ้างอิงจาก Sadler. 1948) ได้กล่าวว่า ศาสนามีผลดีต่อตัววัยรุ่น ดังต่อไปนี้

1. ใช้เชื่อมโยงประสบการณ์ทางจิตของวัยรุ่นที่แตกแยกปั่นป่วนให้สงบลงได้ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความขัดแย้งใจตัวเองตลอดเวลา ศาสนาจึงเป็นหลักที่จะช่วยเขาได้
2. ใช้เป็นเกณฑ์เทียบดูใจว่าวัดคุณค่าทางศีลธรรม และหน้าที่ของบุคคลต่อสังคม
3. ศาสนายกระดับอุดมคติ ของเยาวชนให้สูงขึ้น และผสมผสานเจตนารมณ์มีค่าทางจริยธรรมกับความไม่เห็นแก่ตัว
4. ศาสนาช่วยเพิ่มพูนการควบคุมตนเอง เพราะศาสนาจะสอนและอบรมให้ตัวเด็กวัยรุ่นเองทำความดี ละเว้นความชั่ว

5. ศาสนาช่วยในการแก้ปัญหาอันเกิดจากการขัดแย้งทางอารมณ์ต่างๆ

จากการศึกษาดังกล่าวพบว่าโรงเรียนของรัฐบาลได้พยายามช่วยให้นักเรียนห่างไกลจากสิ่งที่เป็นทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการหรือที่เรียกว่าอบายมุข 6 ด้วยการเพิ่มการเรียนการสอนวิชาพุทธศาสนา และการทำงานด้านการปกครองนักเรียน แต่พบว่าการเรียนการสอนวิชาพุทธศาสนา และการทำงานด้านการปกครองนักเรียนยังมีปัญหาอยู่ มาตรการการป้องกันไม่ให้นักเรียนเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นอบายมุขดังกล่าวนี้จึงยังไม่สำเร็จเท่าที่ควร สำหรับโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามนั้นมีการทำงานด้านการปกครองนักเรียนเช่นเดียวกันกับโรงเรียนของรัฐบาล แต่มีการเรียนการสอนวิชาทางศาสนามากกว่าโรงเรียนของรัฐบาล โดยถือว่าวิชาทางศาสนาเป็นวิชาบังคับซึ่งทุกคนต้องเรียนให้ผ่านตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ดังนั้นนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจึงได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจ พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอย่างเคร่งครัด และจากที่คำสอนของศาสนาเน้นในเรื่องให้ทุกคนทำความดี ละเว้นการกระทำทุกสิ่งที่เป็นสิ่งไม่ดี อันที่จะนำไปสู่ความหายนะแก่ตนเองและผู้อื่น และช่วยให้เป็นคนที่มีความคิดแสวงหาแต่สิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเกราะป้องกันนักเรียนไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นทางแห่งความเสื่อมทั้ง 6 ประการ ดังนั้นผู้วิจัยขอสรุปว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการแตกต่างกัน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการตามตัวแปรที่ศึกษา มีดังต่อไปนี้

4.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

วัยรุ่นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อมีการเปลี่ยนแปลงจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจจากบุคคลในครอบครัว บางครั้งเกิดความคับข้องใจเกี่ยวกับสภาพอันไม่สงบสุขของครอบครัว เช่น การทะเลาะหรือการขัดแย้งของบิดามารดา การเคร่งครัดต่อระเบียบของคนในครอบครัวมากเกินไป ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (นันทยา คงประพันธ์. 2534 : 90)

เฮเธอร์ และคณะ (Heather and other. 1995 : 201 - 223) ได้สำรวจและทดสอบวิธีปฏิบัติของพ่อแม่ในเรื่องการติ่งเครียด ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ กับวัยรุ่นที่เชื่อมโยงไปถึงการทำงานที่มากของพ่อแม่ และพฤติกรรมปัญหาของวัยรุ่น พบว่าพ่อแม่ที่งานมากเกินไปมีผลต่อความติ่งเครียด โดยพ่อแม่ที่มีความติ่งเครียดมากจะทำให้เกิดการยอมรับในตัววัยรุ่นน้อยลง ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับตัววัยรุ่นเพิ่มขึ้น ซึ่งพ่อแม่ที่มีการยอมรับในตัววัยรุ่นที่น้อยลงนี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นให้มีแนวโน้มที่จะมีมากขึ้นด้วย นั่นหมายความว่าวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่สูง จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาก

เดโม และเอคอก (Demo & Acock. 1996 : 457 – 488) ศึกษาโครงสร้างครอบครัว และความสัมพันธ์ในครอบครัวที่จะมีผลกระทบต่อความสุข (Well – being) ของวัยรุ่นที่มีอายุตั้งแต่ 12 – 18 ปี จำนวน 9,643 คน พบว่าวัยรุ่นที่มีแม่ผ่านการหย่าร้างหรือแม่ที่เคยแต่งงานมาก่อนแล้ว จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีพ่อแม่แต่งงานกันครั้ง

พาร์กเกอร์ และคณะ (Parker and other. 2000 : 51 – 52) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความถี่ และความเข้มข้นในการบริโภคแอลกอฮอล์ ของวัยรุ่นชนผิวดำ ชนเชื้อสเปน และชนผิวขาวในอเมริกัน พบว่าฐานะของบิดาในบ้าน เป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายความถี่ และความเข้มข้นในการบริโภคแอลกอฮอล์ของวัยรุ่นชนเชื้อสเปน และชนผิวขาว โดยวัยรุ่นชนเชื้อสเปน และชนผิวขาวที่อาศัยอยู่ในบ้านที่ไม่มีพ่อ จะมีแนวโน้มในการบริโภคแอลกอฮอล์มากกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในบ้านที่มีพ่ออยู่ด้วย

พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ (2510 : 73 – 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัว ตามทัศนะของเด็กที่กระทำผิดและเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย จากการศึกษาพบว่าเด็กที่ไม่กระทำผิดมีทัศนะว่า มารดาให้ความรัก ความสนใจตนค่อนข้างมากหรือเท่ากับพี่น้อง แต่เข้าใจเด็กและยอมรับเด็กค่อนข้างน้อย ส่วนบิดารักเด็กมากแต่สนใจเด็ก เอาใจใส่เด็ก และยอมรับเด็กน้อยกว่ามารดา ครอบครัวมีบรรยากาศที่แจ่มใส ในเรื่องความสัมพันธ์กับพี่น้อง เด็กจะสนิทสนมกับพี่แต่สนิทกับน้องมากกว่า มีการทะเลาะวิวาทกับพี่เป็นบางครั้ง การทะเลาะวิวาทมักใช้วิธีการโต้เถียงกัน เด็กมีความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาค่อนข้างดี บิดามารดารักใคร่เกรงใจกัน ไม่ค่อยมีเรื่องขัดแย้งหรือทะเลาะวิวาทกัน เมื่อเด็กทำความดีมารดาจะให้รางวัลด้วยการชมเชย เด็กมีส่วนร่วมในการวางแผนงานครอบครัว และมีเวลาพักผ่อนกับครอบครัวพอสมควรเด็กชอบอยู่บ้านมากกว่าออกจากบ้าน ส่วนเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย มีทัศนะต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวว่า มารดารักตนไม่เท่ากับพี่น้อง มารดาไม่ค่อยเข้าใจหรือยอมรับเด็ก ส่วนบิดารักเด็กมากแต่สนใจและเอาใจใส่เด็กน้อยกว่ามารดา บรรยากาศในครอบครัวค่อนข้างตึงเครียด สำหรับความสัมพันธ์กับพี่น้อง เด็กไม่สนิทสนมกับพี่ มีการทะเลาะวิวาทกับพี่บ่อยครั้ง และทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นใช้กำลังทุบตี เด็กมีความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาไม่ดีนัก บิดามารดาจะทะเลาะวิวาทกันบางครั้ง วิธีการทะเลาะวิวาทรุนแรงจนถึงขั้นทุบตีกัน บิดามารดาไม่ค่อยให้รางวัลหรือชมเชยเด็กเมื่อทำความดี นอกจากนี้เด็กไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการวางแผนงานเกี่ยวกับครอบครัว มีเวลาพักผ่อนกับครอบครัวน้อย และเด็กชอบออกนอกบ้านมากกว่าอยู่บ้าน

นิภา พงศ์วิรัตน์ (2520 : 43) ศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่รู้สึกว่าครอบครัวไม่สงบสุขมีปัญหาทางสังคมสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่รู้สึกว่าร่อบครัวสงบสุขในด้าน

เศรษฐกิจและการศึกษา ด้านการเมือง ศาสนาและวัฒนธรรม ด้านสัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัว ด้านสัมพันธภาพกับบุคคลภายนอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันท์ (2524 : 178) ศึกษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิต และจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น จากการศึกษเมื่อแยกประเภทวัยรุ่นทางด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่าผู้ที่มีปัญหาทางจริยธรรมมากที่สุด คือ วัยรุ่นที่มีความขัดแย้งในครอบครัวมาก วัยรุ่นที่รู้สึกว่าตนถูกเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย และมีความขัดแย้งในครอบครัวมากไปพร้อมกัน และวัยรุ่นที่มีทัศนคติที่ดีต่อบิดาของตนน้อย

นงนุช โรจนเลิศ (2533 : 115) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีการควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุษราคัม ฐะพันธ์ (2534 : 84 - 89) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวเป็นหนึ่งในตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพไม่ดีในครอบครัวมีทัศนคติต่อการพนันดีกว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีในครอบครัว

นันทยา คงประพันธ์ (2534 : 90) ศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่าวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวไม่ดี มีสาเหตุทำให้เที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่าวัยรุ่นที่มีบรรยากาศในครอบครัวดี

อภिरดี จันทน์หอม (2535 : 108 - 109) ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพนันของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา เขตอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา จากการศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมการพนันมากที่สุด คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากและควบคุมมาก โดยรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนแล้วเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเด็กได้รับความรักและตามใจมากเกินไปจนขอบเขตร่วมกับการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดผิดปกติจากคนทั่วไป อาจเป็นไปได้ว่าสถาบันครอบครัวได้เริ่มสร้างรูปแบบในการพัฒนาพฤติกรรมการพนันให้เกิดขึ้นแล้ว ทั้งนี้ อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการขาดบรรทัดฐาน (Anomie) ว่าพ่อแม่ที่รักตามใจมากเกินไปจนขอบเขต ไม่ได้ปลูกฝังวิธีการบรรลุปเป้าหมายที่สำคัญตั้งไว้ให้แก่ลูก ลูกอาจหันเข้าหาพฤติกรรมการพนันได้ ส่วนลูกที่ถูกควบคุมมากเกินไปจนทนไม่ได้ก็ก่อการปฏิวัติไม่ยอมรับเป้าหมายและวิธีการของสังคมที่พ่อแม่ปลูกฝังให้ จึงหันเข้าหาพฤติกรรมการพนันเช่นกัน

ยิ่งยง ยุทธศักดิ์ (2539 : 127 - 128) ศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กที่มีลักษณะครอบครัว และสัมพันธภาพในครอบครัวต่างกัน พบว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพดี มีพฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์โดยรวมมากกว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พึงประสงค์โดยรวมน้อยกว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะครอบครัว และสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พึงประสงค์ พบว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวสมบูรณ์ที่มีสัมพันธภาพดี มีพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พึงประสงค์โดยรวม น้อยกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกที่มีสัมพันธภาพดี เด็กที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกที่มีสัมพันธภาพไม่ดี และเด็กที่อยู่ในครอบครัวสมบูรณ์ที่มีสัมพันธภาพไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับเด็กที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกที่มีสัมพันธภาพดี มีพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พึงประสงค์โดยรวม น้อยกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกที่มีสัมพันธภาพไม่ดี และเด็กที่อยู่ในครอบครัวสมบูรณ์ที่มีสัมพันธภาพไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พนิดา กมลรัตน์ (2541 : 98) ศึกษารรคมืองค์แปดของเด็กวัยรุ่นกรุงเทพมหานคร พบว่ารรคมืองค์แปดองค์ประกอบสัมมากับปะ ของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 2 แบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มรรคมืองค์แปดองค์ประกอบสัมมากับปะ ในที่นี้หมายถึง ความถูกต้อง ได้แก่ คิดทำสิ่งใดต้องไม่ยึดเอาความรักความพอใจของตน จนถึงต้องทำผิด ตลอดจนไม่คิดที่แฝงด้วยความอาฆาตพยาบาทและไม่คิดเบียดเบียนใครๆ ตัวอย่างพฤติกรรม เช่น ไม่หมกมุ่นในสิ่งที่เป็นอบายมุข ไม่หวนการเล่นการเที่ยวเตร่จนทิ้งงานในหน้าที่ มีความคิดได้ในการที่จะกระทำสิ่งที่ผิด แล้วถอนตัวออกมาจากที่จะกระทำผิดนั้น เป็นต้น

อัญมณี สมด้ว (2544 : 78) ศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกในเรื่องทางเพศและการคบเพื่อนต่างเพศ โดยศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดีมีความสัมพันธ์กับการที่ลูกหลานมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ และการคบเพื่อนต่างเพศดี รวมไปถึงการที่ลูกหลานปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเพศและการคบเพื่อนต่างเพศเหมาะสมด้วย

สรุปจากการศึกษาตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ส่วนใหญ่จะพบว่าสัมพันธภาพหรือความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น วัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีพ่อและแม่ให้ความรักความเข้าใจ และดูแลเอาใจใส่อย่างดีจะมีแนวโน้มกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมน้อยกว่าวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวหย่าร้างกัน หรืออยู่ในครอบครัวที่มีความขัดแย้งกัน มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี จากข้อสรุปนี้ผู้วิจัยจึงตั้ง

สมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี

4.2 ประเภทของโรงเรียน

จิรพันธ์ พิทักษ์ (2524 : 46 - 47) ศึกษาจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์ พบว่านักเรียนที่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์มีจริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิรดี จันทน์หอม (2535 : 107) ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จากการศึกษาพบว่าปัจจัยทางโรงเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมการณ์ของนักเรียน จากตัวทำนาย 3 ชุดที่ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการณ์ได้ 54 % นั่นคือ ปัจจัยลักษณะของบุคคลทำนายพฤติกรรมการณ์ได้ 39 % ปัจจัยทางโรงเรียนทำนายได้ 36 % และปัจจัยทางครอบครัวทำนายได้ 13 %

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเภทของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาในลักษณะที่แบ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนนี้มีการศึกษาน้อย ซึ่งก็พบว่านักเรียนที่ศึกษาหาความรู้ทางศาสนาเพิ่มเติมจากความรู้ทางวิชาการจะมีจริยธรรมสูงกว่า และจากเอกสารเกี่ยวกับประเภทของโรงเรียนกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ พบว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาได้เรียนรู้ และปฏิบัติตามคำสอนของศาสนา มากกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนของรัฐบาล โดยศาสนาจะสามารถขัดเกลาคิดใจให้บุคคลกระทำความดี ละเว้นความชั่ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีสภาพแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการแตกต่างกัน

5. เอกสารเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” ได้มีผู้ศึกษาวิจัยและให้ความหมายดังต่อไปนี้

จงกลณี ชูติมาเทวินทร์ (2527 : 7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ย (Grade point average) ซึ่งคำนวณได้โดยเอาผลคูณของหน่วยกิตกับระดับของคะแนนของทุกวิชารวมกัน แล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยกิตทุกวิชา

รุ่งฤดี เมธีธำรง (2536 : 7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรวมทุกวิชาของภาคเรียน แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนที่ต่ำกว่า 2.00

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.00 – 2.50

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ระดับผลการเรียนที่สูงกว่า 2.50
 ศิริระพร จันทโนทก. (2538 : 9 – 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade point average) ของทุกวิชาในภาคเรียน โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.01 – 2.74

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.75 ขึ้นไป

นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 9) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถซึ่งเป็นผลจากการเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ วัดได้จากผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade point average) ของทุกวิชาในแต่ละเทอม

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 3) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความสามารถของบุคคลในการเรียน ซึ่งวัดได้จากคะแนนเฉลี่ย (GPA)

จากความหมายดังกล่าวผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ของทุกวิชาในแต่ละเทอม

1.2 หลักการและวิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการประเมินผลการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักการและวิธีการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ไว้ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2533 : 4 – 5 ; กรมวิชาการ. 2535ก : 4 - 5)

1.2.1 หลักการในการประเมินผลการเรียน

1. สถานศึกษามีหน้าที่ประเมินผลการเรียน โดยความเห็นชอบของกลุ่มโรงเรียนในเรื่องของเกณฑ์และแนวดำเนินการเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน
2. ประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา โดยคิดเป็นหน่วยการเรียนรู้ การคิดจำนวนหน่วยการเรียนรู้ ให้ถือปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
3. ประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละรายวิชา
4. ประเมินผลทั้งเพื่อปรับปรุงการเรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน

4.2.2 วิธีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียน ให้ปฏิบัติดังนี้

1.1 แจ้งให้ผู้เรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการประเมินผล การเรียน เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านรายวิชา ก่อนสอน รายวิชานั้น

1.2 จุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิ พิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัยและเน้นกระบวนการ

1.3 ประเมินผลก่อนเรียน เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

1.4 วัดและประเมินผลระหว่างภาคเรียน เพื่อศึกษาผลการเรียน เพื่อจัดการสอนซ่อมเสริมและเพื่อนำคะแนนจากการวัดผลและประเมินผลไปรวมกับการวัดผล ปลายภาคเรียน โดยให้วัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล ระหว่างภาคเรียนประกอบด้วย

1.4.1 วัดผลและประเมินผลระหว่างเรียนเป็นระยะๆ โดย ให้โรงเรียนเป็นผู้กำหนดจุดประสงค์

1.4.2 วัดผลกลางภาคเรียนอย่างน้อย 1 ครั้ง โดยให้กลุ่ม โรงเรียนเป็นผู้กำหนดจุดประสงค์

1.4.3 ประเมินคุณลักษณะด้านคุณธรรม จริยธรรม และ ค่านิยม ตลอดภาคเรียน ให้โรงเรียนเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะที่จะประเมิน โดยเน้นความรู้สึ กและคุณภาพของการแสดงออก

1.5 วัดผลปลายภาคเรียน เพื่อตรวจสอบผลการเรียนโดยวัดให้ ครอบคลุมจุดประสงค์ที่สำคัญตามที่กลุ่มโรงเรียนกำหนด

2.การตัดสินผลการเรียนให้นำคะแนนระหว่างภาคเรียนรวมกับ คะแนนปลายภาคเรียน ตามอัตราส่วนที่กลุ่มโรงเรียนกำหนด แล้วนำมาเปลี่ยนเป็นระดับผล การเรียน

3. ให้ใช้ตัวเลขแสดงผลการเรียนในแต่ละวิชาดังต่อไปนี้

4 หมายถึง ผลการเรียนดีมาก

3 หมายถึง ผลการเรียนดี

2 หมายถึง ผลการเรียนปานกลาง

1 หมายถึง ผลการเรียนผ่านขั้นต่ำที่กำหนด

0 หมายถึง ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

4. ให้ใช้อักษรแสดงผลการเรียนที่มีเงื่อนไขในแต่ละรายวิชาดังนี้

มส หมายถึง ไม่มีสิทธิ์เข้ารับการประเมินผลปลายภาคเรียน

ร หมายถึง รอการตัดสินใจหรือยังตัดสินใจไม่ได้

ผ หมายถึง ผ่านเกณฑ์การประเมินโดยมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมดที่จัดกิจกรรมของแต่ละภาคเรียน และผ่านจุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมที่กำหนด

มผ หมายถึง ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินโดยมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมดที่จัดกิจกรรมของแต่ละภาคเรียน และไม่ผ่านจุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมตามที่กำหนด

มก หมายถึง เรียนโดยไม่นับหน่วยการเรียนรู้ มีเวลาเรียนครบร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด

ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายจะเป็นไปตามหลักและวิธีการดังกล่าวนี้ ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนด และให้โรงเรียนเป็นผู้ปฏิบัติตามขั้นตอนดังกล่าว

5.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาหนึ่งที่ทำให้เด็กมีผลการเรียนต่ำหรือผลการเรียนไม่ดี นั่นคือเด็กหนีเรียน เมื่อพิจารณาลักษณะครอบครัวที่ทำให้เด็กหนีเรียน พบว่าลักษณะครอบครัวที่ทำให้เด็กหนีเรียนนั้นพอจะแยกได้เป็น 5 ประการคือ (ประสาร ทิพย์ธารา. ม.ป.พ. : 134 – 135)

1. ครอบครัวยากจน โดยเฉพาะครอบครัวที่อยู่ในชนบทหรืออยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม พวกนี้นอกจากยากจนแล้วยังมีบุตรมากอีกด้วย พ่อแม่ต้องดิ้นรนทำมาหากินเลี้ยงตัวเองและครอบครัวไม่มีเวลาเอาใจใส่ลูก ทั้งด้านการเรียน การอบรม สุขภาพ อนามัย ตลอดจนการให้ความรักความอบอุ่น นอกจากนี้เด็กยังต้องช่วยเหลือทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ด้านอุปกรณ์การเรียนก็ไม่พร้อม เด็กไม่มีหนังสือไม่มีสมุดและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆจึงทำให้ขาดเรียน

2. บ้านแตก คือพ่อแม่แยกกันอยู่ หรือพ่อแม่ทะเลาะกันทุกวันจนลูกอยู่ไม่ติดบ้าน ในกรณีที่พ่อแม่แยกกันอยู่กับฝ่ายพ่อหรือฝ่ายแม่ หรือกับญาติ เด็กพวกนี้จะเก็บตัวเงียบเหงา เศร้า ไม่ได้รับความอบอุ่น ไปถึงโรงเรียนถูกเพื่อนล้อ หรือถามสภาพทางบ้าน จึงทำให้เกิดการเบื่อหน่ายอยากหนีสังคม เด็กจะไม่กล้าไปโรงเรียน

3. พ่อแม่ขาดการเอาใจใส่เด็ก ไม่สนใจว่าเด็กจะไปโรงเรียนหรือไม่ บางคนสนับสนุนให้ลูกขาดเรียนเสียอีก คือพ่อแม่ไปเที่ยวหรือไปมั่วสุมในวงการพนันก็ให้ลูกขาดเรียนเพื่อเฝ้าบ้าน หรือไม่ก็นำเด็กไปด้วย การเรียนที่บ้านก็ไม่เคยเอาใจใส่ บางทีทำให้เด็กเรียนอ่อน เพราะโดยธรรมชาติ และด้วยเหตุผลที่ขาดเรียนมากเด็กจะขาดไปตามใจจนเกิดเป็นนิสัยเคยชิน

4. พ่อแม่ไม่สนใจ ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา ไม่สนับสนุนให้ลูกไปโรงเรียน บางท้องที่ผู้ปกครองนำเด็กไปทำนา ทำไร่ไกลจากหมู่บ้าน ปล่อยให้เด็กขาดเรียนเป็นเดือน

5. พ่อแม่มีอาชีพเร่ร่อน ได้แก่พวกรับจ้างพวกนี้พบได้มาจากพวกลูกจ้าง กรีดยางพารา เมื่อไปอยู่ที่ใดก็นำลูกไปโดยไม่ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาและแจ้งย้ายจากโรงเรียนเดิม และเมื่อไปอยู่แล้วก็ไม่ส่งลูกไปเข้าเรียนในโรงเรียนใหม่ให้เด็กอยู่บ้านช่วยงาน พวกนี้จะขาดเรียนเป็นปีๆ

สำหรับลักษณะครอบครัวที่ส่งเสริมให้เด็กมีผลการเรียนดีนั้น กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 90) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่สามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีผลการเรียนดี เป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตย ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การให้ความรัก ความเอาใจใส่แก่บุตร และรักเด็กในทางที่ถูกที่ควรแต่ไม่มากจนเกินไป
2. ให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็ก
3. ให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง และมีความยุติธรรมแก่บุตรเท่าเทียมกัน
4. ให้เหตุผลมากกว่าการใช้อารมณ์
5. ให้เด็กมีอิสระภาพในขีดความสามารถและความรับผิดชอบของเด็กเอง ไม่ถึงกับปล่อยปละละเลยหรือเข้มงวดมากเกินไป
6. ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และยอมรับฟังปัญหาของเด็ก
7. เข้าใจความต้องการของเด็ก
8. ถ้ามีการลงโทษก็ลงโทษด้วยการใช้เหตุผล ไม่ใช้อารมณ์เพียงอย่างเดียว

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสามารถส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้ดี เนื่องจาก การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย บิดามารดาจะส่งเสริมให้บุตรมีความอยากรู้อยากเห็น ชอบให้บุตรถามและส่งเสริมให้บุตรแสวงหาความรู้จากสิ่งแวดล้อมโดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นการสนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง เด็กจะชอบการแข่งขัน เนื่องจากบิดามารดาให้อิสระแก่เด็ก ให้บุตรได้ช่วยเหลือตนเองและมีความเป็นตัวของตัวเอง มีอารมณ์ผ่องใส ทำให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ง่ายรวดเร็ว นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะช่วยฝึกให้เด็กรู้จักคิดและตัดสินใจด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความสามารถทางการคิดและสติปัญญาให้ดีขึ้นด้วย ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้

จากการศึกษาดังกล่าว จะเห็นว่าลักษณะครอบครัวมีอิทธิพลอย่างยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันที่เด็กได้ใกล้ชิดมากที่สุด ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวจะส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก โดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์ของ

สมาชิกในครอบครัว เด็กที่อยู่ในครัวครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ดูแล ไม่มีการอบรมสั่งสอน ไม่ให้ความสำคัญของการศึกษา จะทำให้เด็กขาดการเอาใจใส่เรื่องการเรียนรู้ ผลคือเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ดี ในทางตรงกันข้ามถ้าเด็กอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กรักการเรียนรู้ และจะส่งเสริมให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้ ดังนั้นบรรยากาศในครอบครัว รูปแบบการปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อลูกซึ่งเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นตัวแปรที่น่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น

6. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลักษณะของโรงเรียนจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นอย่างไรนั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ การทำงานด้านวิชาการของโรงเรียน ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีบทบาทต่องานด้านวิชาการสำหรับนักเรียนวัยรุ่น มีดังต่อไปนี้ (มลวิภา ทรงวุฒิ, 2533)

1. การจัดการเรียน โรงเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถ ควรเปิดแผนการเรียนให้กว้างขวางเพื่อศึกษาให้เด็กได้มีโอกาสเลือกให้มากที่สุดทั้งแผนการเรียนในวิชาสามัญที่เอื้อต่อการเรียนต่อในชั้นสูงในสาขาวิชาสามัญ และทางด้านวิชาชีพ เพื่อเข้าสู่อาชีพตามความถนัดความสนใจและความสามารถของแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดสอนวิชาเลือกที่มีความสากล เช่น การให้นักเรียนทุกคนมีความรู้ทางคอมพิวเตอร์ การให้เด็กเข้าใจการทำงานของดาวเทียมที่ใช้ในการสื่อสาร การให้มีความรู้พื้นฐานและข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับประเทศต่างๆในโลก เป็นต้น

2. การจัดกลุ่มการเรียน เป็นการจัดการกลุ่มการเรียนเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความสามารถทางการเรียน หรือจัดกลุ่มแบบคละกันไป ขนาดของกลุ่มควรให้สอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียนวัยรุ่น วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่เกาะกลุ่มกันเหนียวแน่น และพร้อมที่จะทำงานเพื่อกลุ่มได้เพียงอาศัยผู้นำที่ดีเท่านั้น

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมต่างๆในโรงเรียนมัธยมเป็นพื้นฐานในการสร้างลักษณะนิสัยของการทำงานร่วมกัน รวมทั้งมุ่งส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เพื่อให้มีความรู้ ความคิด มีทักษะ เจตคติและค่าที่ดีเพื่อสร้างพื้นฐานการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือสามารถใช้วิชาความรู้นั้นไปประกอบอาชีพได้ตามอัธยาศัย ตามความเหมาะสม ความถนัด ความสามารถของแต่ละคน

4. การจัดกิจกรรมนักเรียน ผู้บริหารให้การสนับสนุนในกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กิจกรรมกลุ่มที่ดีจะช่วยพัฒนาความสามารถหรือเพื่อช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของผู้เรียน และส่งเสริมให้มีพัฒนาการทางด้านต่างๆให้

มาก โรงเรียนควรเน้นกิจกรรมที่ทำร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวม โดยเฉพาะการปลูกฝังค่านิยมในเรื่องการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส และยากไร้เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกัน

การที่เด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจของผู้ปกครองและครูนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ (พรพิมล เจียมนาครินทร์. 2539 : 177 – 182)

1. ครู ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่อบรมสั่งสอน ขัดเกลาอุปนิสัยและบุคลิกภาพของเด็กในสภาพแวดล้อมของห้องเรียน แต่บางครั้งครูก็ไม่สามารถปกครองเด็กในชั้นได้ เช่น ยังคงมีปัญหาการเรียน การกลั่นแกล้งครูเพื่อการแก้แค้น หรือการไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎและระเบียบของโรงเรียน เป็นปัญหาที่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาพบอยู่เสมอ ได้มีการสรุปสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวครู คือ ครูที่มีลักษณะสอนไม่ดี ไม่ยุติธรรม แต่งกายไม่เหมาะสม เกียจคร้านในการสอน เป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่ยอมรับในตัวเด็ก ไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญในตัวเด็ก

2. มีการเลือกแผนการเรียนที่เหมาะสม แผนการเรียนที่เหมาะสมจะทำให้เด็กเข้าใจความต้องการของตนเอง ความรู้สึกรักของตนเอง และสามารถใช้ในทางสร้างสรรค์ ทำให้ค้นพบแนวทางในการประกอบอาชีพต่อไป และมีความสุขกับอนาคต โรงเรียนมัธยมศึกษาจึงเป็นโอกาสสุดท้ายที่วัยรุ่นจะค้นพบตัวเอง

3. ส่งเสริมการมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี สุขภาพกายและสุขภาพจิตของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาบุคลิกภาพอย่างเหมาะสม หน้าที่สำคัญของโรงเรียนคือพัฒนาเด็กให้ถึงขีดสุดในทุกด้าน มีความเฉลียวฉลาด มีร่างกายแข็งแรง มีอารมณ์สดชื่นแจ่มใส สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนนักเรียนและครูได้

4. ส่งเสริมการมีวิธีการเรียนที่ดี เช่น ให้เรียนด้วยความสนใจ ให้ความสำคัญในการเรียน ให้มีหลักในการจำในสิ่งที่เรียนเพื่อช่วยให้ระลึกได้ การจัดแบ่งเวลาให้เหมาะสม การพักผ่อนหลังการอ่านหนังสือ การฝึกสมาธิเพื่อให้จดจำในสิ่งที่เรียนได้ดี

5. สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สภาพห้องเรียนไม่ควรร้อนอบอ้าว หรือมีกลิ่นรบกวน หรือมีเสียงดังรบกวน มีห้องสมุดที่มีบรรยากาศทางวิชาการให้เป็นแหล่งค้นคว้าทำงาน หรือพักผ่อนด้วยการอ่านหนังสือ มีห้องแนะแนวที่สามารถนัดพบครูแนะแนวได้ยามที่มีปัญหา มีมานั่งรอบบริเวณโรงเรียนตามต้นไม้เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน มีห้องน้ำที่สะอาด ห้องอาหารที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีในการรับประทานอาหาร

นักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนดังกล่าวนี้ ย่อมเป็นแรงจูงใจให้มีความรู้สึกรักอยากมาโรงเรียน เกิดความต้องการที่จะหาความรู้ในโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลให้มี

ผลการเรียนที่ดีขึ้นตามมา ดังนั้นลักษณะของโรงเรียนที่มีความแตกต่างกันน่าจะส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่แตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงได้ใช้ลักษณะของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างกันเป็นตัวแปรหนึ่งในการศึกษาครั้งนี้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

7.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

เดโม และเอคอก (Demo & Acock. 1996 : 457 – 488) ศึกษาโครงสร้างครอบครัว และความสัมพันธ์ในครอบครัวที่จะมีผลกระทบต่อความผาสุก (Well – being) ของวัยรุ่น พบว่าความสามารถด้านการเรียนของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับลักษณะของครอบครัว นั่นคือ ความสามารถในการเรียนของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงลบกับลักษณะครอบครัวที่แต่งงานกันครั้งแรก ครอบครัวที่ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับวัยรุ่นแบบโต้แย้ง และครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับวัยรุ่นเป็นแบบแสดงความก้าวร้าวต่อกัน สำหรับวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์กับแม่แบบสนับสนุนกันในระดับสูงจะสามารถพัฒนาผลการเรียนได้ดี นอกจากนี้ยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับวัยรุ่นที่มีลักษณะแบบโต้แย้งที่อยู่ในครอบครัวหย่าร้างและครอบครัวที่มีลูกติดมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของวัยรุ่นที่เรียนได้ในระดับต่ำ

ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (2514 : 48) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูง มีแนวโน้มที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก การลงโทษและการคาดหวังเอากับเด็กน้อย แต่ไม่น้อยมากจนเกินไป ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรัก และการลงโทษต่ำอย่างมากแต่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการคาดหวังเอากับเด็กสูงอย่างมาก

นิภา พงศ์วิรัตน์ (2520 : 53) ศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัว น้อยกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ (2526 : 61) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว กับเด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร พบว่าวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีสัมพันธภาพในครอบครัวดีกว่าวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จงกลณี ชูติมาเทวินทร์ (2527 : 76 - 79) ศึกษาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการวิจัยพบว่า การปรับตัวกับครอบครัว เป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถพยากรณ์ผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยรวม และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นคือ นักศึกษาที่ปรับตัวกับครอบครัวได้ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ปรับตัวกับครอบครัวได้ไม่ดี

สนทยา เขมวิรัตน์ (2542 : 79) ศึกษาตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสถานภาพสมรสของบิดามารดายังเป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการเลขานุการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 21.00

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 89 - 90) ศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ 5 สถาบัน ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยความรัก ความเข้าใจ ใช้เหตุผลและให้อิสระแก่บุตร ครอบครัวมีความเสมอภาคกัน มีการกระทำกิจกรรมร่วมกัน แสดงความคิดเห็นร่วมกัน บิดามารดาให้การยอมรับ ส่งเสริมและสนับสนุนบุตร ให้คำปรึกษา แนะนำบุตร ให้เด็กได้รู้จักพึ่งตนเอง มีการฝึกระเบียบวินัย สร้างสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุตรได้ใช้ความสามารถของตนเอง องค์กรประกอบเหล่านี้จะทำให้บุตรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้

จากการศึกษาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้ ซึ่งส่วนใหญ่พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้นจะมีสัมพันธภาพในครอบครัวหรือความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และการที่พ่อแม่สร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ให้ความรักความเข้าใจกับเด็กสามารถส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้ ดังนั้นผู้วิจัยขอตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี

7.2 ประเภทของโรงเรียน

วิกรม กมลสุโกศล (2518 : 102) ศึกษาค่านิยมต่างๆของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และอิสลาม พบว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ มีค่านิยมทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2522 : 111) ศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อแยกศึกษาตาม

สังกัดของโรงเรียน พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์

ชวน แสงอรุณ (2528 : 61) ศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม และโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 2 จากผลการศึกษาพบว่าสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามกับโรงเรียนรัฐบาลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายของโรงเรียนรัฐบาลมีสมรรถภาพทางกายสูงกว่านักเรียนชายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

สนั่น สิทธิวิง (2530 : 119 - 122) ได้ประเมินโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่สอนวิชาสามัญถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 2 พบว่าสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ของปัจจัยเบื้องต้นในด้านนักเรียน วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณในการจัดโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่สอนวิชาสามัญถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งเขตการศึกษา 2 ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่ควรจะเป็น นั่นคือ อยู่ในระดับต่ำกว่าสภาพที่ควรจะเป็น ส่วนสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ของปัจจัยเบื้องต้นในด้านครูสอดคล้องกับสภาพที่ควรจะเป็น เมื่อพิจารณาโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามของจังหวัดนครราชสีมา พบว่าสภาพการณ์ที่ควรจะเป็นอยู่ของปัจจัยเบื้องต้นในด้านนักเรียน ครู และวัสดุอุปกรณ์ ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่ควรจะเป็น คืออยู่ในระดับต่ำกว่าสภาพที่ควรจะเป็น ส่วนสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ของปัจจัยเบื้องต้นในด้านงบประมาณนั้นมีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ที่ควรจะเป็น สำหรับปัญหาสำคัญในการจัดโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่สอนวิชาสามัญถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 2 คือ นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนและมาสายบ่อย โรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอน งบประมาณของโรงเรียนมีน้อย เงินที่เก็บจากค่าเล่าเรียนอยู่ในระดับต่ำ โรงเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรมพิเศษอื่นให้แก่นักเรียนได้ เพราะมีชั่วโมงเรียนมากเกินไป และไม่สามารถจัดหาเวลาสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนได้

ทัศนีย์ ไรจนรวิวงศ์ (2531 : 59) เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตการศึกษา 2 โดยการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์จะแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการตีความและทำความเข้าใจ ด้านวางแผนเพื่อแก้ปัญหา และด้านการหาคำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด จากการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล มีความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ในแต่ละด้าน และรวมทั้ง 3 ด้านสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

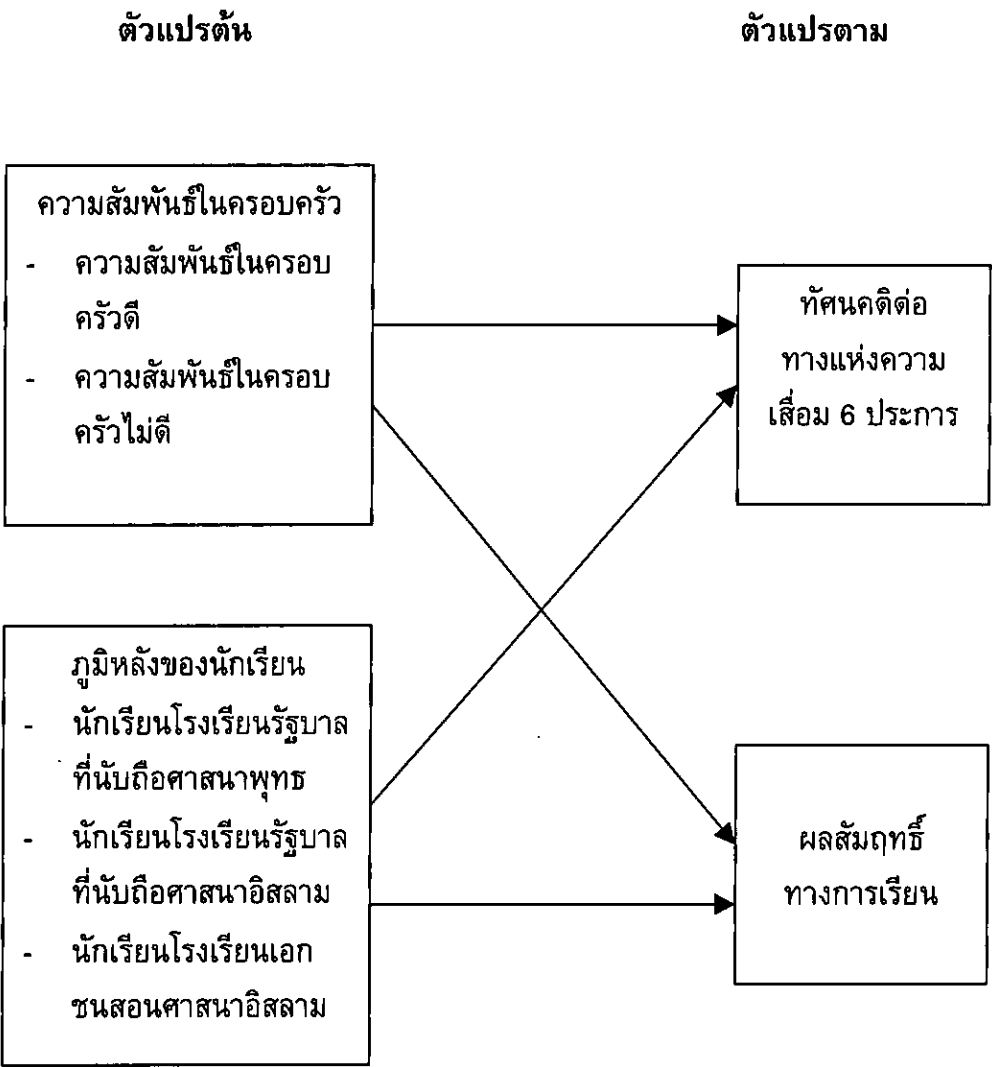
ปริศนา โนมพรรณ (2532 : 97 - 99) ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามการรับรู้ของครูสังคมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ จากการศึกษาพบว่า โรงเรียนมีปัญหาในเรื่องขาด

แคลนสื่อและอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย ตลอดจนขาดงบประมาณในการจัดซื้อสื่อและอุปกรณ์การสอน และครูขาดความรู้และเทคนิคเกี่ยวกับการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน สำหรับปัญหาของนักเรียน คือ นักเรียนไม่เข้าใจและไม่เห็นคุณค่าของการเรียนวิชาสามัญ รวมทั้งไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียนวิชาสังคมศึกษาอย่างเพียงพอ และขาดการสนับสนุนจากผู้ปกครองนักเรียน นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในการพูดหรือร่วมกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน นอกจากนี้ นักเรียนขาดเรียนบ่อยๆ เนื่องจากต้องช่วยผู้ปกครองในการประกอบอาชีพ และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาวิชาสังคมศึกษาบางเรื่องขัดต่อหลักศาสนาอิสลามโดยเฉพาะเกี่ยวกับเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ๆ

จากการค้นคว้านงานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ศึกษาตัวแปรด้านประเภทโรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามนั้นพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถด้านการเรียนดีกว่า และยังพบว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนามีปัญหาด้านการเรียน นั่นคือนักเรียนให้ความสนใจในการเรียนน้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

โดยสรุปจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้รวบรวมมาทั้งหมด จะเห็นว่าลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัว และสภาพของนักเรียนวัยรุ่นที่มีแตกต่างกันในเรื่องเรียนในโรงเรียนต่างประเภทกันและมีการเรียนรู้ในเรื่องของศาสนาแตกต่างกันเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อการมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และยังมีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรจัดกลุ่ม 2 ตัวแปร ดังนี้

- 1. เพศ
- 2. ระดับการศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ติดต่อกับแหล่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีทัศนคติต่อแหล่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
3. นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนของรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดนราธิวาส

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 ในจังหวัดนราธิวาส โดยเป็นนักเรียนโรงเรียนนราธิวาส จำนวน 300 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 150 คน นับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 150 คน และนักเรียนโรงเรียนอัสตดัตร์กีเยห์อิสลามียะห์ ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 150 คน รวมนักเรียนทั้งหมดเป็นจำนวน 450 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling) ตามขั้นตอนดังนี้

1. นำโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 มาแยกเป็น 2 กลุ่ม คือ โรงเรียนของรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สุ่มมากลุ่มละ 1 โรงเรียน จะได้กลุ่มตัวอย่าง 2 โรงเรียน จากการสุ่มได้โรงเรียนนราธิวาส และโรงเรียนอัสตดัตร์กีเยห์อิสลามียะห์

2. แต่ละโรงเรียนเลือกมา 3 ชั้นปี คือ มัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. จากนักเรียน 3 ชั้นปี แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มคือ นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลามในโรงเรียนนราธิวาส และนักเรียนที่นับถือศาสนาในโรงเรียนอัสตดัตร์กีเยห์อิสลามียะห์

4. ในแต่ละกลุ่มส่มนักเรียนมากลุ่มละ 150 คน จะได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด 450 คน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพของนักเรียน	เพศ	ระดับชั้นเรียน						รวม	
		ม.1		ม.3		ม.6			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	ชาย	26	17.3	28	18.7	10	6.7	64	42.7
	หญิง	22	14.7	25	16.7	39	26.0	86	57.3
	รวม	48	32.0	53	35.3	49	32.7	150	100.0
โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	ชาย	30	20.0	21	14.0	24	16.0	75	50.0
	หญิง	24	16.0	26	17.3	25	16.7	75	50.0
	รวม	54	36.0	47	31.3	49	32.7	150	100.0
โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิส ลาม	ชาย	25	16.7	26	17.3	25	16.7	76	50.7
	หญิง	23	15.3	25	16.7	26	17.3	74	49.3
	รวม	48	32.0	51	34.0	51	34.0	150	100.0
รวม		150	100.0	151	100.0	149	100.0	450	100.0

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnair)
2 ฉบับ ดังนี้

1. แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นคำถามทั่วไปของนักเรียน เช่น เพศ ระดับการศึกษา ประเภทโรงเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้นักเรียนเป็นผู้ตอบคำถามลงในแบบสอบถามด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. ข้าพเจ้านับถือศาสนา

☐ ศาสนาพุทธ

☐ ศาสนาอิสลาม

3. ปัจจุบันข้าพเจ้าศึกษาอยู่ในระดับชั้น

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 6

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3

4. โรงเรียนของข้าพเจ้าอยู่ในประเภท

☐ โรงเรียนรัฐบาล

☐ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

5. เกรดเฉลี่ยทางการเรียนในเทอมที่ผ่านมา ได้.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียน ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบสอบถามของ กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ (2526) ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ข้อความในแบบสอบถามจะมีทั้งข้อความที่เป็นทางบวกและทางลบ ดังนี้

ข้อความที่เป็นทางบวก เช่น

1. พ่อแม่มักให้ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมในการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ

2. เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาหนักใจพ่อแม่มักช่วยคลี่คลายให้

3. พ่อแม่พูดจาถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. จริงที่สุด กำหนดให้ 4 คะแนน

2. ค่อนข้างจริง กำหนดให้ 3 คะแนน

3. ค่อนข้างไม่จริง กำหนดให้ 2 คะแนน

4. ไม่จริงเลย กำหนดให้ 1 คะแนน

ข้อความที่เป็นทางลบ เช่น

1. ถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อฟัง พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง
 2. เมื่อมีปัญหาพ่อแม่มักพูดจากันอย่างรุนแรง
 3. ปฏิเสธเมื่อข้าพเจ้าต้องการวางแผนการเรื่องอาชีพสำหรับตนเอง
- เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. จริงที่สุด	กำหนดให้ 1 คะแนน
2. ค่อนข้างจริง	กำหนดให้ 2 คะแนน
3. ค่อนข้างไม่จริง	กำหนดให้ 3 คะแนน
4. ไม่จริงเลย	กำหนดให้ 4 คะแนน

2. แบบสอบถามทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างเองโดยพิจารณาแบบสอบถามของ รุ่งฤดี เมธีธำรง (2536) มาประกอบการสร้าง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยจะมีคำถามแบ่งเป็น 6 ด้าน คือ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านทำงาน จำนวน 60 ข้อ ข้อความในแบบสอบถามจะมีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ ดังนี้

ข้อความที่เป็นทางบวก เช่น

1. ฉันพอใจถ้าพ่อแม่อนุญาตให้ไปเที่ยวตอนกลางคืนได้
2. ดิสโก้เธค เป็นสถานบันเทิงที่วัยรุ่นไม่ควรพลาด
3. คนที่ชอบเล่นการพนันเป็นคนใจคอกว้างขวาง
4. การเป็นเพื่อนกับนักเลงแสดงถึงความเก่งกาจของเรา
5. คนขยันมากๆจะแก่เร็ว

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดให้ 5 คะแนน
2. เห็นด้วย	กำหนดให้ 4 คะแนน
3. ไม่แน่ใจ	กำหนดให้ 3 คะแนน
4. ไม่เห็นด้วย	กำหนดให้ 2 คะแนน
5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดให้ 1 คะแนน

ข้อความที่เป็นทางลบ เช่น

1. คนที่ดื่มเหล้าคือ คนโง่
2. คนเที่ยวเวลากลางคืนเป็นคนไม่รักตัวเอง
3. การพนันมีแต่เสีย ไม่มีได้
4. คนฉลาดต้องเลือกคบแต่กับคนดีเท่านั้น

5. ข้าพเจ้าพอใจที่จะเรียนพิเศษในวันหยุด

มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดให้ 1 คะแนน
2. เห็นด้วย	กำหนดให้ 2 คะแนน
3. ไม่แน่ใจ	กำหนดให้ 3 คะแนน
4. ไม่เห็นด้วย	กำหนดให้ 4 คะแนน
5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	กำหนดให้ 5 คะแนน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
2. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ อันได้แก่ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้าน
3. นำข้อมูลที่ได้ในข้อ 1 และ 2 มากำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ และนิยามปฏิบัติการ
4. เขียนข้อคำถามตามคำนิยาม และนำข้อคำถามในแบบสอบถามที่ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของรุ่งฤดี เมธีขำรง (2536) มาเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นสูง จะได้ข้อคำถามทั้งหมด 120 ข้อ แล้วนำไปหาคุณภาพต่อไป

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity) ผู้วิจัยได้ข้อคำถามทั้งหมดให้ผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ผศ.วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และ ดร.นิยะดา จิตต์จิรัสย์ ตรวจสอบพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องตามนิยามปฏิบัติการ ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ และความเหมาะสมของสำนวนเนื้อหา หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อคำถามนี้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม
2. การหาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนดรุณศาสตร์ และโรงเรียนนราสิกขาลัย จำนวน 162 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิเคราะห์หาอำนาจจำแนกรายข้อด้วย $t - test$ โดยเทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ และพิจารณาเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม
3. การหาค่าความเชื่อมั่น นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้าน และค่าความเชื่อมั่นโดยรวมทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ของคอนบาค (Cronbach's alpha) ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสัมพันธ์ในครอบครัว จำนวน

20 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82 และผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติต่อทาง
 แห่งความเสื่อม 6 ประการ จำนวน 60 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมทั้งฉบับเท่ากับ .91
 สำหรับค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านทั้ง 6 ด้าน ได้ดังนี้

- การตีม้ามา ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .66
- การเที่ยวกลางคืน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .77
- การเที่ยวดูการละเล่น ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .71
- การเล่นการพนัน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73
- การคบคนชั่วเป็นมิตร ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .68
- การเกียจคร้านทำงาน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขออนุญาตตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอนหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
 มิตร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างใน
 การเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2
 โรงเรียนด้วยตนเองโดยความร่วมมือจากอาจารย์หัวหน้าฝ่ายธุรการ และอาจารย์หัวหน้าสาย
 ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 โรงเรียน โดยที่นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาได้
 แบบสอบถามไปทั้งสิ้น 162 ชุด และโรงเรียนราชมังคลาภิเษกได้แบบสอบถามไปทั้งสิ้น 324 ชุด
 รวมแบบสอบถามทั้งหมด 488 ชุด

3. นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับกลับคืน มาตรวจให้คะแนนของคำตอบตาม
 เกณฑ์ที่กำหนดไว้ และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้ง
 หมาด 450 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical package for the social
 science)

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความ
 แปรปรวน

2. การทดสอบสมมติฐาน ใช้สถิติดังต่อไปนี้

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 และ 3 ใช้สถิติ t – test

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 และ 4 ใช้สถิติ One – way ANOVA (One – way analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบเป็นรายคู่ (Multiple comparision) โดยใช้วิธีการทดสอบของ เชฟเฟ่ (Scheffe 's)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for the Social Science) ในการวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที และค่าเอฟ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนน (Mean Square)
*	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้นำเสนอแบ่งเป็น 5 ตอน ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาคะแนนความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
2. การเปรียบเทียบทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
3. การเปรียบเทียบทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวม และแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
5. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาคะแนนความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา ดังปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสัมพันธ์ในครอบครัว ทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

ตัวแปร	ความสัมพันธ์ในครอบครัว			ทศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ			ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	N	X	SD	N	X	SD	N	X	SD
กลุ่มรวม	450	63.12	7.13	450	131.76	27.97	300	2.41	.75
เพศ									
ชาย	215	62.34	6.79	215	138.17	31.19	134	2.41	.75
หญิง	235	83.84	7.37	235	125.85	23.23	166	2.47	.69
ระดับการศึกษา									
ม.1	150	63.53	6.33	150	129.83	25.29	-	-	-
ม.3	151	61.81	7.44	151	134.44	30.09	151	2.35	.73
ม.6	149	64.03	7.41	149	130.98	28.31	149	2.55	.69

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มรวมมีคะแนนเฉลี่ยความสัมพันธ์ในครอบครัว เท่ากับ 63.12 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.13 เมื่อวิเคราะห์จำแนกตามเพศ พบว่านักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความสัมพันธ์ในครอบครัวมากกว่านักเรียนชาย โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 93.84 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.37 และนักเรียนชายมีคะแนน

เฉลี่ยความสัมพันธ์ในครอบครัวเท่ากับ 62.34 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.79 และเมื่อวิเคราะห์จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยความสัมพันธ์ในครอบครัวมากที่สุด รองลงมาเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 64.03 , 63.53 และ 61.81 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.41 , 6.33 และ 7.44 ตามลำดับ

ผลการศึกษาทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ พบว่านักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มรวมมีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติทางบวกต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ เท่ากับ 131.76 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 27.97 เมื่อวิเคราะห์จำแนกตามเพศ พบว่านักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติทางบวกต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนหญิง โดยนักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 138.17 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 31.19 และนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 125.85 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 23.23 และเมื่อวิเคราะห์จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติทางบวกต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากที่สุด รองลงมาเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.44 , 130.98 และ 129.83 ตามลำดับ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 30.09 , 28.31 และ 25.29 ตามลำดับ

สำหรับผลการศึกษาคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มรวมมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 2.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .75 เมื่อวิเคราะห์จำแนกตามเพศ พบว่านักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนชาย โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.47 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .69 และนักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 2.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .75 และเมื่อวิเคราะห์จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .73 ส่วนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะยังไม่มีคะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษานี้เป็นโรงเรียนนาร่องในการเริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นปีแรก ซึ่งจะเริ่มต้นใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 โดยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้ได้จัดให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 มีเวลาเรียนเป็นรายปี (กรมวิชาการ. 2545) จึงทำให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกมาครั้งเดียวตอนปลายภาคเรียนเท่านั้น

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียน
วัยรุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการ
ศึกษา ดังปรากฏตามตาราง 3 - 5

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัย
รุ่น ตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มรวม

ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	234	124.85	28.39	5.18*
ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	216	138.15	28.51	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อ
ทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียน
วัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามเพศ

เพศ	ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
ชาย	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	92	128.64	29.32	4.03*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	123	145.38	30.68	
หญิง	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	124	122.03	22.66	2.70*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	111	130.12	23.21	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่าในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ติดต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียน
วัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
มัธยมปีที่ 1	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	74	122.50	21.69	3.65*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	76	136.97	26.55	
มัธยมปีที่ 3	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	62	127.66	30.10	2.35*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	89	139.17	29.33	
มัธยมปีที่ 6	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	80	124.84	25.95	2.92*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	69	138.10	29.43	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่าในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 , 3 และ 6 ทั้งสามกลุ่ม ที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียน
วัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
ดังปรากฏตามตาราง 6 - 11

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตาม
ตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มรวม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	17520.09	8760.05	11.74*
ภายในกลุ่ม	447	333677.99	746.48	
รวม	449	351198.08		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางแห่งความ
เสื่อม 6 ประการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำผลการ
วิเคราะห์นี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe 's)
ดังปรากฏตามตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มรวม

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		138.92	132.65	123.71
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	138.92	-	6.27	15.20*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	132.65		-	8.93*
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	123.71			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ และนับถือศาสนาอิสลาม มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ กับนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามมีทัศนคติต่อทางแห่งทางเสื่อม 6 ประการ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามเพศ

เพศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ชาย					
	ระหว่างกลุ่ม	2	19533.87	9623.91	10.99*
	ภายในกลุ่ม	212	188258.85	888.31	
	รวม	214	207792.72		
หญิง					
	ระหว่างกลุ่ม	2	4237.88	2118.94	4.03*
	ภายในกลุ่ม	232	121993.90	525.84	
	รวม	234	126231.78		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่าในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์ของทั้งสองกลุ่มนี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe 's) ดังปรากฏตามตาราง 9 - 10

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มี
ภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนชาย

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		151.28	137.85	127.58
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	151.28	-	13.43*	23.70*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	137.85		-	10.27
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	127.58			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติ
ที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนา
อิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม กับนักเรียน
วัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ไม่
แตกต่างกัน

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนหญิง

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		129.72	127.44	119.74
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	129.72	-	2.28	9.98*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	127.44		-	7.70
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	119.74			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆพบว่าไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น
ตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
มัธยมปีที่ 1					
	ระหว่างกลุ่ม	2	3121.15	1560.58	2.49
	ภายในกลุ่ม	147	91943.68	625.47	
	รวม	149	95064.83		
มัธยมปีที่ 3					
	ระหว่างกลุ่ม	2	13316.79	6658.39	8.04*
	ภายในกลุ่ม	148	122496.48	827.68	
	รวม	150	135813.27		
มัธยมปีที่ 6					
	ระหว่างกลุ่ม	2	8060.30	4030.15	5.32*
	ภายในกลุ่ม	146	110524.64	757.02	
	รวม	148	118584.94		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่าในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีภูมิหลังต่างกัน มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe 's) ดังปรากฏตามตาราง 12 - 13

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		146.11	133.06	123.59
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	146.11	-	13.05	22.52*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	133.06		-	9.47
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	123.59			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05ส่วนคู่อื่นๆ พบว่าไม่แตกต่าง

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		140.88	129.20	123.18
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	140.88	-	11.68	17.70*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	129.20		-	6.02
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	123.18			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆพบว่าไม่แตกต่าง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา ดังปรากฏตามตาราง 14 - 16

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มรวม

ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	142	2.57	.73	2.77*
ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	158	2.34	.69	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความ
สัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามเพศ

เพศ	ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
ชาย	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	58	2.49	.76	1.04
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	76	2.35	.74	
หญิง	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	84	2.62	.70	2.78*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	82	2.33	.65	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 ส่วนในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่าไม่แตกต่างกัน

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียน
วัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ความสัมพันธ์ในครอบครัว	N	$\bar{X}$	SD	t
มัธยมปีที่ 3					
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	62	2.33	.74	.22
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	89	2.36	.73	
มัธยมปีที่ 6					
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี	80	2.75	.66	.40*
	ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี	69	2.31	.64	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมปีที่ 3 พบว่าไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรสภาพของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา ดังปรากฏตามตาราง 17 - 24

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มรวม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	5.88	2.94	5.92*
ภายในกลุ่ม	297	147.54	.50	
รวม	299	153.42		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe 's) ดังปรากฏตามตาราง 18

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มรวม

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		2.61	2.26	2.45
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	2.61	-	.35*	.16
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	2.26		-	.19
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	2.45			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆพบว่าไม่แตกต่าง

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรภูมิหลัง
ของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามเพศ

เพศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ชาย					
	ระหว่างกลุ่ม	2	14.33	7.17	15.53*
	ภายในกลุ่ม	131	60.42	.46	
	รวม	133	74.75		
หญิง					
	ระหว่างกลุ่ม	2	17.10	8.55	22.75*
	ภายในกลุ่ม	163	61.25	.38	
	รวม	165	78.35		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิง ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe 's) ดังปรากฏตามตาราง 120 - 21

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนชาย

สภาพของนักเรียน	— X	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		2.20	2.11	2.82
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	2.20	-	.09	.62*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	2.11		-	.71*
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	2.82			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ และนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ กับที่นับถือศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน เป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนหญิง

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		2.85	2.40	2.08
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	2.85	-	.45*	.77*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	2.40		-	.32*
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	2.08			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทุกคู่ โดยนักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรภูมิ-
หลังของนักเรียน ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
มัธยมปีที่ 3					
	ระหว่างกลุ่ม	2	3.89	1.94	3.74*
	ภายในกลุ่ม	148	76.93	.52	
	รวม	150	80.82		
มัธยมปีที่ 6					
	ระหว่างกลุ่ม	2	11.96	5.98	15.13*
	ภายในกลุ่ม	146	57.71	.39	
	รวม	148	69.67		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่าในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นี้ไปตรวจสอบหาความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ เชฟเฟ (Scheffe 's) ดังปรากฏตามตาราง 23 - 24

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

สภาพของนักเรียน	— X	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		2.29	2.18	2.56
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	2.29	-	.11	.27
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	2.18		-	.38*
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	2.56			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆพบว่าไม่แตกต่าง

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเป็นรายคู่ ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

สภาพของนักเรียน	$\bar{X}$	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาพุทธ	โรงเรียนรัฐบาลนับ ถือศาสนาอิสลาม	โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม
		2.95	2.35	2.34
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาพุทธ	2.95	-	.60*	.61*
โรงเรียนรัฐบาลนับถือ ศาสนาอิสลาม	2.35		-	.01
โรงเรียนเอกชนสอน ศาสนาอิสลาม	2.34			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามกับนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โดยเริ่มตั้งแต่การ ศึกษาข้อมูล ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วางแผนการวิจัย ดำเนินการวิจัย เก็บ รวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งวิธีการทั้งหมดนี้ได้นำมาสู่การสรุปผลการศึกษาวิจัยที่ สามารถอภิปรายผล พร้อมให้ข้อเสนอแนะทางการปฏิบัติ ตลอดจนข้อเสนอแนะสำหรับการ วิจัยต่อไป ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ระหว่างนักเรียนที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มี ภูมิหลังแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ ในครอบครัวดี กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและ แยกตามเพศ และระดับการศึกษา
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่าง กันทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีทัศนคติไม่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา
2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

3. นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและแยกตามเพศ และระดับการศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดนราธิวาส

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 ในจังหวัดนราธิวาส โดยเป็นนักเรียนโรงเรียนนราธิวาส จำนวน 300 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 150 คน นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 150 คน และนักเรียนโรงเรียนอัสตด็รกียะห์อิสลามียะห์ ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 150 คน รวมนักเรียนทั้งหมด จำนวน 450 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnar) 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นคำถามทั่วไปของนักเรียน เช่น เพศ ระดับการศึกษา ประเภทโรงเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียน ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบสอบถามของ กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ (2526) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 20 ข้อ โดยข้อความใน

แบบสอบถามจะมีทั้งข้อความที่เป็นทางบวกและทางลบ แบบสอบถามตอนที่ 2 นี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างเอง โดยพิจารณาแบบสอบถามของ รุ่งฤดี เมธีขำรง (2536) มาประกอบการสร้าง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จาก “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ถึง “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ในแบบสอบถามมีคำถามแบ่งเป็น 6 ด้าน คือ การดื่มน้ำเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านทำงาน จำนวน 60 ข้อ ข้อความในแบบสอบถามมีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ แบบสอบถามชุดที่ 2 นี้มีค่าความเชื่อมั่นโดยรวมทั้งฉบับเท่ากับ .91 เมื่อแยกเป็นด้านจะมีค่าความเชื่อมั่นแต่ละด้านเท่ากับดังนี้ การดื่มน้ำเมา เท่ากับ .66, การเที่ยวกลางคืน เท่ากับ .77, การเที่ยวดูการละเล่น เท่ากับ .71, การเล่นการพนัน เท่ากับ .73, การคบคนชั่วเป็นมิตร เท่ากับ .68 และการเกียจคร้านทำงาน เท่ากับ .73

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขออนุญาตตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอนหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 โรงเรียนด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือจากอาจารย์หัวหน้าฝ่ายธุรการ และอาจารย์หัวหน้าสาย ของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 โรงเรียน โดยที่นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญวัดสุทธิวราราม ได้แบบสอบถามไปทั้งสิ้น 162 ชุด และโรงเรียนนราธิวาสได้แบบสอบถามไปทั้งสิ้น 324 ชุด รวมแบบสอบถามทั้งหมด 486 ชุด

3. นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับกลับคืน มาตรวจให้คะแนนของคำตอบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด 450 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical package for the social science)

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การทดสอบสมมติฐาน ใช้สถิติดังต่อไปนี้

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 และ 3 ใช้สถิติ t – test

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 และ 4 ใช้สถิติ One – way ANOVA (One – way analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบเป็นรายคู่ (Multiple comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบของ เชฟเฟ (Scheffe's)

สรุปผลการศึกษา

1. นักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มรวม กลุ่มแยกตามเพศและกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา ที่มีความสัมพันธ์ในกรอบครัวไม่ตีมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในกรอบครัวตี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันในกลุ่มรวม กลุ่มแยกตามเพศและกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกัน ดังนี้

2.1 ในกลุ่มรวม พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ และนับถือศาสนาอิสลาม มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ในกลุ่มแยกตามเพศ พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับนักเรียนวัยรุ่นหญิง พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา พบว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ทั้งสองกลุ่มพบความแตกต่างเพียงหนึ่งคู่ คือ นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในกรอบครัวแตกต่างกันในกลุ่มรวม กลุ่มแยกตามเพศและกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ดังนี้

3.1 ในกลุ่มรวม พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในกรอบครัวตีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในกรอบครัวไม่ตี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ในกลุ่มแยกตามเพศ พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นชายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

3.3 ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่างกันในกลุ่มรวม กลุ่มแยกตามเพศและกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ดังนี้

4.1 ในกลุ่มรวม พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ในกลุ่มแยกตามเพศ พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ และนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ในกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสรุปผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นตารางสรุปผลออกมาได้ดังตาราง 25

ตาราง 25 สรุปผลการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตามตัวแปรความสัมพันธ์ในครอบครัว และภูมิหลังของนักเรียน ในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา

ตัวแปร	ทัศนคติไม่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
<u>ความสัมพันธ์ในครอบครัว</u>		
กลุ่มรวม	* ไม่ดี > ดี	* ดี > ไม่ดี
กลุ่มแยกตามเพศ		
- นักเรียนชาย	* ไม่ดี > ดี	ไม่ต่างกัน
- นักเรียนหญิง	* ไม่ดี > ดี	* ดี > ไม่ดี
กลุ่มแยกตามระดับการศึกษา		
- ม.1	* ไม่ดี > ดี	ไม่มีข้อมูล
- ม.3	* ไม่ดี > ดี	ไม่ต่างกัน
- ม.6	* ไม่ดี > ดี	* ดี > ไม่ดี
<u>สภาพของนักเรียน</u>		
กลุ่มรวม	* รพ, รอ > ออ	* รพ > รอ
กลุ่มแยกตามเพศ		
- นักเรียนชาย	* รพ > รอ, ออ	* ออ > รพ, รอ
- นักเรียนหญิง	* รพ > ออ	* รพ > รอ > รอ
กลุ่มแยกตามระดับการศึกษา		
- ม.1	ไม่ต่างกัน	ไม่มีข้อมูล
- ม.3	* รพ > ออ	* ออ > รอ
- ม.6	* รพ > ออ	* รพ > รอ, ออ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไม่ดี หมายถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี

ดี หมายถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี

รพ หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ

รอ หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม

ออ หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามตัวแปร ความสัมพันธ์ในครอบครัวและสภาพของนักเรียน ทั้งในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. จากการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกัน ในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา พบว่านักเรียนวัยรุ่นทุกกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษราคัม ธุระพันธ์ (2534 : 84 - 89) ที่พบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวเป็นหนึ่งในตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพนัน โดยนักเรียนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดีมีทัศนคติต่อการพนันดีกว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีในครอบครัว พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ (2510 : 73 - 75) ก็พบว่าเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมายมีทัศนคติต่อครอบครัวว่า มารดาให้ความรัก ความสนใจตนค่อนข้างมากหรือเท่ากับพี่น้อง ครอบครัวมีบรรยากาศที่แจ่มใส เด็กมีความสนิทสนมกับพี่น้อง เมื่อเด็กทำความดีมารดาจะให้รางวัลด้วยการชมเชย ส่วนเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย มีทัศนคติต่อครอบครัวว่า มารดาไม่รักตนเท่ากับพี่น้อง บรรยากาศในครอบครัวค่อนข้างตึงเครียด พี่น้องมีการทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง เด็กมีเวลาพักผ่อนกับครอบครัวน้อย และชอบออกนอกบ้าน นอกจากนี้ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจนิก (2524 : 178) ยังพบว่าผู้ที่มีปัญหาทางจริยธรรมมากที่สุด คือ วัยรุ่นที่มีความขัดแย้งในครอบครัวมาก วัยรุ่นที่รู้สึกว่าตนถูกเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย และมีความขัดแย้งในครอบครัวมากไปพร้อมกัน จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ ไม่มีความสุขที่จะอยู่ในบ้าน เมื่อเด็กต้องการกระทำสิ่งต่างๆ ที่สร้างสรรค์ เช่น ความขยันเรียน ทำตนเป็นที่รักของคนในครอบครัว ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านต่างๆ เป็นต้น เด็กย่อมต้องการกำลังใจ การได้รับการส่งเสริมจากพ่อแม่และบุคคลในครอบครัว การได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสมจากพ่อแม่ พ่อแม่ให้เวลาแก่เด็กและเปิดโอกาสให้เด็กได้รู้สึกว่าตนเป็นคนสำคัญคนหนึ่งในครอบครัว แต่เมื่อขาดสิ่งเหล่านี้เด็กจะขาดการเหนี่ยวรั้งจากพ่อแม่ จนก่อให้เกิดสนใจกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมแทนได้ เช่น การดื่มเหล้า การออกเที่ยวนอกบ้านยามค่ำคืน การเล่นการพนัน การหลงใหลสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆ ซึ่งเป็นการยอมรับในสิ่งที่เป็นทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ดังนั้นนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีจะมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี

2. จากการเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีสภาพแตกต่างกัน ในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา ทุกกลุ่ม (ยกเว้นกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1) พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ได้เรียนวิชาทางศาสนาและมีการปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับศาสนา มากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และยังถือว่าวิชาทางศาสนาเป็นวิชาบังคับแก่นอีกด้วย การที่ได้เรียนวิชาทางศาสนา มากกว่า และมีการปฏิบัติอย่างจริงจังนั้น ทำให้นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามถูกวางกรอบให้อยู่ในศีลธรรมมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรพันธ์ พิทักษ์ (2524 : 46 - 47) ที่พบว่านักเรียนที่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์มีจริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งศาสนาจะขัดเกลาลึบใจเด็กให้มุ่งทำความดี ละเว้นในสิ่งที่จะนำตนไปในทางที่เสื่อมเสีย อีกทั้งการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ นั้น มีความเคร่งครัดและให้ความสำคัญในเรื่องของการปฏิบัติตนตามคำสอนในศาสนา มากอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น การห้ามรับประทานหมู การห้ามดื่มสุรารวมถึงเครื่องดื่มทุกชนิดที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ การห้ามเล่นการพนัน หรือการห้ามเที่ยวเตร่ตามสถานบันเทิงยามค่ำคืน เป็นต้น นักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาอิสลามจึงอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพ่อแม่อย่างเข้มงวด บวกกับการที่ได้มีพ่อแม่เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องการพยายามไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆ จากเหตุผลดังกล่าวนี้ทำให้นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีทัศนคติต่อสิ่งที่ศาสนาได้กล่าวห้ามไว้ไปในทางที่ไม่ยอมรับ รวมทั้งมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ เป็นไปในทางที่ดีน้อยกว่านักเรียนวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ

นอกจากนี้แล้วผลการศึกษา ยังพบอีกว่าจากการจำแนกนักเรียนวัยรุ่นตามเพศ ในกลุ่มนักเรียนชายมีความแตกต่างเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคู่ คือ นักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ มีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าบทบาทของเพศชายและเพศหญิงในศาสนาอิสลามนั้นมีความแตกต่างกันมาก นั่นคือเพศชายจะต้องเป็นผู้นำในเกือบทุกเรื่อง โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ดังนั้นทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายที่นับถือศาสนาอิสลามถูกปลูกฝังให้มีคุณลักษณะของผู้นำที่ดี ยึดมั่นในการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องตามหลักคำสอนในศาสนา เพื่อที่จะสามารถเป็นผู้นำครอบครัวที่สามารถอบรมลูกหลานให้มีความประพฤติที่เหมาะสมตามหลักของศาสนาอิสลามต่อไป ส่วนนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่นับถือศาสนาอิสลามนั้นจะไม่ถูกปลูกฝังในเรื่องดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของเพศชายโดยตรง ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ แตกต่างกับ

นักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ โดยนักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลามพุทธ

สำหรับนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสภาพแตกต่างกัน พบว่ามีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นนักเรียนที่มาจากหลายๆที่ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ด้วยกัน และเป็นช่วงที่กำลังปรับตัวกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่เข้ามาอยู่ให้ใหม่ ทำให้นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่มีพฤติกรรมหรือทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการนี้ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

3. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกัน ในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา พบว่านักเรียนวัยรุ่นทุกกลุ่ม (ยกเว้นในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย และนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3) ที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 89 - 90) ที่พบว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยความรักความเข้าใจ ใช้เหตุผลและให้อิสระแก่บุตร ครอบครัวมีความเสมอภาคกัน มีการกระทำกิจกรรมร่วมกัน แสดงความคิดเห็นร่วมกัน บิดามารดาให้การยอมรับในตัวบุตร ให้คำปรึกษาแนะนำบุตร ให้เด็กได้รู้จักพึ่งตนเอง และสร้างสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุตรได้ใช้ความสามารถของตนเอง องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้บุตรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (2514 : 48) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าการ อบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแนวโน้มที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองในแบบการให้ความรัก การลงโทษและการคาดหวังเอากับเด็กน้อย แต่ไม่น้อยมากเกินไป ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบการให้ความรักและการลงโทษต่ำอย่างมาก แต่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบคาดหวังเอากับเด็กสูงอย่างมาก นอกจากนี้ ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 63) ได้ศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวและสัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าครอบครัวเป็นสถาบันที่เด็กได้ใกล้ชิดมากที่สุด ประสบการณ์ต่างๆที่เด็กได้รับจากพ่อแม่จะส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก การที่เด็กได้อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่น เอาใจใส่ดูแลเด็ก ให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กรักการเรียนรู และจะส่งเสริมให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้ ดังนั้นบรรยากาศในครอบครัว รูปแบบการปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก ซึ่งเป็นลักษณะของความ

สัมพันธ์ในครอบครัวที่เป็นไปในทางที่ดีต่อกันจะสามารถส่งเสริมให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นได้ดีกว่าลักษณะของครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีต่อกัน

ส่วนผลการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกันของกลุ่มที่แยกตามเพศ ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ในสังคมไทยจะมีความคาดหวังในบทบาททางเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่แล้วเพศหญิงจะถูกคาดหวังมากกว่าเพศชาย นักเรียนวัยรุ่นหญิงแสดงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ต่าง ๆ ได้ดีรวมถึงความรับผิดชอบต่อการเรียน เป็นการปฏิบัติตามความคาดหวังของพ่อแม่ และธรรมชาติของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงนั้นมีพฤติกรรมค่อนข้างแตกต่างกัน วัยรุ่นหญิงนั้นมักใกล้ชิดผูกพันกับครอบครัว สามารถปฏิบัติตามคำสอนของพ่อแม่ได้ดีกว่า ซึ่งแตกต่างกับวัยรุ่นชายที่จะเริ่มมีความผูกพันกับครอบครัวน้อยลง เด็กมักจะชอบออกนอกบ้าน พบปะสังสรรค์กับเพื่อนในกลุ่มมากกว่า ดังนั้นนักเรียนวัยรุ่นหญิงจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีเมื่ออยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี

สำหรับผลการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกันของกลุ่มแยกตามระดับการศึกษา ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพัฒนาการทางวัยที่แตกต่างกันของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) ซึ่งมีอายุเริ่มตั้งแต่ 15 – 18 ปี ในช่วงนี้เด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ แต่ส่วนใหญ่จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมากกว่า ส่วนด้านจิตใจนั้นเป็นผลพลอยได้จากความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย สำหรับนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 เริ่มเข้าสู่ช่วงของวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) ซึ่งมีอายุเริ่มตั้งแต่ 18 – 21 ปี พัฒนาการของวัยรุ่นช่วงนี้มีการพัฒนาทางด้านจิตใจมากกว่าทางร่างกาย โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับความนึกคิดและเรื่องปรัชญาชีวิต ซึ่งมักจะแสดงออกในลักษณะที่ว่าต้องการเตรียมตัวสำหรับอาชีพ อีกทั้งนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 นี้จะได้เรียนในแผนวิชาตามที่ตนถนัด ทำให้เด็กเห็นความสำคัญของการเรียนมากเป็นพิเศษ เมื่อเด็กในช่วงนี้ได้อยู่ในครอบครัวที่มีลักษณะแตกต่างกัน จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจนมากกว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นที่มีภูมิหลังแตกต่าง ทั้งในกลุ่มรวม และแยกตามเพศและระดับการศึกษา ทุกกลุ่ม(ยกเว้นในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย และนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3) พบว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิกรม กมลสุโกศล (2518 : 102) ที่พบว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธมีค่านิยมทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธให้การสนับสนุน

และความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนของลูกมากกว่าครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลาม เช่น การให้ลูกเรียนพิเศษในเวลาหลังเลิกเรียนหรือในวันหยุด การกวดขันลูกในการทำการบ้านหรืองานที่ลูกได้รับมอบหมายจากโรงเรียน การเอาใจใส่ถึงผลการเรียนของลูก การสร้างค่านิยมให้ลูกเห็นความสำคัญของการศึกษาเป็นต้น ซึ่งแตกต่างจากครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวน้อยกว่า ดังนั้นกล่าวได้ว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนอย่างเต็มที่ อีกทั้งได้มีค่านิยมของการเรียนหนังสือมากกว่า จึงทำให้นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม

ส่วนผลการศึกษาจากการจำแนกตามเพศที่ผลไม่สอดคล้องกันของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามมีการอบรมเลี้ยงดูลูกชายกับลูกสาวแตกต่างกันค่อนข้างเห็นได้ชัด กล่าวคือ โดยส่วนใหญ่แล้วลูกชายจะได้รับความอิสระจากพ่อแม่ในเรื่องต่างๆ เช่น การแต่งตัว การคบเพื่อนต่างเพศ การออกนอกบ้านในเวลาต่างๆ และจะเกี่ยวข้องไปถึงการเรียนพิเศษในช่วงหลังเลิกเรียนหรือในวันหยุด ถ้าพ่อแม่ให้การสนับสนุนเรื่องนี้แล้วลูกชายมักจะได้รับโอกาสมากกว่าลูกสาว ในช่วงหลังเลิกเรียนหรือวันหยุดโดยส่วนใหญ่แล้วพ่อแม่จะให้ลูกสาวช่วยงานบ้าน หรือให้อ่านหนังสือทบทวนบทเรียนเองที่บ้านมากกว่าที่จะให้ไปเรียนพิเศษนอกบ้าน อีกทั้งโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่มีความเข้มงวดกวดขันในกฎระเบียบข้อบังคับในพฤติกรรมของนักเรียนมาก นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ถูกควบคุมด้านพฤติกรรมต่างๆ มาก การที่จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นค่อนข้างน้อย เช่น การหนีเรียน การเที่ยวเตร่ การมั่วสุมกันในกลุ่มเพื่อน การที่นักเรียนมีโอกาสดังกล่าวแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมน้อยจะทำให้นักเรียนหันมาให้ความสนใจกับการเรียนแทน นอกจากนี้แล้วยังมีความแตกต่างในเรื่องของนักเรียนที่เรียนอยู่คนละโรงเรียนกัน ซึ่งแต่ละโรงเรียนอาจมีการประเมินให้เกรดผลการเรียนกับนักเรียนแตกต่างกัน จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาพุทธ

สำหรับผลการศึกษาจากการจำแนกตามระดับการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกันของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในช่วงของระยะวัยรุ่นตอนต้น ที่มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่นอย่างชัดเจน พัฒนาการทางสังคมที่เห็นได้ชัดของวัยนี้คือเด็กเริ่มมีกลุ่มเพื่อนที่สนิทสนมเป็นพิเศษและกลุ่มเพื่อนนี้จะมีอิทธิพลต่อตัวเด็กวัยรุ่นมาก

การที่เด็กวัยร่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้อยู่ในโรงเรียนที่มีกฎระเบียบอย่างเข้มงวดในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อีกทั้งมีกลุ่มเพื่อนที่ประพฤติดนตามคำสอนของศาสนาอิสลามอย่างจริงจังอย่างในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กนักเรียนวัยร่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามห่างไกลจากสิ่งทีนำไปสู่ความเสื่อมเสียต่อตนเองและกลับมาสนใจรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองได้ดีขึ้น นั่นก็คือการเอาใจใส่ต่อการเรียน รวมทั้งความแตกต่างในเรื่องการให้ประเมินให้เกรดผลการเรียนของแต่ละโรงเรียนที่อาจมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนวัยร่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีกว่านักเรียนวัยร่นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลที่นับถือศาสนาอิสลาม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

1. ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสำคัญต่อนักเรียนวัยร่น โดยแสดงให้เห็นว่านักเรียนวัยร่นที่อยู่ในครอบครัวไม่ดีนั้นจะมีทัศนคติต่อสิ่งที่เป็นอบายมุขหรือทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ เป็นไปในทางที่ยอมรับมากกว่านักเรียนวัยร่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ดี และความสัมพันธ์ในครอบครัวยังเกี่ยวข้องไปถึงเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยร่นด้วย โดยแสดงให้เห็นว่านักเรียนวัยร่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยร่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดี ดังนั้นพ่อแม่ที่มีบุตรที่เป็นวัยร่นควรตระหนักถึงบทบาทของตนเองในการปฏิบัติต่อลูก พ่อแม่ควรที่จะแสดงความรักความเข้าใจต่อลูก ให้การยอมรับและมีเวลาเอาใจใส่ต่อเด็กให้มากที่สุด เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น สามารถให้ความช่วยเหลือหรือขอคำปรึกษาแนะนำในเรื่องต่างๆได้ นอกจากนี้โรงเรียนควรที่จะเข้ามามีบทบาทในเรื่องนี้ด้วย โดยอาจมีการจัดประชุมพบปะผู้ปกครองอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ปกครองในเรื่องของความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดีกับเด็กวัยร่น ว่าความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวนั้นสามารถช่วยเด็กวัยร่นได้อย่างไรบ้างและให้ความรู้ในเรื่องวิธีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในครอบครัว เพื่อเป็นการช่วยให้วัยร่นหันไปสนใจสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆได้น้อยลง และยังเป็น การช่วยให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้ด้วย

2. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักเรียนวัยร่นที่เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีทัศนคติที่ดีต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ น้อยกว่านักเรียนวัยร่นที่เรียนในโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งแสดงว่านักเรียนที่เรียนวิชาทางศาสนาควบคู่กับวิชาทางสามัญนั้น โดยส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมหรือมีการยอมรับสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆน้อย ดังนั้นผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนวัยร่นควรที่จะส่งเสริมให้นักเรียนวัยร่นได้เรียนวิชาความรู้ทางศาสนาควบคู่กับการเรียน

ทางสายสามัญให้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะโรงเรียนของภาครัฐบาลควรที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนวิชาความรู้ทางศาสนาอย่างจริงจังเพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นมา ควรมีหลักสูตรการเรียนวิชาทางศาสนาโดยเฉพาะ พร้อมทั้งให้มีกิจกรรมการปฏิบัติทางศาสนาควบคู่กับเนื้อหาวิชา อย่างในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่ได้ส่งเสริมเรื่องนี้ให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดค่านิยมทางศาสนาที่ดีขึ้นและสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อไป อันจะทำให้นักเรียนวัยรุ่นห่างไกลกับสิ่งที่เป็นทางเสื่อมหรืออบายมุขต่างๆ และได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป

3. โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ปกครองนักเรียนมักคิดว่าการที่让孩子ต้องเรียนวิชาหลักสูตรทางศาสนาเพิ่มเติมจากหลักสูตรทางสามัญอีกหนึ่งหลักสูตร จะทำให้เด็กต้องรับภาระการเรียนมากเกินไป และจะมีผลกระทบให้ผลการเรียนทางหลักสูตรสามัญไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็นหรือมีผลการเรียนที่ต่ำลง แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายโรงเรียนของรัฐบาล ซึ่งหมายความว่าการศึกษาที่นักเรียนวัยรุ่นชายเรียนหลักสูตรทางศาสนาควบคู่กับหลักสูตรทางสามัญไม่ได้เป็นภาระหนักที่ทำให้มีผลการเรียนที่แย่ลง เนื่องจากต้องรับผิดชอบการเรียน 2 รูปแบบ ข้อมูลส่วนนี้สามารถเป็นข้อเสนอแนะให้กับผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามว่าควรส่งเสริมให้บุตรชายได้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เพื่อให้เด็กได้เป็นทั้งคนดีและคนเก่งของสังคม

ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

1. การวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการครั้งนี้ เป็นการศึกษาทางแห่งความเสื่อม 6 ประการในภาพรวม จึงน่าจะมีการศึกษาให้ละเอียดลงไปอีกว่า นักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการในแต่ละด้านอยู่ในระดับใด ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้เพียงนำเสนอข้อมูลคะแนนทัศนคติในแต่ละด้านไว้ในภาคผนวก เพื่อใช้ปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือส่งเสริมลักษณะที่ดีงามด้านต่างๆ ของนักเรียนวัยรุ่นต่อไป

2. การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาโดยภาพรวม จึงน่าจะมีการศึกษาให้ละเอียดลงไปของความสัมพันธ์แต่ละบุคคลในครอบครัว เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับนักเรียน เป็นต้น เพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามตัวแปรทางจิตวิทยา หรือตัวแปรทางชีวสังคมอื่นๆ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การควบคุมตนเอง สติปัญญา สุขภาพจิต ฐานะเศรษฐกิจและสังคม เป็นต้น ทั้งในเชิงความสัมพันธ์และในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้คะแนนเกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ของนักเรียนในเทอมที่ผ่านมา ถ้าเป็นไปได้ในการวิจัยครั้งต่อไปควรใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน โดยมาจากคะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้มาตรฐานแล้ว

5. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ละเอียดลงไปในรายวิชาต่างๆ ว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาใดบ้าง เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย วิชาภาษาอังกฤษ วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลนันท์ รังสยาธร. (2543). การศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 2. (2535). หลักสูตรอิสลามศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2535. ยะลา : สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). หลักสูตรอิสลามศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2535. ยะลา : สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2.
- กรมวิชาการ. (2533). คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2424 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2535ก). คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2535ข). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2535ค). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2535). กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- . (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จงกลณี ชูติมาเทวินทร์. (2527). ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จรินทร์ ศรีสุวรรณ. (2534). เจตคติของครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดลำพูน ต่อการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกสุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- จิรพันธ์ พิทักษ์. (2524). จริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธศาสนาวินาศาติย์. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชวนชัย เชื้อสาธุชน. (2522). ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในจังหวัดกาญจนบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชวน แสงอรุณ. (2528). สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม และโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 2. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม. (2524). ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิต และจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ถาวร วิชาผง. (2540). การปฏิบัติงานการปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสตรีศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทัศนีย์ สิทธิวงศ์. (2541). การศึกษาปัญหาวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ เขตการศึกษาพิเศษ 11. นครราชสีมา : สำนักงานพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม.
- ธนาวรรณ ลิ้มลิขิตอักษร. (2536). การศึกษาเจตคติต่อการพนันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเชียงราย. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นงนุช โรจนเลิศ. (2538). การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของวัยรุ่น. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์. (2533). ความรู้เกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางจิต ความเครียดและสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ : คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทยา กองประพันธ์. (2543). การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- นิภา พงษ์วิรัตน์. (2520). การศึกษาปัญหาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ในโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ
: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2528). ปัญหาในระดับมัธยมศึกษา. มหาสารคาม : บัณฑิต
วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- บุษราคัม ชูระพันธ์. (2534). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประเทิน มหาพันธ์. (2522). การศึกษากับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน. ปรินูญา
นิพนธ์ กศ.ด. (วิชาเอกพัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปราณี รามสูตร. (ม.ป.พ.). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : รุ่งวัฒนา.
- ปรารธนา ช้อนแก้ว. (2542). การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของเยาวชนไทยในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดระยอง โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย
เป็นสื่อ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ปริศนา โนมพรรณ. (2532). ปัญหาการสอนวิชาสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตาม
การรับรู้ของครูสังคมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดชายแดน
ภาคใต้. วิทยานิพนธ์ คศ. ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาร ทิพย์ธารา. (ม.ป.พ.). พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- พินิดา กมลรัตน์. (2541). การศึกษามรรคมีองค์แปด ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ แกรมมี่.
- พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์. (2510). การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวตามทัศนะของ
เด็กที่กระทำผิดและเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (จิตวิทยา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มุณีร มุทะหมัด. (2542). หลักสูตรอิสลามศึกษา ระดับที่ 2. กรุงเทพฯ : สมาคมนักเรียนเก่า
ศาสนาวิทยา.

- มุณีเราะฮ อับดุลเจาะฟุร. (2532). *อิสลาม ธรรมเนียมแห่งชีวิต*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- มลวิภา ทรงวุฒิสีล. (2533). *จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ยิ่งยง ยุทธศักดิ์. (2539). *พฤติกรรมทางสังคมของเด็กที่มีลักษณะครอบครัวและสัมพันธภาพ ในครอบครัวต่างกัน*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รุ่งฤดี เมธีธำรง. (2536). *ทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ราชบัณฑิตวิทยาลัย. (2525). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- วิกรม กมลสุโกศล. (2518). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวล และค่านิยม ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และอิสลาม ในจังหวัดนราธิวาส*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วัฒนา ศรีสัตย์วาจา. (2534). *จิตวิทยาทัศนคติ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วีระพงษ์ วีระนาดิษฐ์. (2542). *การศึกษาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชา การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิเศษฐ์ หมายดี. (2541). *การปฏิบัติงานปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนมหาชัยพิทยาคาร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศักดิ์ชัย นิรัฐทวี. (2541). *รายงานการวิจัยประกอบการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- “ศธ.เร่งทำคู่มือการสอนวิชาพระพุทธศาสนา,” (2545, 6 กุมภาพันธ์). *เดลินิวส์*. หน้า 10.
- ศรียะพร จันทโนทก. (2538). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- . (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทรเฒ. (2542). จิตวิทยาเด็กเกร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2. (2535). หลักสูตรอิสลามศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2535. ยะลา : สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2.
- สนทยา เขมวิรัตน์. (2542). ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สนั่น สิทธิวัง. (2530). ประเมินโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่สอนวิชาสามัญถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด. (วิชาเอกการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- โสภา ชปิลมัน. (2542). พัฒนาดตนเอง ทางเลือกที่คุ้มค่าในยุคสังคมวิกฤต. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สมชาย ธีรธนกุล. (2526). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : พิมพ์.
- สุรพล บุญมีทองอยู่. (2542). ศึกษาปัญหาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. (2541). ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- “หลวงพ่อกำหนดเมืองหรือหลักสูตรพระพุทธศาสนา,” (2545, 6 กุมภาพันธ์). หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน. หน้า 20
- อัญมณี สมด้ว. (2544). การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกเรื่องเพศ และการคบเพื่อนต่างเพศ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิงในโรงเรียนบ้านละมุง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- อภิรดี จันทน์หอม. (2535). ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- อลิศรา ชูชาติ และคณะ. (ม.ป.พ.). การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของหญิงวัยรุ่นในสถานเริงรมย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร.
- Barnet, Mark A. and Vitaglione, Gay D. (1997). *Journal of Applied Social Psychology*.
- Carlson, Neil R. (1988). *Discovering psychology*. Boston : Allyn and Bacon.
- Demo, David H. and Acock, Alan C. (1996). *Journal of Research on Adolescence*. Denver : Copyright Clearance Center.
- Gable, Robert K. and Wolf, Marian B. (1993). *Instrument Development in The Affective Second Adition*. Boston : Kluwer Academic Publishers.
- Heather, Nancy L. and other.(1995). *Journal of Research on Adolescence*. Denver : Copyright Clearance Center.
- Hurlock Elizabeth B. (1973). *Adolescence development*. Tokyo : McGraw – Hill Kogakusha.
- Parker, Keith D. and other. (2000). *The Journal of social Psychology*. Denver : Copyright Clearance Center.
- Ringness Thomas A. (1968). *Mental health in the schools*. New York : Random House.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- **แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว**
- **แบบสอบถามทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ**

เลขที่

แบบสอบถามชุดที่1

คำชี้แจงการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อมูลที่ตรงกับตัวนักเรียนเองตามความเป็นจริง

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามในตอนี่ 2 มีทั้งหมด 20 ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว
2. คำว่า “พ่อแม่” ที่กล่าวถึงในแบบสอบถาม หมายถึง บุคคลที่ได้เลี้ยงดูนักเรียนมาเป็นเวลานาน อาจเป็นพ่อแม่ ลุง ป้า น้า อา หรือบุคคลอื่นก็ได้
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว ว่าข้อความสอดคล้องกับความเป็นจริงตรงตัวนักเรียนเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องจริงที่สุด ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง หรือไม่จริงเลย เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น
4. คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ ขอให้นักเรียนตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ตัวอย่าง

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
0. พ่อแม่และข้าพเจ้ามักไปเที่ยวพักผ่อนในวันหยุด	✓			

ตอนที่ 1

1. เพศ
- () ชาย () หญิง
2. ข้าพเจ้านับถือศาสนา
- () ศาสนาอิสลาม () ศาสนาพุทธ
3. ปัจจุบันข้าพเจ้าศึกษาอยู่ในระดับชั้น
- () มัธยมศึกษาปีที่ 1 () มัธยมศึกษาปีที่ 6
- () มัธยมศึกษาปีที่ 3
4. โรงเรียนของข้าพเจ้าอยู่ในประเภท
- () โรงเรียนรัฐบาล () โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
5. เกรตเฉลี่ยสะสมทางการเรียนในเทอมที่ผ่านมา ได้.....

ตอนที่ 2

ข้อความ	จริงที่สุด	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. พ่อแม่มักปรึกษากับข้าพเจ้าเกี่ยวกับงานอดิเรกต่างๆ เช่น ปลูกต้นไม้ เลี้ยงสัตว์				
2. พ่อแม่มักให้ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมในการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ				
3. เมื่อถึงวันหยุดพ่อแม่และข้าพเจ้ามักตัดสินใจร่วมกันว่าจะไปเที่ยวที่ใด				
4. ข้าพเจ้ามักแบ่งปันสิ่งของให้กับพี่น้องหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัว				
5. เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาหนักใจพ่อแม่มักช่วยคลี่คลายให้				
6. พี่น้องหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัวของข้าพเจ้ามักทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจอยู่เสมอ				
7. ข้าพเจ้าไม่รบกวนพ่อแม่เมื่อท่านไม่สบายใจ				
8. ถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อฟัง พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง				
9. พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเมื่อข้าพเจ้าไม่สบาย				
10. ยามว่างข้าพเจ้าทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับพี่น้องหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัว				

เลขที่

แบบสอบถามชุดที่ 2

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 60 ข้อ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ และตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน
2. วิธีการตอบ ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่องเห็นด้วยอย่างย้ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างย้ง เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น
3. คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ ขอให้นักเรียนตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ตัวอย่าง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างย้ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างย้ง
0. งานบ้านเป็นงานที่นักเรียนทุกคนควรทำ	☒	☐	☐	☐	☐

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
1. เมื่อถึงวัยที่เหมาะสม การดื่มเครื่องดื่ม ที่มีแอลกอฮอล์บ้างก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย						☐
2. ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้ดื่มเหล้ากับ เพื่อน						☐
3. คนดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นนัก สร้างบรรยากาศให้ครื้นเครง						☐
4. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะลองดื่มเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์						☐
5. การดื่มเหล้าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ						☐
6. ถ้าดื่มเหล้าแล้วไม่เมาก็ถือว่าไม่ผิด						☐
7. การดื่มเหล้าเป็นเรื่องที่ผิดทางศาสนา						☐
8. เครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ทุกชนิดไม่ ควรนำมาดื่ม						☐
9. การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นการ แสดงถึงความอ่อนแอของจิตใจ						☐
10. คนที่ดื่มเหล้าคือ คนโง่						☐
11. ดอนกลางคืนอากาศเย็นสบายดี เหมาะสำหรับออกเที่ยวเตร่						☐
12. คนเที่ยวเวลากลางคืนเป็นคนไม่รักตัว เอง						☐
13. แม้ว่าผู้ปกครองจะอนุญาต ข้าพเจ้าก็ ไม่สนใจจะออกไปเที่ยวยามค่ำคืน						☐
14. การเที่ยวกลางคืน เป็นพฤติกรรมที่ ควรแก้ไข						☐
15. ดิสโก้เทคเป็นสถานบันเทิงที่น่าตื่นเต้น และเร้าใจสำหรับข้าพเจ้า						☐
16. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจเมื่อออกนอก บ้านตอนกลางคืน						☐
17. ข้าพเจ้าพอใจถ้าพ่อแม่อนุญาตให้ไป เที่ยวตอนกลางคืนได้						☐
18. คนที่เห็นว่าการเที่ยวกลางคืนเป็นสิ่งที่ดี คือ คนโง่						☐

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
19. ออกไปเที่ยวตอนกลางคืนเสี่ยงต่อการ ถูกทำร้าย						☐
20. การออกไปเที่ยวเตร่ ทำให้ได้เพื่อน เพิ่มขึ้น						☐
21. ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าเลือกที่จะสนุก สนานทั้งวันโดยไม่ทำงาน						☐
22. ข้าพเจ้าสามารถหักห้ามใจไม่ไปเที่ยว เมื่อทำงานยังไม่เสร็จเรียบร้อย						☐
23. ไปดูหนังนะเธอ นอนดีกว่า ร่างกาย จะได้พักผ่อนเต็มที่						☐
24. ข้าพเจ้าเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือ นวนิยายหรือนิตยสารบันเทิง มากกว่า หนังสือคู่มือการเรียน						☐
25. ข้าพเจ้าไม่ต้องการพลาดหนังที่เข้าฉาย ในโรงภาพยนตร์ แม้แต่เรื่องเดียว						☐
26. หนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้า โปรดมากกว่าหนังสือเรียน						☐
27. ดิสโก้เทค เป็นสถานบันเทิงที่วัยรุ่นไม่ ควรพลาด						☐
28. ยามว่างโดยส่วนใหญ่ข้าพเจ้าจะดูราย การโทรทัศน์ประเภทให้ความสนุก สนาน บันเทิง						☐
29. กลางคืนเป็นเวลาที่เหมาะสมแก่การชม ละครโทรทัศน์มากกว่าร้านค้ากับการ อ่านหนังสือเรียน						☐
30. หลังเลิกเรียนแล้วควรดูรายการบันเทิง ในทีวีก่อน แล้วจึงทำภารกิจอื่นๆ						☐
31. ข้าพเจ้าพอใจที่จะใช้เงินที่ได้จากการ เล่นพนัน						☐
32. ถ้ามีเงินมากๆแล้วนำไปเล่นการพนัน บ้างเพื่อความสนุกสนานก็ไม่เกิดผลเสีย						☐
33. การพนันไม่น่าเป็นเรื่องผิดกฎหมาย						☐

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
34. แม้เป็นการเล่นพนันเพื่อความสนุก สนาน ไม่เสียเงินทอง ข้าพเจ้าก็ไม่คิด ที่จะเล่น						☐
35. คนที่ชอบเล่นการพนันเป็นคนใจคอ กว้างขวาง						☐
36. คนโง่เท่านั้นที่เล่นการพนัน						☐
37. ถ้าพ่อข้าพเจ้าเป็นเซียนการพนันที่ เก่งกาจ ข้าพเจ้าจะเรียนวิชาการพนัน ถ่ายทอดจากพ่อ						☐
38. การพนันมีแต่เสีย ไม่มีได้						☐
39. การพนันไม่มีประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น						☐
40. เล่นพนันโดยไม่เสียเงินเป็นเรื่องที่ดี						☐
41. เป็นที่หนึ่งในกลุ่มร้าย ดีกว่าเป็นคนสุด ท้ายในกลุ่มดี						☐
42. เพื่อความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อน ไม่ ควรปฏิเสธเพื่อน แม้เพื่อนเป็นคนไม่ดี						☐
43. การเป็นเพื่อนกับนักเลงแสดงถึงความ เก่งกาจของเรา						☐
44. การสมาคมกับคนมีเล่ห์เหลี่ยมจะช่วยให้ เราฉลาดขึ้น						☐
45. คนโง่เท่านั้นที่จะคบกับคนไม่ดี						☐
46. การคบหาสมาคมแต่กับคนดีจะทำให้ ชีวิตขาดรสชาติ						☐
47. คนฉลาดต้องเลือกคบแต่คนดีเท่านั้น						☐
48. โลกทุกวันนี้เจริญอย่างรวดเร็ว จะมัว คบแต่กับคนดีไม่ได้แล้ว						☐
49. คนที่ชอบพูดโกหก คือ คนไม่ดี ไม่ ควรคบค้าสมาคมด้วย						☐
50. เพื่อนที่มีเล่ห์เหลี่ยมคดโกงสามารถช่วย ข้าพเจ้าได้						☐
51. คนขยันมากๆจะแก่เร็ว						☐

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
52. คนเราถ้าไม่ต้องทำงานจะมีเวลาหา ความสุขใส่ตัวได้อีกมาก						☐
53. ข้าพเจ้าพอใจที่จะเรียนพิเศษในวันหยุด						☐
54. ข้าพเจ้าพอใจจะทำรายงานส่งครูก่อน เวลากำหนดส่งทุกครั้ง						☐
55. ข้าพเจ้าคิดว่ามีสิ่งอื่นๆให้ทำมากกว่า ทำการบ้าน						☐
56. การบ้านควรใช้เวลาใกล้กำหนดส่งเท่า นั้น						☐
57. ข้าพเจ้ายินดีที่จะนอนตื่นสาย						☐
58. ความเกียจคร้านทำให้ข้าพเจ้ามีความ สุขสบาย ไม่เครียดเรื่องเรียน						☐
59. การอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนจำเป็น เฉพาะช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น						☐
60. แม้มีการบ้านที่ต้องทำ ข้าพเจ้าก็เต็มใจ ที่จะช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านด้วย						☐

.....

ภาคผนวก ข

- ตาราง 25

**แสดงทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ในแต่ละด้าน
ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน
สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดนราธิวาส**

- ตาราง 26

ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว

- ตาราง 27

**ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติ
ต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ**

ตาราง 25 แสดงทัศนคติทางบวกต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ในแต่ละด้านของนักเรียน
วัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดนราธิวาส

สื่อแห่งความเสื่อม 6 ประการ	Minimum	Maximum	Mean	Std.Deviation
การดื่มน้ำเมา	18	40	30.70	3.82
การเที่ยวกลางคืน	18	40	32.41	4.13
การเที่ยวดูการละเล่น	10	44	24.79	5.85
การเล่นการพนัน	10	42	18.81	6.75
การคบคนชั่วเป็นมิตร	10	42	23.40	5.42
การเกียจคร้านทำงาน	10	40	22.46	5.74

จากตาราง 25 นักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในจังหวัดนราธิวาส มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ในแต่ละด้าน
เรียงจากทัศนคติทางบวกมากกว่าไปหาน้อยกว่าได้ดังนี้

ลำดับที่ 1	ทัศนคติต่อการเที่ยวกลางคืน	คะแนนเฉลี่ย	32.41
ลำดับที่ 2	ทัศนคติต่อการดื่มน้ำเมา	คะแนนเฉลี่ย	30.70
ลำดับที่ 3	ทัศนคติต่อการเที่ยวดูการละเล่น	คะแนนเฉลี่ย	24.79
ลำดับที่ 4	ทัศนคติต่อการคบคนชั่วเป็นมิตร	คะแนนเฉลี่ย	23.40
ลำดับที่ 5	ทัศนคติต่อการเกียจคร้านทำงาน	คะแนนเฉลี่ย	22.46
ลำดับที่ 6	ทัศนคติต่อการเล่นการพนัน	คะแนนเฉลี่ย	18.81

ตาราง 26 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.79
2	5.68
3	4.41
4	5.57
5	5.43
6	5.62
7	5.13
8	3.05
9	4.29
10	6.88
11	6.65
12	3.56
13	6.42
14	7.44
15	7.29
16	5.62
17	5.53
18	5.73
19	5.46
20	5.24

ตาราง 27 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.52
2	4.50
3	7.62
4	4.61
5	7.51
6	5.36
7	5.72
8	5.89
9	4.18
10	5.57
11	7.37
12	6.61
13	5.42
14	4.12
15	6.96
16	6.15
17	8.49
18	6.81
19	4.61
20	6.47
21	7.61
22	3.36
23	3.77
24	5.03
25	6.75
26	4.63

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
27	7.33
28	4.74
29	6.21
30	5.56
31	4.42
32	6.33
33	5.67
34	6.19
35	6.09
36	4.04
37	6.94
38	9.19
39	6.61
40	7.55
41	5.66
42	6.75
43	8.76
44	5.46
45	4.13
46	7.39
47	3.84
48	5.14
49	4.29
50	7.08
51	5.46

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
52	6.40
53	5.99
54	4.43
55	6.67
56	7.11
57	7.15
58	8.94
59	6.16
60	3.54

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวสุภา
ชื่อสกุล	แลน
เกิด	11 พฤศจิกายน 2520
ที่อยู่ปัจจุบัน	61 ถ.ยะกัง 1 ต.บางนาค อ.เมือง จังหวัดนราธิวาส 96000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนราธิวาส
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสตดร์กีเยห์อิสลามียะห์
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนราธิวาส
พ.ศ. 2539	การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระดับสอง (การประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ. 2545	การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระดับสอง (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร